

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΣΤ'

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - ΠΛ 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1999

ΑΡΙΘ. 9

ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Ο καταστρεπτικός σεισμός τής 7ης Σεπτεμβρίου 1999, πού έπληξε κατά τò μάλλον ή ήττον όλες τίς περιοχές τής Άττικής από τήν Πάρνηθα έως τήν Πειραιή Χερσόνησο, δημιούργησε σέ άναρίθμητες οίκογένειες χαίνουσες ύλικές και ψυχολογικές πληγές. Πολυάριθμες άπώλειες προσφιλών ύπάρξεων, πού άφησαν τήν τελευταία τους πνοή κάτω από τά έρειπια· βαρύτατοι σημαντικοί τραυματισμοί πολλών έκατοντάδων άδελφών

Του κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

Όμοτίμου Καθηγητού του Πανεπιστημίου
Άθηνών, Τακτικού Μέλους τής Ευρωπαϊκής
Άκαδημίας των Έπιστημών και των Τεχνών

μας· ίσοπέδωσης ή άνεπανόρθωτη βλάβη ή επικίνδυνα ρήγματα πλήθους πολυκατοικιών και μονοκατοικιών, πού χαρακτηρίσθηκαν είτε με κόκκινο χρώμα όριστικά άκατοίκητες και κατεδαφιστές, είτε με κίτρινο χρώμα ως μη κατοικήσιμες, εάν δέν προηγηθ ή συχνά πολύπτυχη και πολυδάπανη έπισκευή τους· έξανέμισις για πολλούς κόπων και μόχθων μιάς όλόκληρης ζωής· καταστροφή εργοστασιών, βιοτεχνιών, εργαστηρίων, καταστημάτων και έπιχειρήσεων· δημιουργία πλήθους νέων άνέργων· άποκάλυψις τής άσυνειδησίας πολλών κατασκευαστών, εργολάβων και έποπτευόντων μηχανικών· άχαλίνωτη κυνική δρεΐσις διαρρηκτών, μαυραγοριτών, κερδοσκόπων, αίσχρο-

κερδών και έκμεταλλευτών του άνθρωπίνου πόνου· χιλιάδες άστέγων, πού ύφίστανται στερήσεις, ταλαιπωρίες και κακουχίες σέ καταυλισμούς σειμοπλήκτων και ζούν σέ σκηνές, τροχόσπιτα, λυόμενα, αυτοκίνητα, «κοντέινερ» ή σέ μερικές περιπτώσεις και στο ύπαιθρο μέσα σέ πρωτόγονες συνθήκες· βαρύτατες ψυχολογικές τραυματικές έμπειρίες ιδίως παιδιών, αλλά και πολλών ένηλίκων, οί όποιοι όχι μόνον στον ύπνο τους, αλλά και τήν ήμέρα, έχουν έφιάλτες και χρειάζονται «ψυχολογική στήριξη»· κατάθλιψις, φοβίες, άγωνίες και άγχη ένηλίκων· ταλαιπωρίες των σειμοπλήκτων εκ των γραφειοκρατικών δυσλειτουργιών στη διαδικασία τής έφαρμογής του σχεδίου «Ξενοκράτης» και άλλων σχεδιασμών άντισεισμικής προστασίας, ιδίως εκ τής έλλείψεως συντονισμού των ένεργειών τής όμολογουμένως ταχέως κινηθείσης κεντρικής κρατικής έξουσίας και των -κατά τò πλείστον άξιεπαίνων- προσπαθειών των φορέων τής Πρωτοβαθμίου και Δευτεροβαθμίου Τοπικής Αυτόδιοικήσεως· ή ένδημοΐσα -μέσα στην περιορέουσα άτμόσφαιρα των μετασεισμικών δονήσεων- νόσος τής φθοροποιού σειμοφοβίας, ή όποία μερικές ήμέρες έπιδεινώθηκε και κορυφώθηκε με άλληλοσυγκρουόμενες ραδιοτηλεοπτικές καθησυχαστικές ή άνησυχητικές ανακοινώσεις, γνωματεύσεις και συνεντεύξεις Έλλήνων και ξένων σεισμολόγων, πού άξιολογούν τò γεγονός ότι ή χώρα και όλη ή περιοχή τής Άνατολικής Μεσογείου, μετά τήν καταστρεπτική διέγε-

σι του ρήγματος της «Ανατολίας» στην ΒΔ Τουρκία, είσήλθαν σε περίοδο σεισμικής άφυπνίσεως και υπερδιεγέρσεως· ή διαπίστωση ότι σε πολλές ένορίες της Άατικής έγιναν έτοιμόροπα και επικίνδυνα ή υπέστησαν σοβαρώτατες ζημιές τα οικόδομήματα άρκετών Ί. Ναών, που ήσαν τα καταφύγια των πονεμένων και θλιμμένων της περιοχής, όπως λ.χ. και αυτού του ιστορικού Ί. Καθεδρικού Ναού των Άαθηνών, ό όποιος, εάν δέν έπισκευασθ ή εκ θεμελίων, δέν είναι δυνατόν να χρησιμοποιηται ως λειτουργικό κέντρο και ως ό κεντρικός πνευματικός φάρος της Ί. Άρχιεπισκοπής Άαθηνών· τó ότι εμπλουτίσθηκε τó καθημερινό λεξιλόγιό μας και μιλάμε ή ακούμε καθημερινώς και συχνότερα για «σεισμότητα», «σεισμογένεσι», «ρήγματα», «σεισμοπαθείς» ή «σεισμόπληκτους», «σεισμοσκόπια» ή «σεισμογράφους», που καταγράφουν τó επίκεντρο, τόν χρόνο και την έντασι των σεισμικών δονήσεων, για «γεωδυναμικά ίνστιτούτα», για «σεισμολογία» και «σεισμομετρία», για όργανισμούς «άντισεισμικής προστασίας», για «άντισεισμική παιδεία και εκπαίδευσι», για τó ότι «πρέπει να μάθουμε να ζούμε με τούς σεισμούς», για «άντισεισμική θωράκισι», για «άντισεισμικούς οικόδομικούς κανονισμούς» κ.τ.τ. -όλα αυτά, που δειγματοληπτικώς αναφέραμε, όπως και πολλά άλλα, για τά όποια είναι εύγλωπτες ό περιγραφές και έπισημάνσεις των Μέσων Μαζικής Έπικοινωνίας, συνθέτουν τή φαινομενολογία των συνεπειών του καταστρεπτικού σεισμού, τίς όποιες έζησαν όί κάτοικοι της Άατικής, όπως πριν από λίγες ήμέρες τίς έζησαν σε μεγαλύτερη κλίμακα όί σεισμόπληκτοι γείτονές μας στην ΒΔ Τουρκία, που έθρήνησαν αναρίθμητες εκατόμβες νεκρών, ή όπως τίς έχουν ζήσει στο πρόσφατο ή άπώτερο παρελθόν όί κάτοικοι πολλών άλλων περιοχών της Έλλάδος.

Άλλά κατά τίς ήμέρες της προσφάτου σεισμικής και μετασεισμικής δοκιμασίας, εκτός των σελίδων της «Μαύρης Βίβλου» των φονικών ενεργειών του Έγκέλαδου, έγράφησαν και λαμπρές σελίδες έλπιδοφόρου «Λευκής Βίβλου», που μάς βοηθούν να θαυμάζουμε ή να όραματιζόμεθα μεσοπροσθέσμως ή μακροπροθέσμως τά άνθη, τά όποια προβάλλουν τά έλκυστικά πολύχρωμα πέταλά τους μέσα στο χάσμα, που άνοιξε ό σεισμός, για να χρησιμοποιήσωμε τήν ώραία έκφρασι του έθνικου μας ποιητού.

Άς φέρωμε πρώτα - πρώτα στο νοΰ μας τίς εικόνες του άνθρωπισμού και ήρωϊσμού των άνδρων της Πυροσβεστικής και των τιμηθέντων από τήν Πολιτεία και τήν Έκκλησία στελεχών των Εϊδικών Όμάδων Άντιμετωπίσεως Καταστροφών (Ε.Μ.Α.Κ.), όί όποιες σε συνεργασία με παρόμοιες όμάδες σωστικών ενεργειών άλλων χωρών, εξέπληξαν τούς πάντες για τήν άνεκτίμητη προσφορά τους. Κάτω από αντίξοες συνθήκες εργάσθηκαν νυχθημερόν επί πολλές ώρες με άυταπάρνησι και άυτοθυσία και κατέβαλαν υπεράνθρωπες, τιάνειες και ήράκλειες προσπάθειες με ύπομονήν, μεθοδικότητα, ακριβείς «χειρουργικές» κινήσεις πάνω και κάτω από όγκους μετόν. Έτσι έσωσαν από βέβαιον θάνατον πολλές δεκάδες ανθρωπίνων ύπάρξεων, που είχαν εγκλωβισθ ή μέσα στα χαλάσματα. Όλόκληρος ό πολιτισμένος κόσμος θαύμασε και χειροκρότησε τά έπιτεύγματά τους, όπως τά είχε θαυμάσει προηγουμένως και στις σεισμόπληκτες περιοχές της Τουρκίας.

Άλλην μίαν φοράν Έλληνες και Τουρκοί συναδελφωμένοι συνεργάσθηκαν άρμονικώς και μάς έκαμαν να όραματιζόμεθα μίαν χρυσήν έποχήν, κατά τήν όποία όί δύο λαοί χωρίς διαφορές θά ήμποροΰσαν να μεταβάλλουν τή χώρα τους σε επίγειο παράδεισο, αν τά τρισεκατομμύρια, που ξοδεύουν για έξοπλισμούς, τά ξόδευαν για τήν ευημερία τους σε άτμόσφαιρα ειρηνικής συμβιώσεως. Θά ήμποροΰσαν να ζούν και να επικοινωνοΰν άδελφωμένοι χωρίς οΰσιαστικά σύνορα μέσα στους κόλπους μάς χειραφετημένης από «νονούς» Ευρωπαϊκής Ένώσεως. Η επικοινωνία τους θά κορυφωνόταν με φιλικές έπισκέψεις και διακοπές των μέν Έλλήνων στα ώραία άκρογιάλια της -τουρκικής σήμερα- μυρωμένης Ίωνίας, στη Βασιλεύουσα και σε ιερά χώματα άλησιμόνητων πατρίδων, των δέ Τουρκων στα όμορφα έλληνικά νησιά. Τó όραμα αυτό δέν είναι οΰτοπία, αλλά θά μποροΰσε να γίνη πραγματικότης με όλίγην καλήν θέλησιν, που θά είναι άπηλλαγμένη από μυωπίες και δαλτωνισμούς και χειραφετημένη από ιδιοτελείς ξένους «προστάτες».

Τί να υπενθυμίσουμε έπειτα από τίς σελίδες της «Λευκής Βίβλου» του προσφάτου σεισμού; Με χρυσά γράμματα έχουν ήδη γραφή και συνεχίζουν να καταγράφονται μέσα σ' αυτές στιγμιότυπα συγκινητικής οίκογενειακής ένότητος και πατρικής, μητρικής, υϊκής, θυγατρικής και άδελ-

φικῆς στοργῆς· ἀνθρωπιστικῆς εὐαισθησίας· πηγαίας καὶ αὐθορμήτου ἀγάπης πρὸς πάσχοντες συνανθρώπους· ποικιλομόρφου ἀτομικῆς ἢ συλλογικῆς ἐθελοντικῆς ἐργασίας καὶ προσφορᾶς πρὸς ψυχοσωματικὴν ἀνακούφισι τῶν σεισμοπαθῶν καὶ ἰδιαίτερος πρὸς ψυχολογικὴν στήριξι τῶν παιδιῶν τους· ἐγκαίρου κινητοποιήσεως τῶν ἐκπροσώπων τῆς παντοειδοῦς πολιτειακῆς καὶ πολιτικῆς ἡγεσίας πρὸς ἀναζήτησι τρόπων περιθάψεως τῶν πληγέντων καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν ζημιῶν, πρὸς ἀξιοποίησιν τῆς ἀποκτηθείσης πείρας γιὰ ἐξουδετέρωσι σφαλμάτων ἢ καταχρήσεων τοῦ παρελθόντος καὶ πρὸς συστηματικὴν ὀργάνωσι ἀξιοπίστου καὶ τελεσφόρου μελλοντικῆς (μὲ βραχυπρόθεσμες, μεσοπρόθεσμες καὶ μακροχρόνιες προοπτικῆς) ἀντιμετωπίσεως φυσικῶν καταστροφῶν καὶ θεομηνιῶν.

Μέσα στὰ πολύχρωμα αὐτὰ ἄνθη, ποὺ ἄρχισαν νὰ γεμίζουν τὸ ἐκ τοῦ σειμοῦ χάσμα, ξεχωρίζει ἀναμφιβόλως ἡ πολύτιμη κινητοποίηση καὶ προσφορὰ τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, ὅπως σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις σεισμῶν τοῦ παρελθόντος, ἔσπευσε καὶ σπεύδει ἐκ τῶν πρώτων πρὸς μετάδοσιν παρηγορίας καὶ ἐλπίδος στοὺς σεισμοπαθεῖς καὶ παίξει πρωταγωνιστικὸν ρόλο στὴν ἀνακούφισι τῶν δοκιμαζομένων καὶ στὴν ἐνίσχυσιν ὄλων τῶν πιστῶν. Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν περιορίζεται στὸ νὰ μᾶς βοηθῆ νὰ καταφεύγουμε στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὃ Ὅποῖος εἶναι «ὃ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν» καὶ συγχρόνως «οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων» (Ψαλμ. ογ', 32 καὶ 8). Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μᾶς βοηθεῖ νὰ ἀντιμετωπίσωμε ἱκανοποιητικῶς τὸ πρόβλημα τῆς «Θεοδικίας»· νὰ κατανοήσωμε ὅτι «πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν» (Ρωμ. η', 22)· νὰ σκεπτόμεθα ὅτι «ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ» (Ρωμ. ια', 33)· νὰ καταφεύγουμε μὲ αὐτοκριτικὴν καὶ μετάνοιαν στὸν Θεό, ζητώντας νὰ διαφυλάττη «πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπὸ λοιμοῦ, λιμοῦ, σειμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων καὶ ἐμφυλίου πολέμου»· νὰ ἐπαναλαμβάνωμε τοὺς λόγους τῆς «ἐπὶ ἀπειλῇ σειμοῦ εὐχῆς» τοῦ «Μεγάλου Εὐχολογίου»: «στήριξον τὴν κτίσιν, στερέωσον τὴν γῆν, παῦσον τὸν κλόνον αὐτῆς...»· νὰ δοξάζωμε τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ποὺ ἔχομε καὶ τὰ ἐκτιμᾶμε –συχνά, ὡς μὴ ὄφελε– μόνον ὅταν τὰ χάσωμε· νὰ σηκώνωμε μὲ ὑπο-

μονὴν τὸν σταυρὸν τῆς δοκιμασίας· νὰ ψιθυρίζωμεν: «καὶ ἐὰν πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι Σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ» (Ψαλμ. κγ', 4)· νὰ ἔχωμε πάντοτε τὸ ζωντανὸ βίωμα, ποὺ φέρει στὰ χεῖλη ἐκάστου τοὺς λόγους: «Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστι, τίθεσθαι ἐν Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα μου» (Ψαλμ. οβ', 28).

Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία μας δὲν περιορίσθηκε στὴν πνευματικὴ στήριξι καὶ ἐνίσχυσι τοῦ δοκιμαζομένου σεισμοπαθοῦς ποιμνίου της μὲ τὶς ἐκ τῶν πρώτων ὥρων εὐθὺς μετὰ τὸν σεισμὸ ἐπισκέψεις καὶ ἐνισχυτικῆς ὁμιλίας τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τῶν ὁμόρων Σεβ. Μητροπολιτῶν, τῶν Ἱεροκηρύκων καὶ τῶν Κληρικῶν. Παράλληλως, κινητοποιώντας τὸ πνευματικὸ ἐνοριακὸ δυναμικὸ της, ἔσπευσε ἡ Ἐκκλησία νὰ ὀργανώσῃ καὶ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῆς στὴν ἐπούλωσι καὶ ὑλικῶν πληγῶν. Ἡ ἐκ 15 ἑκατομμυρίων δραχμῶν πρώτη αὐθόρμητη προσφορὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου δὲν ἦταν ἡ ὅλη παρασχεθεῖσα βοήθεια, ὡς κακοπίστως καὶ κακοβούλως εἶπαν μερικοὶ, ἀλλ' ἡ συμβολικὴ ἀπαρχὴ μᾶς τεραστίας συστηματικῆς προσφορᾶς πρὸς τοὺς σεισμοπαθεῖς, ποὺ περιλαμβάνει μεγάλες χρηματικῆς ἐνισχύσεις ἐκ μέρους τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, διανομὴν χιλιάδων κουβερτῶν, ἐνδυμάτων, τροφίμων, ἰατροφαρμακευτικοῦ ὑλικοῦ καὶ ὀργάνωσιν ἐνοριακῶν συσσιτίων ἐξαιρετικῆς ποιότητος.

Ἄλλὰ καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ὀραματισθοῦμε ἢ μᾶλλον νὰ ἐξωτερικεύσωμε μίαν βεβαιότητά μας, ἡ ὁποία ἄς θεωρηθῆ καὶ ὡς εἰσηγητικὴ ὑποβολή. Αὐτὴ ἀφορᾶ στὶς δραστηριότητες, ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τὶς –κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου– ληφθεῖσες πρόσφατες ἀποφάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου τόσοσιν «περὶ συστάσεως Ἐκκλησιαστικῆς Ὑπηρεσίας στὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν μὲ τὴν ἐπωνυμία “Κέντρο Στήριξης Οἰκογενειῶν” (ΚΕ.Σ.Ο.)», ὅσον καὶ «περὶ ὀργανώσεως τοῦ Ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν», μέσα στὴν ὁποία ὀργανῶσιν δίδεται ἰδιαίτερα ἔμφασις στὸν «Τομέα Προνοιακοῦ καὶ Κοινωνικοῦ ἔργου» (Περ. «Ἐκκλησία», Ἰούλιος 1999, σσ. 440 - 447). Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ ἀποφάσεις αὐτῆς ἀποβλέπουν στὴ δημιουργία στὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρεσιῶν, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ ἔχουν πιλοτικὸν χαρακτήρα, προσαρμοσμένες καταλλή-

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ 143ης ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1.9.1999 - 31.8.2000)

Τὰ μέλη τῆς ὑπὸ τὴν νέαν σύνθεσιν Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Εἰς τὸ μέσον ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος καὶ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ οἱ Σεβ. Συνοδικoὶ Μητροπολίται: Θεσσαλονίκης κ. Παντελεῖμων, Δράμας κ. Διονύσιος, Παροναξίας κ. Ἀμβρόσιος, Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος, Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Ἐλασσώνος κ. Βασίλειος, Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εὐσέβιος, Καστορίας κ. Σεραφεῖμ, Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἀμβρόσιος. Ἐπίσης ὁ Ἀρχιγραμματεὺς, Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Δανυὴλ Πουρτσουκλῆς καὶ οἱ Γραμματεῖς, Πανοσ. Ἀρχιμανδρίται κ.κ. Θεολόγος Ἀποστολίδης καὶ Ἱερόθεος Τσολιᾶκος. (Φωτογρ. Χρ. Μπόνη).

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν ἀ' συνεδρίαν αὐτῆς (1.1.1999) τῆς 143ης Συνοδικῆς Περιόδου (1.9.1999 - 31.8.2000) συνεκρότησε τὰ Συνοδικὰ Δικαστήρια, διῶρισε τοὺς Σεβ. Συνέδρους ὡς Μέλη τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, συνεκρότησε τὰ Ὑπηρεσιακὰ καὶ τὰ Συμβούλια τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν κ.λ.π., ὡς κάτωθι:

Α. ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Συνοδικῶν Δικαστηρίων:

α) Πρόεδρος ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Παντελεῖμων.

β) Τακτικὰ Μέλη οἱ Σεβ. Μητροπολίται: Ν. Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος, Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων, Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εὐσέβιος καὶ Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἀμβρόσιος.

Β. ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΝ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Συνοδικῶν Δικαστηρίων:

λως μέσα σὲ διαμητροπολιτικά πλαίσια.

Ὑπὸ τοιαύτην ὀπτικήν γωνίαν εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι -ἐφ' ὅσον ἡ χώρα μας μαστίζεται ἀπὸ ναρκωτικά, διάδοσι τοῦ AIDS, διάλυσι οἰκογενειῶν, ἐκτρώσεις κ.τ.τ. καὶ ἐφ' ὅσον ἐπὶ πλέον συχνὰ πλήττουν τὸν ἑλλαδικὸ χῶρο διάφορες θεομηνίες (σεισμοί, πλημμύρες, καύσωνες, πυρκαϊές, χαλασοπτώσεις κ.τ.τ.)- ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν δύο αὐτῶν

ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς προϋπαρχούσης πείρας, θὰ ἰδρυθοῦν καὶ ὀργανωθοῦν καὶ ἐκκλησιαστικὲς Ε.Μ.Α.Κ., πού θὰ σημαίνουν Εἰδικὲς Μονάδες ἐπείγουσης Ἀντιμετώπισεως ὄχι μόνον πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν Καταστροφῶν (κατὰ θεραπευτικὸν τρόπο), ἀλλὰ καὶ ὑλικοπνευματικῶν καὶ ψυχοσωματικῶν Κινδύνων (κατὰ προληπτικὸν τρόπο).

α) Πρόεδρος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος.

β) Τακτικά Μέλη οἱ Σεβ. Μητροπολίται Δράμας κ. Διονύσιος, Παροναξίας κ. Ἀμβρόσιος, Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος.

γ) Ἀναπληρωματικὸν μέλος δι' ἀμφοτέρω τὰ Δικαστήρια ὀρίζεται ὁ Σεβ. Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.

Γ. ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ δι' Ἀρχιερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον. Βάσει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Ν. 5383/1932 τὸ Πρωτοβάθμιον δι' Ἀρχιερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον συγκροτεῖται ἐκ τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς Προέδρου καὶ τῶν λοιπῶν 11 Συνοδικῶν μελῶν.

Γραμματεὺς: Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Δ. ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΝ δι' Ἀρχιερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον. Τοῦτο συγκροτεῖται βάσει τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Ν. 5383/1932 ἐκ τοῦ Προέδρου καὶ ἐκ 14 Ἀρχιερέων λαμβανομένων κατὰ τὰ πρᾶξιμα τῆς χειροτονίας ἐκ τῶν ἐκτὸς τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν.

Γραμματεὺς: Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

Συνοδικὰ Μέλη εἰς τὰς διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Ν. 590/77 συσταθείσας Συνοδικὰς Ἐπιτροπὰς ὀρίζονται οἱ ἑξῆς Σεβ. Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς:

1. Ἀρχιγραμματείας: Ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων.

2. Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης καὶ Μουσικῆς: Ὁ Σεβ. Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.

3. Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικῆς Ἔργου: Ὁ Σεβ. Δράμας κ. Διονύσιος.

4. Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων: Ὁ Σεβ. Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος.

5. Μοναχικοῦ Βίου: Ὁ Σεβ. Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εὐσέβιος.

6. Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς καὶ Νεότητος: Ὁ Σεβ. Σεργίων καὶ Κοζάνης κ. Ἀμβρόσιος.

7. Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων: Ὁ Σεβ. Περιστερίου κ. Χρυσόστομος.

8. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐπιμορφώσεως τοῦ Κλήρου: Ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Καλλίνικος.

9. Τύπου, Δημοσίων Σχέσεων καὶ Διαφωτίσεως: Ὁ Σεβ. Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος.

10. Ἐπὶ τῶν Αἵρέσεων: Ὁ Σεβ. Παροναξίας κ. Ἀμβρόσιος.

11. Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Εὐποιίας: Ὁ Σεβ. Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων.

12. Ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν: Ὁ Σεβ. Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος.

ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

Α. Ἀνώτατον Ἑπιτελεστικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐκκλησίας (Α.Υ.Σ.Ε.):

Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Δράμας κ. Διονυσίου.

Β. Τοιμελὲς Ἑπιτελεστικὸν Συμβούλιον διὰ θέματα ὑπαλλήλων Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν :

Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Δράμας κ. Διονύσιος, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ζακύνθου κ. Χρυσόστομου.

Γ. Τοιμελὲς Ἑπιτελεστικὸν Συμβούλιον διὰ θέματα ὑπαλλήλων Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ Ἱ. Μητροπόλεων:

Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εὐσέβιου.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΕΚΚΛ. ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

1. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

α) Τακτικά Μέλη: 1) Ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, 2) ὁ Σεβ. Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων.

2) Ἀναπληρωματικά Μέλη: 1) Ὁ Σεβ. Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος, 2) ὁ Σεβ. Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.

2) Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε.

Πρόεδρος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος. Ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων.

Τακτικὸν Μέλος ὁ Σεβ. Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος με ἀναπληρωτὴν τὸν Σεβ. Περιστερίου κ. Χρυσόστομου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Παροναξίας κ. Ἀμβρόσιος.

ΥΠΟΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΚΔΟΣΕΩΣ «ΔΙΠΤΥΧΩΝ» 2001

Πρόεδρος: Ὁ Σεβ. Δράμας κ. Διονύσιος.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 4484
Ἄριθμ. Διεκπ. 1802

Ἀθήνησι τῆ 2α Σεπτεμβρίου 1999

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ
τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος.

Συνοδικῆ ἀποφάσει, ληφθεῖση ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς 1ης τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ὑπομνησόμεν ὑμῖν, ὅτι διὰ προγενεστέρως Συνοδικῆς Ἀποφάσεως τῆς 17ης Μαΐου 1989 κοινοποιηθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 2491/22.8.1989 Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, προσδιωρίσθησαν οἱ πόροι τοῦ λειτουργοῦντος Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ προϊὸν ἐράνου διὰ περιαγομένου δίσκου εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱερούς Ναοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἅπαξ τοῦ ἔτους κατὰ τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Δραττόμεθα οὖν τῆς εὐκαιρίας, ἵνα γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι ἀπεφασίσθη Συνοδικῶς, ὅπως τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ μεταδίδεται μέσῳ δορυφόρου. Ἐντὸς ὀλίγου μάλιστα χρονικοῦ διαστήματος θὰ καταστῆ δυνατόν, ἵνα ἀκούηται ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς ἀπάσας τὰς περιοχὰς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Ἡ ληφθεῖσα αὕτη Συνοδικὴ Ἀπόφασις θὰ ἐπιλύσῃ τὰ πλεῖστα τῶν τεχνικῶν προβλημάτων, ἐνῶ ἤδη μελετᾶται ἡ ἀναβάθμισις καὶ βελτίωσις τοῦ Προγράμματος τούτου, ἵνα καλύπτῃ τόσο τὰς πνευματικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀκρο-

ατηρίου, ὅσον καὶ τὰς τοιαύτας ἐπικοινωνιακάς.

Ὅθεν καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως α) τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. διεξαχθῆ δισκοφορία πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, β) δοθοῦν ὑφ' ὑμῶν τοῖς ὑφ' ὑμᾶς Ἐφημερίοις αἱ σχετικαὶ ὁδηγίαι, ἵνα διὰ θερμῶν λόγων συστήσουν τοῖς πιστοῖς, κατὰ τὴν ἡμέραν διεξαγωγῆς τῆς δισκοφορίας, ὅπως συνεισφέρουν μετὰ φιλοτιμίας ὑπὲρ τοῦ εἰρημένου σκοποῦ, ἐξηγηθῆ δὲ αὐτοῖς, ὅτι ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τυγχάνει νέος σύγχρονος τρόπος μεταδόσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος τῆς σωτηρίας καὶ ὅτι οὗτος ὑπηρετεῖ τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Τὸ συλλεγησόμενον ποσὸν παρακαλεῖσθε, ὅπως καταθέσητε εἰς τὸν ὑπ' ἀριθμ. 146/558090-03 Τραπεζικὸν Λογαριασμὸν τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Πλατείας Μητροπόλεως ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «Ὑπὲρ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», κατὰ δὲ τὰ εἰθισμένα ἐνημερώσητε τὴν Ἱεράν Σύνοδον περὶ τῆς πραγματοποιηθείσης καταθέσεως ἀποστέλλοντες τὸ σχετικὸν Γραμματίον Καταθέσεως τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ τῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ Λογιστηρίου τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ.

Ἐντολῆ τῆς Ἱεράς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ - ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΛΗΞΕΩΣ 142ας ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τιμώτατοι Ἅγιοι Συνοδικοί Πατέρες καὶ
πολύτιμοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Φθάσαντες, σὺν Θεῷ, εἰς τὸ τέλος καὶ τῆς ἐφε-
τεινῆς Συνοδικῆς περιόδου ἐπιθυμῶ ἐκ μέσης
καρδίας νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλὴν σας
συνεργασίαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παρελ-
θούσης πλέον περιόδου. Καθὼς καὶ Σεῖς γνωρίζε-
τε, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, παρήχθη ἔργον
σπουδαιότατον καὶ εἰς ποσότητα ἀλλὰ καὶ εἰς
ἀξίαν. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου διατηρῶ τις ἀγα-
θότερες τῶν ἀναμνήσεων δι' ἓνα ἕκαστον ὑμῶν ἐκ
τῆς ἐφετεινῆς μας Συνοδικῆς ἀναστροφῆς καὶ τῆς
ἐκ τοῦ σύνεγγυς συνεργασίας. Τὰ πολλαπλά προ-
βλήματα ποὺ χρωματίζουν τις ἡμέρες μας καὶ
προκαλοῦν ποικίλες ἀνησυχίες καὶ προβληματι-
σμούς, ἀπαιτοῦν συστράτευση ὄλων τῶν ὑγιῶν

δυνάμεων πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἀναζητήσεως
λύσεων διὰ τὰ πιεστικὰ προβλήματα τῶν καιρῶν
μας. Μέσα εἰς τοὺς ἀνέστιους χρόνους μας, ἡ Ἐκ-
κλησία μας καλεῖται νὰ δώσει τὴν μαρτυρίαν τῆς
ἐν ἡμῖν ἐλπίδος. Μὲ συγκίνηση ἀναμνήσκομαι
τῆς καλοσύνης σας, τῆς πιστότητας καὶ ἀδόλου
ἀγάπης σας πρὸς τὴν φιλάτην καὶ ποθεινοτάτην
Ἁγιοτάτην Ἐκκλησίαν μας. Μὲ τὴν φωτεινὴν καὶ
φωτισμένην παρουσίαν σας, τὴν συνεργατικότητά
σας, τὸν γόνιμο προβληματισμόν, τὴν προσήλωσιν
σας εἰς τὰ θέσμια καὶ τὸ ἐν γένει ἦθος τῆς Ἐκκλη-
σίας ποὺ ἀπομακρύνει τὸν κίνδυνον τῆς ἐκκοσμι-
κεύσεως, ἐτιμήσατε τὸν Συνοδικὸν Θεσμόν ποὺ
ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον εἰς τὴν διοίκη-
σιν καὶ οἰκονομίαν τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμά-
των. Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι πάντοτε θὰ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 4734
Ἄριθμ. Διεκπ. 1937

Ἀθήνησι τῇ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1999

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ
τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος.

Κατῶδυνος σύμπας ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καθὼς
καὶ ἡ διεθνὴς κοινὴ γνώμη παρακολουθοῦν τὰς
ἐπελθούσας τραγικὰς δοκιμασίας ἐκ τοῦ προσφά-
του καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ εἰς πολλὰς περιοχὰς
τῆς Ἀττικῆς.

Ἡ Ἁγιοτάτη Ἐκκλησία ἡμῶν ὡς φιλόστοργος
Μήτηρ, στοιχοῦσα τῷ παραδείγματι τοῦ πρώτου
παθόντος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου,
Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διερχομένου
ἐν ταυτῷ τὰ ἐγνωσμένα φιλόστοργα αἰσθήμα-
τα τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου Αὐτῆς, καλεῖται καὶ εἰς

τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἵνα ἐπιτελέσῃ τὸ θεοφιλὲς
καὶ θεάρεστον καθήκον Αὐτῆς ἔναντι τῶν ἐμπερι-
στάτων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Κατὰ ταῦτα, παρακαλοῦμεν, ὅπως περιαχθῇ
εἰδικὸς ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων δίσκος κατὰ τὴν
προσεχῇ Κυριακὴν 19ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., καὶ
κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας, τὸ
προῖον δὲ τούτου κατατεθῇ εἰς τὸν παρὰ τῇ
Ἐθνικῇ Τραπεζῇ ((Κατάστημα Πλατείας Μητρο-
πόλεως) ὑπ' ἀριθμ. 146/558024-20 “ὑπὲρ Σεισμο-
πλήκτων”, τηρούμενον Λογαριασμόν τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου.

Ἐντολῇ καὶ Ἐξουσιοδοτήσει
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ἀναμένω μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴν θετικὴν συμβολὴν σας εἰς τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ σήμερον κατέχει μίαν ὑψηλοτάτην θέσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν γίγνεσθαι. Εἶναι ἐξαιρετικὰ παρήγορος δι' ὄλους μας, ἡ πανθομολογουμένη διαπίστωση ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει καὶ πάλιν ὡς ἓνα στήριγμα καὶ μία ἀκαταίσχυτος ἐλπίδα γιὰ τὸ ἔθνος μας ὁλόκληρο. Ἐγὼ προσωπικῶς, καθημερινῶς γίνομαι ἀποδέκτης αὐτοῦ τοῦ ἐλπιδοφόρου μηνύματος ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀξιοποιηθῆ καταλλήλως ἀπ' ὁλόκληρη τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἡ ὁποία καὶ πάλιν ἀποκτᾷ τὸν ἱστορικὸν καὶ σωτήριον ρόλον της.

Καὶ πάλιν, κατακλείων τὴν σύντομον αὐτὴν προσφώνησίν μου ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω δι' ὅσα ἐβουλεύσατο ἡ εὐγενὴς καρδιά σας διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν κατ' ἀνθρώπον πρόοδον τῆς Ἐκκλησίας μας. Δέομαι τοῦ Οὐρανίου τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος νὰ Σᾶς διακρατῆ ἐν ὑγείᾳ ἀδιαπτῶ καὶ ἀκλινεῖ καὶ μετὰ πολλῆς τῆς προσμονῆς καὶ τῆς χαρᾶς θὰ ἀναμένω τὴν νέαν σύντομον συνάντησίν μας εἰς τὴν κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον συγκληθησομένην Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ἡμῶν.

Ἡ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΤΑΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΕΩΡΩΝ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Μακαριώτατε Πρόεδρε τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ σεπτὲ Προκαθήμενε τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Τιμώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί, οἱ συγκροτήσαντες θεοφιλῶς τὴν Δ.Ι.Σ. τῆς 142ας Συνοδικῆς περιόδου,

Θεῖω ἐλέει ἐπερατώσαμεν, ὅσον τὸ ἐφ' ἡμῖν, τὴν ἀνατεθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν ὑψηλὴν καὶ περισπούδαστον Συνοδικὴν ἀποστολὴν μας, καὶ σήμερον ἀποχωροῦντες συγκινημένοι ἐκ τῆς αἰθούσης ταύτης καὶ παραχωροῦντες τὰς θέσεις ἡμῶν εἰς ἀδελφούς ἀξιούς καὶ δεξιούς γνώστας τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας μας, αἰσθάνομαι τὴν ἐσωτάτην ἀνάγκην νὰ δώσω δόξαν εἰς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν τὸν χαριτώσαντα καὶ ἐνδυναμώνσαντα ὑμᾶς εἰς τὸ διοικεῖν εὐόρκως καὶ μετὰ φόβου τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα. Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως, Μακαριώτατε Δέσποτα, διερχομένων καὶ ἀπηχῶν καὶ τὰ ὑποκάρδια αἰσθήματα καὶ πάντων τῶν παρισταμένων Ἁγίων Συνοδικῶν ἀδελφῶν νὰ ἐκφράσω εἰς Ὑμᾶς, τὸν περισπούδαστον καὶ δεξιὸν οἰακοστρόφον τῆς θείας ὀγκάδος, τὰς ὀλοθύμους εὐχαριστίας μας διὰ τὰς εὐκαιρίας ἀρίστης συνεργασίας ποὺ μᾶς ἐπροσφέρατε ἀλλὰ καὶ τὰς διαπύρους εὐχὰς μας ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν κρατύνη καὶ δοξάζῃ τὴν Πρωθιεραρχικὴν Σας Διακονίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ ἔτη πολλὰ.

Ἐπιχειρῶν μίαν σύντομον ἀναφορὰν εἰς τὰ πεπραγμένα κατὰ τὸ διαρρεῦσαν Συνοδικὸν διάστημα θὰ ἤθελα μὲ τὴν εὐλογίαν σας καὶ τὴν εὐχὴν τῶν Ἁγίων ἀδελφῶν νὰ σταθῶ δι' ὀλίγων εἰς μερικὰ κεφαλαῖα, κατὰ τὴν ταπεινὴν μου κρίσιν, σημασίας ἐπιτεύγματα τῆς ληξιάσης πλέον Συνοδικῆς

περιόδου ποὺ πληροῦν τὰς ψυχὰς μας μὲ χαρὰν ἄφατον.

α. Μὲ ἰδιαίτερον ἱκανοποίησιν παρατηροῦμεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς εὐλογητῆς ἀναρρήσεώς σας εἰς τὸν πρῶτον θρόνον, μίαν προοῦσαν ἐνδυνάμωσιν τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος ποὺ ἀποτελεῖ διὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξον κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίαν, τὸν κατεξοχὴν θεσμὸν καὶ τρόπον διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας μας. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν ἀκριβὸν προνόμιον τῆς ἐν γένει Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ ὅλως ἰδιαιτέρως τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διασώζει μὲ τὸν ἴσως αὐθεντικότερον τρόπον τὸν ἀποστολοπαράδοτον τοῦτον Θεσμὸν. Ὑμεῖς ἐξ ἰδιοσυγκρασίας πάντοτε ὑπῆρξατε θερμοὺς ὑποστηρικτῆς τοῦ θεσμοῦ τούτου καὶ ἰδοὺ ὅτι τώρα ἠξιώθητε ὑπὸ τοῦ Κυρίου πρωτοστατικῶς νὰ ἀγωνίζεσθε διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ καλυτέραν δυνατὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος ποὺ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διασώζει τὴν πνοὴν τοῦ Παρακλήτου. Ἡ πολυμορφία τῶν ἀπόψεων ἐπὶ τῶν διαφορῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων ὅταν ξεκινοῦν ἐκ πραγματικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγάπης ἀδόλου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι καὶ εὐπρόσδεκτος ἀλλὰ καὶ πολλαπλῶς ὠφέλιμος. Καὶ ὑμεῖς διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ἀπεδείξατε ὅτι γνωρίζετε καὶ νὰ ἐκτιμᾶτε τὰς διαφορετικὰς ἀπόψεις καὶ νὰ τὰς υἰοθετεῖτε ὅταν στηρίζονται σὲ ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα. Ἡ ἀναβάθμισις ἐν τοῖς πράγμασι τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος εἶναι δεῖγμα ὑγείας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν πρέπει ὅλοι νὰ ἀγωνισθῶμεν. Ἀξιοσημείωτος τυγχάνει δὲ καὶ ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλεται διὰ τὴν ἐπὶ νέων βάσεων εὐρυθμον λειτουργίαν

τῶν διαφόρων Ἐπιτροπῶν πού ὑποβοηθοῦν σπουδαίως τὸ Συνοδικόν ἔργον.

β. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 142ας Συνοδικῆς περιόδου ὑπῆρξε μία λίαν ἀξιόλογος παραγωγή ἔργου τοῦ ὁποίου ἀποδέκτες ὑπῆρξαν πρῶτον οἱ κληρικοί μας, πού ἀποτελοῦν καὶ τοὺς πρῶτους συνεργάτες μας εἰς τὸ θεῖον γεώργιον καὶ οἱ ὅποιοι τώρα αἰσθάνονται ἀσφάλειαν, στοργὴν, θαλπωρὴν καὶ σιγουριάν. Δὲν εἶναι μόνον ἡ πληθὺς τῶν Ἐγκυκλίων πού ἐστάλησαν κατόπιν Συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀπέβλεπον εἰς τὴν κατὰ Θεὸν τελειώσιν των, ἀλλὰ εἶναι καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ διὰ θέματα πού ἀπτονται ἀκόμα καὶ τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν τῶν κληρικῶν μας, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ζοῦν μὲ σεμνότητα ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρέπειαν (ἐπίδομα παραγωγικότητος). Κατόπιν, τῆς στοργῆς τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποδέκτες ἐγένοντο οἱ μοναχοί μας, πού ἀποτελοῦν τὴν ἐκλεκτὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τῆς Ἐκκλησίας μας. Μὲ τὴν σύγκλησιν μοναχικῶν Συνάξεων καὶ Συνεδρίων, μὲ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «Εὐλογία» καὶ μὲ πλῆθος ἄλλων ἐνεργειῶν τοὺς ἡ παροῦσα Σύνοδος ἔδειξε τὸ ἀμείωτον ἐνδιαφέρον της διὰ τὸν μοναχισμόν μας.

Ἄλλὰ καὶ οἱ λαϊκοὶ ἀδελφοί μας, πού ἀποτελοῦν κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον τὴν σφραγίδα τῆς ἀποστολῆς μας ἐδοκίμασαν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μητρὸς καὶ τροφῆς Ἐκκλησίας. Πέραν τῆς πνευματικῆς τροφῆς πού ἀποτελεῖ καὶ τὸ πρῶτιστον μέλημά μας, ἡ παροῦσα Σύνοδος ἐπεξεργάσθη θέματα πού ἀναδεικνύουν τὸ ἀνθρώπινο καὶ φιλόφρονον πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως εἶναι τὸ ἐπίδομα τρίτου παιδιοῦ, ἡ ἀπόφασις διὰ τὴν ἴδρυσιν βρεφονηπιακῶν σταθμῶν, ἡ προώθησις προτάσεων πρὸς κάθε ἀρμόδιο Ὑπουργεῖο γιὰ τὴν Ἐκπαίδευσιν. Ἄλλὰ αὐτὸ πού θέλω μετ' ἐπιτάσεως νὰ διακηρῶ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν εἶναι ὅτι παρήχθη ἔργον ἀφανὲς πλοῦσιον καὶ μοναδικόν, τοὺς καρπούς τοῦ ὁποίου ἐὰν ὁ Θεὸς τὸ θελήσει θὰ δοῦμε σὲ μερικὰ χρόνια. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ ἐὰν δὲν γίνῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἡμεῖς ἐργαζόμεθα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ προοπτικὴν χρόνου καὶ μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι θέτομεν θεμέλια στέρεα ὥστε ἐπ' αὐτῶν νὰ ἀνυψωθῇ κάποτε ἐν οἰκοδόμημα λαμπρόν. Πὰ αὐτὸ τὸ ἔργον πού ἀπαιτεῖ πολὺν κόπον, θυσίας, ἀγωνίας, ξενύχτια, συσκέψεις, ἀναθεωρήσεις καὶ πού κυρίως δὲν φαίνεται εἶμαι, Μακαριώτατε, περισσότερο εὐτυχίης. Ἐπ' αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς περιόδου ξεκίνησε ἐπίσης ἡ μεγαλόπνοος προσπάθεια διὰ

τὴν οἰκονομολογικὴν τακτοποίησιν καὶ νοικοκύρεμα τῶν οἰκονομικῶν τοῦ οἴκου μας, πού στὸ ἐγγὺς παρελθὸν ἐπλήρωσαν τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπροκάλεσαν παραπικρασμούς.

γ. Ἐπὶ τῆς παρουσίας Συνοδικῆς περιόδου ἐπραγματοποιήσαμε δύο εἰρηνικὰς ἐπισήμους ἐπισκέψεις εἰς τὰ παλαιόφρατα Πατριαρχεῖα τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ τῆς Ἀντιόχειας, ὅπου μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐνισχυθοῦμε ἀπὸ τὴν μετ' ἀλλήλων ἀδελφικὴν κοινωνίαν, νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀσφάλειαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν προνομακίην μας θέσιν ἐναντι ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ προσκυνήσωμεν τέλος τὸ πνεῦμα καθηγιασμένους ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων μας. Παράλληλα ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἐπέδειξε τὴν πνευματικὴν της εὐρωστίαν, γεγονὸς πού δεόντως ἐκτιμήθη. Ἀληθὲς τυγχάνει τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν στρέφουν πάντοτε μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων τοὺς ὀφθαλμούς των οἱ ἐμπεριστατες Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες, ἀναμένουσαι πολλὰς φορὰς ἀπὸ αὐτὴν τὴν χάραξιν γραμμῶν πλεύσεως.

Ἄλλὰ τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο πού κυρίως ἐχαρκτήρισε τὴν παρελθοῦσαν πλέον Σύνοδον ἦταν ἡ κατὰ πάντα ἐπιτυχὴς ἐπίσκεψις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ χώραν μας πού προέβαλλε ὡς μία πρῶτης τάξεως εὐκαιρίαν διὰ τὴν ἐπαναβεβαίωσιν τῶν στενῶν ἀδελφικῶν δεσμῶν πού συνδέουν τις δύο Ἐκκλησίες.

Μακαριώτατε,

Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πολλά, ὡς εἶναι λ.χ. ἡ ἐντυπωσιακὴ ἀνόρθωσις τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν χώραν μας ὅπου τώρα ἡ φωνὴ της εἶναι σεβαστὴ ἀπὸ ὅλους, καὶ τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ μας τὴν ἐμπιστεύεται περισσότερο παντὸς ἄλλου θεσμοῦ, καὶ ἄλλα πολλά τὰ ὅποια ἐδρομολογήθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαρρευσαντος ἔτους καὶ τὰ ὅποια διέλαθον τῆς προσοχῆς μου, λόγῳ καὶ τοῦ περιορισμένου τοῦ χρόνου.

Περαιῶν τὴν σύντομον ταύτην προσλαλίαν μου ἐπιθυμῶ νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω ἐκ μέρους ὄλων τῶν Ἁγίων ἀδελφῶν διὰ τὴν ἀγάπην Σας, τὴν ἀνύστακτον μέριμνάν Σας διὰ τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα, καὶ διὰ τὴν φιλάδελφον καὶ φιλόφρονα πρὸς ἡμᾶς ἀναστροφὴν Σας καὶ παρακαλῶ νὰ δεχθεῖτε τὴν ἐκ βάθους καρδίας διαβεβαίωσιν μας ὅτι θὰ ἰστάμεθα πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν Σας ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας.

Ἐπιμένετε εἰς ἔτη πολλά. Καλὴν δύναμιν!

Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ ΚΛΕΟΠΑΣ (†) (1913 - 1999)

“Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης γράφον· μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ’ ἄρτι· ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ’ αὐτῶν».
(Ἀποκ. ιδ’ 13)

Καθεύδεις τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσαι Σεπτὲ Μητροπολίτα Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κυρὲ Κλεόπα.

Ὡς βότρυν πέπειρον σὲ ἐτρύγησε ἐκ τῆς ἀμπέλου Αὐτοῦ ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελώνος, ὃν ἐφύτευσε ἡ πανσθενὴς δεξιὰ Του.

Σὲ μετέστησε ἐκ τῆς παρουσίας ζωῆς ὅπου τὰ

Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου
κ. **ΔΑΝΙΗΛ ΠΟΥΡΤΣΟΥΚΛΗ**
Ἀρχιεπιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

σκάμματα, οἱ παλαιστρες, οἱ ἀγῶνες οἱ πνευματικοί, οἱ θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίες, ἡ ἐπίστασις ἡ καθ’ ἡμέραν, ἡ μέριμνα τῆς τοπικῆς ταύτης Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν ἀγήρω μακαριότητα, ὅπου τὰ βραβεῖα, ἡ ἀνάπαυσις, ἡ χαρμονή, ἡ ὄντως χαρὰ καὶ ζωὴ, ἡ ἀπόλαυσις τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ὁ ἔπαινος τῶν δικαίων, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Ἀποχωρίζεσαι τῆς ποιμένης σου καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ λαοῦ σου καὶ ἐνοῦσαι μετὰ τῶν μακαρίων πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων.

Ἡ “Φωνὴ ἡ Πρῶτη” σὲ ἐκάλεσε “Ἀνάβηθι ᾤδε” (Ἀποκ. δ’ 1) καὶ ἀνέβης θεαρχίᾳ νεύματι. Καὶ “ἴδου ἔμπροσθέν σου θύρα ἀνεωγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ”.

“Ἐδούλευσας εἰς τὸ Εὐαγγέλιον” (Φιλιπ. β’ 22) καὶ ὡς δούλος πιστὸς καὶ ἀγαθὸς προσέρχεσαι τῷ Δεσπότη Χριστῷ, ἵνα λάβῃς τὸν μισθὸν τῶν πιστῶν καὶ φρονίμων οἰκονόμων τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

Τὸ σεπτὸν σκῆνος τῆς μακαρίας ψυχῆς σου κυκλοῦσι σήμερον ἡ ἱερὰ χορεία τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ λοιπῶν Ἱεραρχῶν, ἔχουσα ἐπικεφαλῆς Αὐτῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλου. Ὑπῆρξες δι’ αὐτοὺς ἐκλεκτὸς καὶ ἀγαπητὸς ἀδελφός, ὃν περιέβαλλον μετὰ τιμῆς,

ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ διὰ τὸ πολὺν τῆς ἡλικίας σου καὶ τὸ πολὺπειρον τῆς γνώσεώς σου.

Θλίβεται βαθέως, ἀλλὰ καὶ ἐπαίρεται ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία δι’ ἐσὲ τὸν καταλύσαντα τὸν βίον, ὅστις ἐκ γεννήσεως ἠγάπησες τὸν Κύριον καὶ ἀνεδείχθης “ὑψηλὸς πίστει τε καὶ πολιτείᾳ ὡς ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασι μέχρι τελειώσεως συντραφείς καὶ συναυξηθεῖς καὶ ἀκμάσας”.

Προσέτι καὶ αἱ τάξεις αἱ πολυπληθεῖς τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς ἐκλογάδος σου καὶ οἱ συνελθόντες ἐκ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ καταλόγου.

Καὶ τὰ συστήματα τῶν Μοναχῶν οὐκ ὀλιγόρησαν καὶ πάρεισι μελανεμονοῦντα, κηρύσσοντα τὴν ἀνάστασιν.

Καὶ Ἀρχοντες λαοῦ συνήχθησαν τὸν Ἡγούμενον καὶ προστάσσοντα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τιμῶντες.

Καὶ Λαός, ὁ Λαός σου, βαρὺς καὶ πυκνάζων ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου προπέμπει σὲ σήμερον πρὸς τὸν Κύριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἐν βαρεῖ πένθει καὶ ἐν ὕμνοισι.

Καὶ ἐκλήθην ἐγώ, ὁ βραδὺς τὴν γλῶσσαν, νὰ ὑπανόξω τὰς πυκνάς δέλτους τοῦ βίου σου καὶ νὰ παραστήσω σὲ τὸν Πατέρα καὶ Ἐπίσκοπον τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἀγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως, τὸν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ μεγαλόφωνον κήρυκα τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, τὸν ἀγωνιστὴν καὶ πρόμαχον τῆς ὑπὲρ Χριστοῦ παρρησίας.

Πατρίς σου ἡ Ἀττάλεια τῆς Ἰωνίας.

“Γένος σου ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ γονέων οἰκείωσις, ἄσκησις δὲ καὶ διαπαιδαγώγησις σου ἡ ἀρετὴ καὶ ὑπεράνω πάντων πατῆρ σου καὶ μητῆρ ὁ Κύριος, ὁ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ ἐπαγγελόμενος, ὅτι τοῖς Αὐτῷ πιστεύουσιν ἔδωκεν ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι”.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας γαλουχηθεῖς καὶ ἀνατραφείς, ἐν δὲ τῇ περιπέτῳ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀθήνησι Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου τὴν ἱερὰν ἐπιστήμην διδαχθεῖς, ἐχαλύβδωσας τὸν χαρακτήρα σου διὰ τε σπουδῶν καὶ μελετῶν καὶ ἀσκήσεων καὶ οὕτω, κατὰ τὸν θεῖον Γρηγόριον “σωφροσύνη ἦν σοι τὸ ἐφέστιον, σοφία τὸ κτῆμα, δικαιοσύνη δὲ καὶ ἀλήθεια καὶ καθαρότης τὰ λαμπρὰ καὶ περιβλεπτά κάλλη, οἷς ἐνδιδάσκόμενος ἐπηγάλλεσο”.

Ἀπὸ τοιούτων ἀφορμηθεῖς καὶ εἰς τοιαῦτα

ἀποβλέψας ἔδωκας ἑαυτὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὥριμον τὴν διπλοῖδα τῆς ἱερωσύνης περιβληθεὶς ψυχῇ καὶ σώματι ἀφοσιωθεὶς ὡς γεωργὸς ἐπιμελὴς τὸν σπόρον τοῦ λόγου τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας σπείρων, κηρύσσων δὲ “μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον”. Μουσοτραφῆς καὶ καλλικέλαδος, ἱεροπρεπῆς καὶ μελίχιος, σεμνὸς καὶ διδακτικὸς ἔδειξας σεαυτὸν ἐργάτην πρόθυμον καὶ δραστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ διάκονον τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ ὀκταετίαν ὄλην διάκονος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 ἕως τοῦ ἔτους 1945 καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ εἴκοσιν καὶ ἑννέα ἔτη πρεσβύτερος ἕως τοῦ 1974, διηκόνησας καὶ ἱεράτευσας τῷ Θεῷ ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι Καρυστίας καὶ Σκύρου, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, Μεσσηνίας, Δημητριάδος, Τρίκης καὶ Σταγῶν, Μαρωνείας καὶ Φθιώτιδος ὡς ἐφημέριος, ἱεροκήρυξ καὶ πρωτοσύγκελλος, δὸς σεαυτὸν θυσίαν λογικὴν καὶ εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.

Ἱεράρχαι ἀξιοσεβάστοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ σεμνότητι βίου καὶ πολὺ διακρινόμενοι ἀξιοχρέως προνοήσαντες τὸ Πανάγιον ἐπικαλεσάμενοι Πνεῦμα εἰς σὲ τὸν ἐν πίστει καὶ συνέσει καὶ ἀκλονήτῳ φρονήματι διακριθέντα ἀνέδειξαν ἐν τῷ 1974 ἔτει Ἐπίσκοπον καὶ πατέρα πνευματικὸν τῆς ἱερᾶς ταύτης ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας τῆς Ἑλληνίδος Πατρίδος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, ἵνα ὀδηγήσῃς τὸν Λαὸν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Καὶ διηκόνησας καὶ ἐκ τῆς ὑψηλῆς ταύτης θέσεως τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν, ὅσον τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, “οἶον πυρσὸς τοῖς νύκτωρ διαπλανωμένοις κατὰ τὸ πέλαγος ὑπερφανεῖς, τὴν ἐμπειστευμένην σοι Ἱεράν Μητρόπολιν περιποιούμενος, ἀθεΐα καὶ κακοδοξία συμπλεκόμενος, ἄρχουσι παρρησιαζόμενος, ἐπ’ ἐκκλησιαίς βοῶν, τοὺς πόρρωθεν ἀφεστηκότας ἀνάγων καὶ τὰς τῶν συμπλεκόμενων ἐκφεύγων λαβὰς”.

Ἀκροθιγῶς μόνον ἀνασκοπῶν τὸ ποιμαντορικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον σου διαπορῶ “τί πρῶτον, τί δι’ ὕστερον, τί δι’ ὑστάτιον καταλέξω”;

Τὴν ἐν ἀγάπῃ πολλῇ μετὰ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν σου ἀναστροφὴν; Τὴν ἐμπειρον ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν; Τὴν ἐπιστασίαν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου; Τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἐξύψωσιν τοῦ Λαοῦ σου; Τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θείου λόγου καὶ τὴν ἐν τοῖς ναοῖς εὐταξίαν; Τὴν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν χριστομίμητον συμπάθειάν σου; Τὴν ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων; Τὴν προαγωγὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ διὰ τῆς συστάσεως Ἀδελφότητος μοναζουσῶν καὶ διὰ τῆς ἀνοικοδομήσεως Μονυδρίου;

Καὶ ἵνα περιστείλω τὸν λόγον μνημονεύω ἐπικαίρως ὅσα ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει ἀναγράφει πατὴρ ἅγιος: “ἔστι καὶ ἄλλα πολλὰ τῇ μνήμῃ διασφωζόμενα τοῦ Ἱεράρχου τούτου ἔργα, ἅτινα τοῖς γεγραμμένοις οὐ προσεθήκαμεν, φειδόμενοι τῆς ἀπιστοῦσης ἀκοῆς, ὡς ἂν μὴ βλαβεῖεν οἱ τὸ ἀληθὲς ἐν τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων ψεῦδος οἰόμενοι».

Καὶ νῦν, Σεπτὲ Ἱεράρχα, πορευῆ τὴν μακαρίαν ὁδόν, ὅπου ἤτομάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως.

Αἱ χεῖρες σου αἰ ψαύσασαι τὰ ἀμφιάσματα τῆς Δόξης τοῦ Πατρὸς ἐπαύσαντο εὐλογοῦσαι καὶ ἡ μακαρία ψυχὴ σου δέχεται τὴν θεῖαν εὐλογίαν.

Ὁ νοῦς ὁ δοξολογῶν τὸν ἀθεώρητον νῦν θεᾶται τὰ ἀθέατα κάλλη τοῦ Παραδείσου καὶ θέλγειται πυρπολούμενος θεῷ ἔρωτι.

Νῦν καὶ σὺ πανηγυριστὴς εἰς τὴν οὐράνιον πανηγυρίαν τῶν πρωτοτόκων τῶν ἀπογεγραμμένων ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Νῦν ὁ οὐρανὸς ἀφαπλοῖ τὰς ἀγκάλες καὶ ἡ ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία δέχεται σε τὸν στρατιώτην καὶ ἀγωνιστὴν τοῦ Χριστοῦ.

“Εἴλκυσάν σε οἱ ἅγιοι πρὸς ἑαυτοὺς τὸν ὁμότροπον, τὸν ἀθλητὴν, τὸν στεφανίτην οἱ στεφανίται, τὸν ἀγνὸν οἱ ἀθληταί, τὸν κήρυκα τοῦ λόγου, οἱ ὑπηρέται τοῦ λόγου”.

Σεπτὲ καὶ μακαριστὲ Ἱεράρχα· καθ’ ἣν στιγμήν ἀναλαμβάνῃς τὴν μακρὰν καὶ ἀχερουσίαν ἀποδημίαν σου, ἡμεῖς πάντες οἱ παρεστῶτες ἐν θερμῇ πρὸς τὸν Κύριον προσευχῇ καὶ ἐν συγκινήσει δυσσυγκρατήτῳ θρηνοῦμεν τὴν στέρησίν σου. Ἡ Σεπτὴ σορὸς σου ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἀντιλαλεῖ ὁ ὑπέροχος τῆς αἰωνιότητος τόνος εἶναι στεφανωμένη ἀπὸ τὰς γονίμους ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, τοὺς μόχθους σου τοὺς ἱεροὺς, τοὺς κόπους, τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοὺς ἀγίους. Ἡ μνήμη σου προσφιλῆς καὶ σεβασμία θὰ ἀποτελῇ δι’ ἡμᾶς τοὺς περιλειπομένους τὴν ἐμπράγματον ὑπόμνησιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ καὶ τοῦ ἰδεώδους ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ὁποίου ἐτάχθημεν ὡς στρατιῶται καὶ διάκονοι Χριστοῦ τοῦ Κυρίου.

Καὶ ἐνῶ μετ’ ὀλίγον θὰ ἀναπαύεσαι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τάφου σου ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐν στοργῇ ἔχει ἀποταμεύσει ἐν τῇ συνειδήσει Αὐτῆς τὸ τετιμημένον ὄνομά σου, θὰ μετουσιώσῃ τὸν θρῆνον ἡμῶν εἰς προσευχὴν θερμὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆς Ἀρχιερωσύνης σου μνησθεῖθι Κύριος ὁ Θεός, Σεπτὲ Μητροπολίτα Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κυρὲ Κλεόπα.

Αἰωνία σου ἡ Μνήμη, Πάτερ καὶ Δέσποτα.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Προσδοκίες και ελπίδες για την Γ. Αρχιεπισκοπή Αμερικής

Τὸ Χριστεπώννυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εὐχεται ὀλοψύχως ὅπως ἡ ἐκλογή και ἐνθρόνισις τοῦ νέου Σεβ. Αρχιεπισκόπου Ἀμερικής κ. Δημητρίου σημάνη τὴν ἀπαρχὴ μῆς νέας ἐποχῆς γιὰ τὴν Γ. Αρχιεπισκοπὴ Ἀμερικής. Εὐχόμεθα ὀλοψύχως, τὰ ὑπὸ τοῦ Τύπου ἐξαρθέντα ποικίλα χαρίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει προικισθῆ, νὰ ἀξιοποιηθοῦν μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἄριστο δυνατὸ τρόπο, γιὰ νὰ ὑπερπηδηθοῦν τὰ ἐπιπροσθοῦντα στὸ δύσκολο ἔργο του ποικίλα ἐμπόδια και νὰ γίνῃ πραγματικότης ὁ ὄραματισμὸς τοῦ Σεβ. Αρχιεπισκόπου Γέροντος πρ. Β. και Ν. Ἀμερικής κ. Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου παρέδιδε στὸν νέο Ἀρχιεπίσκοπο μίαν ποιμαντικὴν ράβδο, εἶπε συγκινημένος μὲ τὴν διακρίνουσα τὸν λόγου του γλαφυρότητα και ποιητικὴν πνοή: «Ἡ νύχτα τέλειωσε. Ἔχουμε νέα ἡμέρα. Ἡμέρα ἀφνίσεως ἀπὸ τοὺς ὁποιοσδήποτε μακροὺς ὕπνους ἢ ἐφιάλτες. Ἡμέρα πὸν τὴν προμήννε ἀπὸ καιρὸ «τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ἀστέρι»».

Στὸν ἐνθρονιστήριό λόγο του ὁ Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Ἀμερικής κ. Δημήτριος προέβαλε σαφῶς τοὺς ἄξονες τῶν ἐπιδιώξεών του, πὸν θὰ εἶναι ἡ στερέωσις και προβολὴ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἡ περιφρούρησις τῆς ὀμοψυχίας και ἐνότητος τοῦ ποιμνίου του, ἡ ἀνύψωσις τῆς ἑλληνορθοδόξου παιδείας και ἀγωγῆς, ἡ ὑπεράσπισις τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου και τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος και ἡ καθ' ὄλου προβολὴ στὴν Οἰκουμένη τῆς Ὀρθοδοξίας και τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ παγκοσμιοποίησις ὡς «πολιτιστικὸς ἱμπεριαλισμὸς»

Ὁ Μακ. Αρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος στὴν δημοσιευμένη στὴ σελίδα 544 τοῦ παρόντος τεύχους ὀμίλια Του στὰ πλαίσια τῆς «Συνάντησης τῶν Ἀθηνῶν 99», πὸν εἶχε ὡς θέμα τῆς τὴν «παγκοσμιοποίησι» και «τὸ μέλλον τοῦ κράτους και τῆς ἐθνικῆς ταυτότη-

τας σὲ μῖα παγκόσμια οἰκονομία», διερωτήθηκε «ἐὰν ὁ ὄρος εἶναι ὀρθός, ἐὰν πρόκειται πράγματι γιὰ παγκοσμιοποίησι». Ὅπως τόνισε, «δὲν ἔχουμε μῖα νέα κατάστασι, ὀπου κάθε λαὸς εἰσφέρει τὴν πολιτισμική, τεχνογνωσική και οἰκονομική περιουσία του γιὰ τὴ διαμόρφωσι μῆς νέας, μῆς ὑπερεθνικῆς παγκόσμιας κοινότητος. Ἀντίθετα ἔχουμε τὴν ἐξαγωγή ἐνὸς μοντέλου, τὴν ἐπιβολὴ σὲ ὀλα τὰ ἔθνη τοῦ μοντέλου πὸν ἔχει μῖα μόνον χώρα. Ὅποιος λοιπὸν δὲν θέλει νὰ παίζει μὲ τῖς λέξεις και τὴν πραγματικότητα πὸν αὐτὲς ἐκφράζουν, θὰ μιλοῦσε γιὰ ἐξαμερικανισμὸ τῶν ἐθνῶν μᾶλλον, παρὰ γιὰ παγκοσμιοποίησι – ἔστω κι ἂν δὲν εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ἀντίθετος μὲ τὸν ἐξαμερικανισμὸ... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ διευθυντῆς τῆς Ἐταιρείας Kissinger ἀπέφυγε τὴ χρῆσι τοῦ ὄρου παγκοσμιοποίησι και πρόκρινε τὸν ὄρο πολιτιστικὸς ἱμπεριαλισμὸς».

Ἡ παγκοσμιοποίησις αὐτὴ «θὰ καταστρέψει τῖς ἐθνικῆς ταυτότητες, τῖς γλῶσσες και παραδόσεις, ὄχι ὄμως γιὰ νὰ δώσει τὰ ἡνία τοῦ κόσμου» σὲ πολιτικῆς ἡγεσίες, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ παραδώσι «στὰ χέρια τῶν ἀοράτων νονῶν τοῦ παγκοσμίου ἐγκλήματος, στὰ χέρια τῶν πανισχύρων ἐκείνων πὸν θησαυρίζουν ἀπὸ τὴν βιολογική και ἡθική ἐξόντωσι τοῦ ἀνθρώπου».

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὄτι πρέπει νὰ «ἀντισταθοῦμε... στὴν ἐπικυριαρχία τοῦ διεθνοῦς ἐγκλήματος» και νὰ μετανοήσωμε, ἀφοῦ ἀναρωτηθοῦμε ἀφ' ἐνὸς «πὸν πηγαίνει ἐνας πολιτισμὸς ὄταν ἀναγορεύει τὴν οἰκονομική ἀνάπτυξι σὲ αὐτοσκοπὸ, δίνοντάς τῆς τὸ δικαίωμα νὰ γίνετα βωμὸς τοῦ Μολόχ» και ἀφ' ἐτέρου «πὸς μπορεῖ νὰ ὀνομάζεται ἀναπτυξιακή μῖα οἰκονομία πὸν δὲν ὑπολογίζει στὸ κόστος τῆς τὴν καταστροφῆ τοῦ πλανῆτη και τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ τοῦ περιβάλλοντος και τοῦ πολιτισμοῦ».

«Ἀρμονία μεταξὺ ἡθικῆς και ὀλικῆς ὑπόστασης»

Ὁ Πρότασις τοῦ Οἰκονομικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας Α. Κιντῆς, ὑποδεχόμενος τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην στὸ πνευματικὸ αὐτὸ

Ίδρυμα, έτόνισεν ότι οί κατακτήσεις του ανθρώπου στον τομέα «της γνώσης και της πληροφόρησης» και «οί εξέλιξεις που έχουν δρομολογηθεί, προκαλούν βαθειές μεταλλαγές στη δομή της παγκόσμιας κοινωνίας, αλλάζουν τον χαρακτήρα της παραγωγικής λειτουργίας και δημιουργούν τις προϋποθέσεις για παραπέρα βελτίωση της ευημερίας των λαών. Από την άλλη μεριά, οί ίδιες αλλαγές μεταβάλλουν τη στάση του ανθρώπου απέναντι σε κρίσιμα ζητήματα της ζωής, καλλιεργούν τον χωρίς όρια ύλιστικό εϋδαμονισμό και έντείνουν τις κοινωνικές ανισότητες».

Άλλ' όμως «είναι φανερό πως δεν μπορούν όλες οί ελπίδες του ανθρώπου για ένα καλύτερο αύριο να στηρίζονται μόνο στις έπιτυχίες της έπιστήμης, της τεχνολογίας και της οικονομίας. Ο άνθρωπος έχει ανάγκη να ξαναβρεί τη χαμένη έσωτερική του άρμονία μεταξύ ήθικης και ύλικής ύπόστασης. Η αντίληψη που προβλήθηκε από πολλούς και μεγάλους διανοητές, με προεξέχουσα την προσωπικότητα του Μάρξ, ότι δηλαδή ή οικονομική και ή τεχνολογική πρόοδος θα όδηγοϋσε από μόνη της στην κοινωνική δικαιοσύνη και στην ανθρώπινη εϋτυχία, δεν επιβεβαιώνεται από τα πραγματικά δεδομένα της ζωής. Παρόμοιες αντίληψεις όδήγησαν τον άνθρωπο να φανταστεί τον έαυτό του ως τό κέντρο του σύμπαντος, γεγονός που τον έκανε να πιστεύσει ότι θα φέρει τον κόσμο στα δικά του μέτρα. Την προοπτική όμως αυτή έρχεται να ανατρέψει ή σκέψη του θανάτου που κάνει τη ζωή που στηρίζεται στην ύλη ιδιαίτερα βασανιστική... Η λύση στο άδιέξοδο που έμφανίζεται δεν μπορεί να δοθεί με ύλικά μέσα. Αυτή πρέπει να αναζητηθεί στις ρίζες της ζωής, δηλαδή, στις πηγές της χριστιανικής θρησκείας που αναγνωρίζει ότι πάνω από τον θνητό άνθρωπο ύπάρχει μιá αναλλοίωτη αιώνια Άνώτερη Δύναμη που διασφαλίζει την έσωτερική του άρμονία και δίνει άπαντήσεις στα ύπαρξιακά του προβλήματα».

«Μας χρειάζεται πρωτίστως ό Homo Spiritualis».

Στη συνέχεια ό Πρύτανης κ. Κιντής, προσφωνών τον Παναγιώτατο κ. Βαρθολομαϊόν κατά την αναγόρευση Αυτού σε Έπίτιμον Διδάκτορα του Οικονομικού Πανεπιστημίου, έπεσήμανε τά έξής:

«Όλοι αναγνωρίζουμε ότι ό άνθρωπος δεν

είναι, δεν μπορεί να είναι, μόνο μιá οικονομική όντότητα. Είναι πρώτα και πάνω από όλα μιá πνευματική προσωπικότητα, πράγμα που σημαίνει ότι δεν είναι έπαρκής ό Homo Economicus. Μας χρειάζεται πρωτίστως ό Homo Spiritualis. Παναγιώτατε, ό θεμελιωτής της οικονομικής έπιστήμης, ό Adam Smith, δεν δίδασκε μόνο μαθήματα πολιτικής οικονομίας στο Πανεπιστήμιο της Γλασκώβης. Δίδαξε όλα τά μαθήματα στο πεδίο της Moral Philosophy, δηλαδή της ήθικης φιλοσοφίας, που είχαν ως αντικείμενο την ανθρώπινη εϋτυχία και εϋδαμονία. Άνάμεσά τους ήταν ή Ηθική, ή Πολιτική Οικονομία, ή Θεολογία και ή Νομική. Έπηρεασμένοι από τις ιδέες του Adam Smith, οί οικονομολόγοι άρχισαν από την προκλασική έποχή να όραματίζονται έναν κόσμο με δικαιοσύνη, μιá κοινωνία με ανθρώπινο πρόσωπο. Ός άποτέλεσμα της προσπάθειας αυτής αναπτύχθηκε ένας όλόκληρος κλάδος της οικονομικής έπιστήμης που σήμερα είναι γνωστός ως Δεοντολογική Οικονομική (Normative Economics) σε αντίδιαστολή προς την Θετική Οικονομική (Positive Economics). Πρόκειται για τον κλάδο των οικονομικών που ασχολείται με τη δικαιότερη κατανομή του εισοδήματος, με τη δικαιοσύνη στις οικονομικές συναλλαγές, με την άπόρριψη της ύπερκατανάλωσης και με την προστασία του περιβάλλοντος».

Άθέμιτος και θετικός πλουτισμός

Μετά την προσφώνηση του Πρυτάνεως του Οικονομικού Πανεπιστημίου ή Α.Θ.Π. ό Οικουμενικός Πατριάρχης, όμιλήσας με θέμα την «κατάχρηση των θεσμών», έτόνισεν ότι «βεβαίως υπό τάς παρούσας τεχνικοοικονομικές συνθήκες ό τρόπος διαθέσεως του χρήματος έπιτρεπτός δύναται να χαρακτηριστεί ως προϊόν. Άλλ' ή μόν χρησιμοποίησις αυτού του προϊόντος προς κάλυψιν ύφισταμένων άληθών αναγκών είναι ήθικώς άφογος, ή έκμετάλλεσις όμως των δυνατοτήτων της έλευθέρως άγοράς προς κερδοσκοπία, άνευ δηλαδή καλύψεως ούσιαστικής ανάγκης, δυσχερώς εύρίσκει ήθικην δικαίωσιν. Συνιστά κατάχρησιν θεσμών έφευρεθέντων προς ίκανοποίησιν θεμιτών αναγκών».

Συνεχίζων ό Παναγιώτατος, προσέθεσε και τά έξής: «Δυνάμεθα να είπωμεν ότι υπό διαφόρους διατυπώσεις και νομικάς κατασκευές άπαγορεύ-

ονται δια τών νομοθεσιών τών πολιτισμένων πολιτειών αί υπό τήν άνωτέρω έννοιαν καταχρηστικάί άσκήσεις δικαιωμάτων και καταχρηστικάί έκμεταλλεύσεις τών παρεχομένων υπό τών διαφόρων θεσμών δυνατοτήτων.

»Έν τούτοις, εις τόν χῶρον τής οικονομικής δραστηριότητος υπό τήν κάλυψιν τής ύποστηρίξεως τής οικονομικής προόδου και τής καταργήσεως τοῦ κρατικοῦ παρεμβατισμοῦ έχει άφεθῆ έν πολλοῖς έλεύθερον τὸ πεδίον δια καταχρηστικάς ενεργείας, αἱ ὁποῖαι προσπορίζουν εις τούς ενεργοῦντας τεράστια κέρδη άνευ ήθικῆς δικαιώσεως, οὐ μὴν ἀλλὰ και παρέχουν εις τούς αποκτώντας τὰ έν λόγῳ κέρδη τήν ισχύν τής άποτροπῆς πάσης παρεμβάσεως εις τὰ σχέδιά των».

Έπομένως πρέπει νά γίνῃ συνειδητόν εις ὅλους, ὅτι ὁ Θεός «έπιτρέπει εις πολλούς τόν θεμιτόν πλουτισμόν. Άλλ' άπαιτεῖ ἀπό αὐτούς νά αναγνωρίσουν τήν δωρεάν Του και νά χρησιμοποιήσουν τὰ δῶρα Του πρὸς τὸ γενικὸν καλόν».

Χορηγοὶ δαπανῶν γιά καλές κοινωνοφελεῖς προσπάθειες

Στὴν καλή χρῆσι τών ὑλικῶν αγαθῶν αναφέρθηκε ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης και στήν ὁμιλία Του, τήν ὁποῖα ἔκαμε κατά τὴ διάρκεια τοῦ ἐπισήμου γεύματος, τὸ ὁποῖο παρέθεσεν ἡ Ένωσις Έλληνικῶν Τραπεζῶν. Άπευθυνόμενος πρὸς τούς εκπροσώπους αὐτῶν, εἶπεν ἐκτὸς τῶν ἄλλων:

«Έπαινοῦμεν, στηρίζομεν και εὐλογοῦμεν πᾶσαν ὑμῶν κίνησιν πρὸς χορήγησιν ὑλικῶν πόρων ἵνα πραγματοποιῶνται ὠφέλμοι ἐκδόσεις, συντηρήσεις ιστορικῶν κτιρίων, συνδρομαὶ ὑπὲρ προσφύγων και ένδεῶν, μεγάλαί αρχαιολογικάί και εἰκαστικά ἐκθέσεις και πάσης ἄλλης φύσεως αγαθοεργία. Ἡ ὁδὸς εἶναι ἀγαθὴ και εὐρεῖα και προσευχόμεθα δια τήν περαιτέρω διεύρυνσίν της.

»Συγχαίρομεν τούς διοικούντας τὰς Έλληνικάς Τραπεζὰς διότι συντηροῦν μορφωτικά Ἰδρύματα, ένισχύουν φιλανθρωπικάς κινήσεις και ὑποστηρίζουν τὰς καλὰς κοινωνοφελεῖς προσπάθειας, καθιστάμενοι χορηγοὶ τῶν σχετικῶν δαπανῶν. Ἡ ἀναβίωσις και ὁ ἐμπλουτισμὸς τοῦ αρχαίου θεσμοῦ τῶν χορηγῶν εἶναι μία ἀξιέπαινος πραγματικότητα, ἡ ὁποῖα πρέπει νά τύχῃ γενικῆς ἀναγνωρίσεως, ὥστε νά διευρυνθῆ ἡ ἐφαρμογὴ της και

νά καταστῆ ἐφικτὴ ἡ ἐκτέλεσις ἔργων, δια τὰ ὁποῖα ἄλλως δὲν θὰ εὐρίσκετο χρηματοδότης.

»Ἡμεῖς ὡς Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔχομεν ἀπολαύσει τῆς γενναιοδωρίας εὐγενῶν χορηγῶν –και ὁμολογοῦμεν εὐγνωμόνως τοῦτο εὐχόμενοι διαρκῶς ὑπὲρ αὐτῶν– χορηγῶν, τῶν ὁποῖων προεξάρχει πάντοτε ὁ ἡμέτερος Μ. Λογοθέτης Έντιμολ. κ. Παναγιώτης Άγγελόπουλος και ἡ φιλογενῆς οἰκογένεια αὐτοῦ».

Θαυμασμὸς γιά τὴν προσφορὰ τῆς Έκκλησίας τῆς Άλβανίας

ἽΟ Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνῶν και πάσης Έλλάδος, ἐξ ἀφορμῆς τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άλβανίας κ. Άναστασίου, σὲ δηλώσεις Του, ἀναφερόμενος στὸ πολυσχιδὲς ποικιαντικὸ και ἀνακαινιστικὸ ἔργο, πὸν μὲ μεθοδικότητα και σύνεσι ἀναπτύσσεται στήν Ὁρθόδοξη Άλβανικὴ Έκκλησία, τόνισε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἐξῆς:

«ἽΟ Άρχιεπίσκοπος (Άλβανίας) μὲ ἐνημέρωσε γιά τὰ προβλήματα πὸν ἔχει ἡ Έκκλησία τῆς Άλβανίας. Εἶναι πολὺ φυσικὸ νά ὑπάρχουν τέτοια προβλήματα και καλὸν εἶναι νά τὰ γνωρίζομε μὴπως μπορούμε και νά βοηθήσομε. Ἐλλωστε ἡ Έκκλησία τῆς Έλλάδος προσφέρεται νά βοηθήσει ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει πάντοτε κάποια ἀνάγκη. Θαυμάζω τὸ ἔργο τὸ ὁποῖο ἐπιτελεῖ ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τίς γνωστὲς συνθήκες και νομίζω ὅτι εἶναι ἓνα ἔργο τὸ ὁποῖο εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξη τῆς Ὁρθοδόξου Έκκλησίας τῆς Άλβανίας. Ἐμεῖς στεκόμαστε στὸ πλευρό του. Εἴμαστε στὴ διάθεση τοῦ Μακαριωτάτου νά βοηθήσομε τὸν Άλβανικὸ λαό».

Τὰ θέματα τῆς Έκκλησίας θέλουν ιδιαίτερη προσοχὴ

ἽΟ Ἐκπρόσωπος Τύπου τοῦ Μακ. Άρχιεπισκόπου Άθηνῶν και πάσης Έλλάδος κ. Χριστοδούλου Πανοσ. Αρχιμ. π. Θεόκλητος Κουμαριανός, ἐρωτηθεῖς ἀπὸ δημοσιογράφους γιά τίς ἀντιδράσεις τῶν κομμάτων τοῦ Συνασπισμοῦ και τῶν Φιλελευθέρων πρὸς τὸ Ἐνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ σχετικὸ μὲ τὴν ἐπιστολὴ Κάσιντν πρὸς τὸν Προκαθήμενο τῆς Έλλαδικῆς Έκκλησίας, ἔδωσε τὴν ἐξῆς ἀπάντησι:

«Προφανῶς οἱ ἀρμόδιοι τῶν Γραφείων Τύπου τῶν δύο αὐτῶν κομμάτων δὲν ἀνέγνωσαν τὸ Ἐνα-

κοινωθέν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἂν τὸ ἀνέγνωσαν δὲν τὸ κατάλαβαν. Τὸ ἀνακοινωθέν ἦταν σαφές:

α) Δὲν μπορεῖ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος νὰ ἀπαντᾷ ἐπὶ ἀνυπάρκτου αἰτήματος. Οὐδέποτε τῆς ἐτέθη ἐπισημῶς θέμα ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα στὴν Ἀθήνα, ὅπως δὲ διαβεβαίωσε προσωπικὰ τὸν Μακαριώτατο ὁ Καρδινάλιος Κάσσιντυ δὲν ἔχει τεθεῖ τέτοιον θέμα.

β) Ὁ Πάπας εἶναι ἀπολύτως ἐλεύθερος νὰ ἔρθει στὴν Ἀθήνα ὡς ἀρχηγὸς κράτους.

γ) Στὴν περίπτωση, πὺν γιὰ τὴν ἐπίσκεψη αὐτὴ ζητηθεῖ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας, χρειάζεται τότε προσυνηννόηση τῆς Ἁγίας Ἐδρας μὲ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο.

δ) Ἐλπίζω καὶ πιστεύω ὅτι οἱ ἀρμόδιοι Τύπου τῶν δύο κομμάτων δὲν εἶναι ὑπὲρ τῆς ἄποψης νὰ καταργηθεῖ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν προσώπων μας καὶ νὰ παύσωμε νὰ ἔχωμε ἄποψη ἐπὶ ζητημάτων πὺν ἀμέσως μᾶς ἀφοροῦν ὡς Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία.

ε) Ἐπειδὴ τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀπολύτως ἐξειδικευμένα θέλουν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴν διαχειρισή τους ἀπὸ τὰ πολιτικὰ κόμματα· ἀλλιῶς ἀνακοινώσεις, ὅπως οἱ δύο συγκεκριμένες, ἐκθέτουν τοὺς συντάκτες, τους, ὡς κινούμενους ἀπὸ ἰδεολογικὲς θέσεις καὶ ἀγνοοῦντας στοιχειώδη θέματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ τῶν σημερινῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων».

Μηνύματα γιὰ τὴν ἑναρξὴ τῆς νέας σχολικῆς χρονιᾶς

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἑναρξὴ τῆς νέας σχολικῆς χρονιᾶς ἀπέστειλε μηνύματα στοὺς ἐκπαιδευτικούς καὶ στοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριες τῆς πρωτοβαθμίου καὶ δευτεροβαθμίου ἐκπαιδύσεως.

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικούς τόνισε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Ἡ συνεργασία μας δὲν εἶναι νέα. Ἡ Ἐκκλησία ὅπως γράφουν πολλοὶ ἱστορικοὶ ὄχι μόνο προστάτεψε σὲ δύσκολους καιροὺς σὰν μητέρα τοὺς δασκάλους τοῦ γένους μας ἀλλὰ πρωτοστάτησε στὴν καλλιέργεια τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Εἴμαστε συλλειτουργοὶ στὸν ὁμορφο καὶ ἱερὸ χῶρο τῆς Παιδείας μας...».

Πρὸς τοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριες τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν Λυκείων τῆς Ἀθήνας ὁ Μακαριώτατος ἐπεσήμανε τὰ ἑξῆς:

«...Δημιουργήσαμε “ἓνα πολιτισμὸ τῆς ὄρασης, τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς φωνῆς, τοῦ πάταγον καὶ τοῦ θορύβου μὰ ὄχι τῆς συνομιλίας, τῶν ἀφορισμῶν καὶ ὄχι τοῦ συμπάσχειν”. Κατατιμήσαμε τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὸν μάθουμε καὶ χωρίσαμε τελικὰ καισαρικὰ τὴ ζωὴ. Ἐρευνοῦμε τὶς ἐσχατιὲς τοῦ σύμπαντος καὶ τὸ μικρόκοσμον τῶν κντάρων μας, ἀλλὰ, ἀγνοοῦμε τὴν παρουσία τῶν συνανθρώπων μας.

»Ἡ ἀδιέξοδη ἰδεολογικὴ κατάσταση τοῦ κόσμου, μᾶς δείχνει ὀλοκάθαρα ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀντιληφθεῖτε τὴ νεότητά σας, ὡς μὴ πολὺ μεγάλη εὐκαιρία, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ στοχεύει μόνο στὴ λήψη γνώσεων πὺν μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν στὴν ἀπόκτηση δεξιοτήτων, ἀλλὰ καὶ σὲ μὴ Παιδεία πὺν ἀναζητᾷ καὶ δημιουργεῖ, πὺν δὲν βολεῦεται σὲ παραδεδομένα σχήματα, πὺν ἀνοίγει δρόμους καὶ προσφέρει ὀράματα, πὺν μπορεῖ νὰ συμφιλιώνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ φωτίζει τὶς καρδιὲς τους.

»Δὲν πρέπει νὰ ἐγκλωβισθεῖτε στὴν υἰοθέτηση μᾶς τεχνοκρατικῆς ἀντίληψης γιὰ τὴ ζωὴ ἐπειδὴ μοιάζει πιὸ εὐκόλη. Τὴ δίψα σας πὺν νοσηματοδοτεῖ τὴ δική μας, τὶς ἀναζητήσεις σας πὺν ἐμπλουτίζουν τὶς δικές μας, πρέπει νὰ τὶς ἀφήσετε νὰ σᾶς ὀδηγήσουν στὴν-μόνη πηγὴ πὺν ἔχει καθαρὸ νερό, στὴν Ἐκκλησία μας...».

Τέλος, ὁ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ παιδιὰ τῶν Δημοτικῶν σχολείων ὁ Μακαριώτατος ὑπεγράμμισε τὰ ἑξῆς:

“...Τὸ σχολεῖο εἶναι ἓνα γοργοτάξιδο καρᾶβι πὺν μὲ ἀσφάλεια σᾶς ταξιδεύει σὲ πρωτόγνωρους κόσμους καὶ οἱ δάσκαλοί σας, εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πὺν σὰν ἄλλοι πατέρες καὶ μητέρες, σᾶς βοηθοῦν νὰ ἀνακαλύψετε τὰ μυστικὰ τους.

»Ὅμως τὸ πραγματικὰ ἀσφαλὲς σχολεῖο εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας. Ὅταν βρισκόμαστε μέσα σὲ αὐτό, καμία τρικνυμία δὲν εἶναι ἐπικίνδυνη, γιὰ αὐτὸ τὸ κυβερνᾶ ὁ Κύριός μας πὺν ἀγαπᾶ κάθε ἄνθρωπο τόσο πολὺ, ὥστε δὲν δίστασε νὰ ἔρθει στὴ γῆ καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὸν Ἐαυτὸ Του προκειμένου νὰ μὴν χαθοῦμε στὴ θάλασσα τῆς ἁμαρτίας. Θυμηθεῖτε τὸ Νῶε καὶ τὴν Κιβωτὸ πὺν συμβολίζει σύμφωνα μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρες μας, τὴν Ἐκκλησία μας ἢ ἀκόμα τὸν τρόπο πὺν ὁ Κύριός μας γαλήνευσε τὴν τρικνυμισμένη θάλασσα πὺν τρομοκράτησε τοὺς Μαθητὲς Του...».

Ε.Δ.Θ.

**ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ
ΤΗΣ Α.Θ.Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ
κ. κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(20 Μαΐου - 5 Ιουνίου 1999)***

Στη Θεολογική Σχολή

Τὸ πρωτὶ τῆς Τρίτης 25 Μαΐου 1999 ὁ Παναγιώτατος δέχθηκε διαδοχικὰ στὸ κατάλυμά του τίς ἐπισκέψεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Κωνσταντίνου Σημίτη, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως κ. Κωνσταντίνου Καραμανλῆ, Προέδρου τῆς Νέας Δημοκρατίας, πολλῶν μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τῶν Προέδρων τῶν Κομμάτων τοῦ ΔΗΚΚΙ κ. Δημ. Τσοβόλα, τοῦ Κ.Κ.Ε. κ. Ἀλέκας Παπαρήγα, τοῦ Συνασπισμοῦ κ. Ν. Κωνσταντόπουλου καὶ τῆς Πολιτικῆς Ἀνοιξῆς

Τοῦ κ. **I. M. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗ**
Διευθυντῆ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»
Συμβούλου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

κ. Ἀντώνη Σαμαρᾶ, τῶν μελῶν τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος, τοῦ Προέδρου τῆς Νομαρχιακῆς Αυτόδιοίκησης Ἀθηνῶν - Πειραιῶς κ. Θ. Κατριβάνου καὶ τῆς Νομάρχου Ἀθηνῶν κ. Μπεσμπέα, τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Δημήτρη Λ. Ἀβραμόπουλου, Ἀρχιερέων καὶ ἐκπροσώπων ξένων δογμάτων, καθὼς καὶ τοῦ Τούρκου Πρέσβη στὴν Ἀθήνα.

Τὸ μεσημέρι ὁ Παναγιώτατος κ. Βαρθολομαῖος ἐπεσκέφθη τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο.

Στὸν Παναγιώτατο οἱ πανεπιστημιακοὶ διδάσκαλοι καὶ οἱ φοιτητὲς τῆς Σχολῆς ἐπιφύλαξαν θερμὴ ὑποδοχὴ, ἐνῶ τὰ ψαλμικὰ ἄσματα τὰ ὁποῖα ἀπέδωσε ἢ χορωδία τῆς Σχολῆς ἀπετέλεσαν τὴν καλύτερη σύνθεση ἐκφράσεως συναισθημάτων καὶ

ἀποδόσεως τιμῆς, ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ τῶν νέων ἐργατῶν τῆς ἐπιστήμης τῆς ἱεράς θεολογίας πρὸς τὰ πρόσωπα τόσο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, ὅσο καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη προσφώνησε ἐκ μέρους τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, ὁ Κοσμήτωρ κ. Χρήστος Βούλγαρης, ὁ ὁποῖος μίλησε γιὰ τὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο ἐπιτελεῖ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ὥστε νὰ διατηρεῖ ζωντανὴ τὴν ὀρθόδοξη πίστη στὸ λαό: Ὁ κ. Κοσμήτωρ εἶπε:

Δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ αἶνον ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν Ἐνα ἐν Τριάδι Θεὸν ἡμῶν, ὅτι «κατὰ τὸ πλοῦτος τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἧς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς» (Ἐφεσ. 1, 7 - 8), ἠξίωσεν ἡμᾶς τυχεῖν τοιαύτης τιμῆς καὶ εὐλογίας διὰ τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἐν τῷ Οἴκῳ τούτῳ τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, παρουσίας τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου καὶ τῆς τιμίας Συνόδου αὐτοῦ. Παναγιώτατε, ὡς εὖ παρεύστητε!

Τῷ ὄντι, χαίρει καὶ ἀγάλλεται καὶ σκιρτᾷ, Παναγιώτατε Δέσποτα, Μακαριώτατε Ποιμενάρχα, Ἐκλεκτῆ Ὀμήγυρι, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ σεμνύνεται τὰ μέγιστα ὁ τῶν Θεολόγων χορὸς τῆς περικλύτου ταύτης Σχολῆς, περιβαλλόμενος ὑπὸ ἐλλογμωτῶν Καθηγητῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου, προεξάρχοντος τοῦ ἐλλογμωτάτου Πρωτάνεως αὐτοῦ, σεμνύνεται λέγω, διὰ τὴν ἐξαίρετον τιμὴν, ἣν ὁ διάδοχος Ἀνδρέου καὶ Ἰωάννου, τῶν Ἀποστόλων Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνῆρεστήθη περιποιῆσαι σήμερον αὐτῷ. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν θεοφιλὴς παρουσία τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος παρέχει καὶ αὐθις ἡμῖν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνειδητοποιήσωμεν τό τε ὕψος τοῦ ἀξιώματος καὶ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς εὐθύνης, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος ἐναπέθεσαν ἐφ' Ὑμᾶς. Διότι, πράγματι, ὁ καθήμενος

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 481 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8 τεύχους.

Οἱ δύο Προκαθήμενοι στό κατάμεστο ἀμφιθέατρο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (Φωτ. Ἀδελφῶν Ἀναγνωστόπουλων).

ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Βασιλευούσης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους αἶρει τὴν βαρεῖαν παρακαταθήκην τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας, «τὴν μέριμναν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (Β' Κορ. 11, 28), ἐπ' αὐτοῦ δὲ πρωτίστως καὶ ἰδιαζόντως οἱ χριστιανικοὶ αἰῶνες ἐναπέθεσαν τὴν διασφάλισιν ἀπαρασαλεύτου τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ αὐτοσυνειδησίας, καὶ τὴν διατήρησιν ὡς ἀκομήτου κανδήλας τοῦ φωτός τῆς ἱεραῆς ἡμῶν Παραδόσεως. Ἡ καθ' ἡμᾶς Θεολογικὴ Σχολὴ ἔχει πλήρη συνειδησιν τῆς διὰ τῶν λόγων τούτων ἀμυδρῶς ἐκφραζομένης πραγματικότητος, πάντες δὲ οἱ ἐν αὐτῇ διακονοῦντες ἔταξαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν μεταλαμπάδυσιν τῶν ἀξιῶν καὶ βιωμάτων τούτων εἰς τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς χρυσοῦς νεολαίας τῆς Πατρίδος, τὸ ὁποῖον κατὰ ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας πνικνώνει τὰς τάξεις τῆς.

Πράγματι, ἡ καθ' ἡμᾶς Θεολογικὴ Σχολή, Παναγιώτατε, ἡ πρώτη καὶ ἀρχαιότερα πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν, ἰδρυθεῖσα, ὡς γνωστόν, τὸ 1837, δύο τοῦτ' ἔστιν ἔτη πρὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν Χάλκῃ, ἔχει ἤδη παγιώσει, ὡς καλῶς γνωρίζει καὶ ὁ

Σεπτὸς Ποιμενάρχης ἡμῶν, ἀκραιφνῶς πατερικὴν παράδοσιν καὶ ἦθος ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς πατρῴας ἱστορικῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐμπειρίας, τῷ θεολογικῷ στοχασμῷ, καὶ τῇ διερευνήσει καὶ μελέτῃ τῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ ζωῆς καὶ πορείας τῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὕτη ἐξεφράσθη ἐν τοῖς ἀγῶσιν αὐτῆς ἐναντίον τῶν ποικιλονύμων αἱρέσεων, παλαιότερων καὶ νεωτέρων, καὶ ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ ποιμνίου τῆς, «πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 12). Στοιχοῦντες οὖν καὶ ἡμεῖς τῇ αὐτῇ πατερικῇ θεολογικῇ παραδόσει, διὰ τε λόγον καὶ γραφίδος διερμηνεύομεν τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπολογητικῶς τε καὶ ποιμαντικῶς, τοῦτο μὲν ἀντιπαραβάλλοντες αὐτὴν ἐπιστημονικῶς, πρὸς τοὺς παραχαράσσοντας τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ συγχρόνους ἡμῖν ὁπαδοὺς τῶν ποικιλονύμων αἱρέσεων καὶ λοιπῶν πνευματικῶν ρευμάτων, τοῦτο δὲ προβάλλοντες τὸ γνήσιον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ στοχαζόμενοι ὀρθοδόξως ἐπὶ τῶν νέων ἐπιτενγμάτων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας, τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφανίζονται ὡς ἔχοντα καταλυ-

τικὰς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἐν τῇ Οἰκονομίᾳ τοῦ Θεοῦ θέσεως αὐτῶν καθὼς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν πάσης ἀποχρώσεως ἀνευ Θεοῦ φιλελευθέρων ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων.

Τὰ κατὰ πάντα ἄξιον θεολογικὸν δυναμικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Σχολῆς, Παναγιώτατε, ἔχει θέσει ἑαυτὸ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς καθ' ἡμᾶς μητρὸς Ἐκκλησίας, στελεχοῦν τὰς διαφόρους Συνοδικὰς αὐτῆς Ἐπιτροπὰς καὶ ἐκπροσωποῦν αὐτὴν εἰς τοὺς διαφόρους διμερεῖς καὶ πολυμερεῖς Θεολογικοὺς Διαλόγους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐνῶ δὲν εἶναι σπάνια αἱ περιπτώσεις ἐκεῖνα, καθ' ἃς καὶ ἄλλαι Ὁρθόδοξοι Ἀυτοκέφαλοι Ἐκκλησιαὶ προσφεύγουν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Σχολὴν πρὸς τὸν αὐτὸν ἢ παρεμφερεῖς σκοπούς, ἀλλὰ καὶ γενικωτέρας ἀνάγκας, εἰς τινὰς δὲ περιπτώσεις κατηγῆται τῆς Σχολῆς στελεχοῦν ὡς ἐπισκέπται κατηγῆται Θεολογικὰς Σχολὰς ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Ἡ διακεκριμένη αὕτη θέσις, ἣν ἡ καθ' ἡμᾶς Σχολὴ κατέχει ἐπὶ γενεὰς γενεῶν, εἰς τὴν συνειδήσειν πασῶν τῶν Ἀυτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐν αὐτῇ παρεχομένην ὑπεύθυνον θεολογικὴν παιδείαν, τὴν σοβαρὰν ἐπιστημονικὴν θεολογικὴν ἔρευναν καὶ συγγραφὴν, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐπὶ πανορθόδοξον, παγκριστιανικὸν καὶ πανθρησκειακὸν ἐπιπέδον ὑψηλὴν θεολογικὴν παρουσίαν, κατέστησεν αὐτὴν κέντρον ἀναφορᾶς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀποστέλλουν πολλοὺς νέους εἰς αὐτὴν, διὰ τὴν θεολογικὴν τῶν κατάρτισιν. Ἦδη ἕξ (6) Προκαθημένοι ἰσαριθμῶν Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εἶναι ἀπόφοιτοι τῆς καθ' ἡμᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, καθὼς ἐπίσης καὶ περὶ τοὺς 45 ἀρχιερεῖς διαφόρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ περὶ τοὺς 180 ἄλλοδαποὶ νέοι, προερχόμενοι ἀπὸ πάσας τὰς Ὁρθοδόξους τοπικὰς, χαλκηδονεῖους καὶ προ-χαλκηδονεῖους, Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ περᾶτων ἕως περᾶτων τῆς γῆς, φοιτοῦν τὴν στιγμὴν ταύτην παρ' ἡμῖν.

Ἄλλὰ, τίς ἐκδιηγῆσεται τὴν προσφορὰν τῆς ἑκατὸν ἑξηκονταδιετοῦς λειτουργίας τῆς Σχολῆς, ἐν ἧ ἑδίδαξαν καὶ ἀνεδειχθησαν μεγάλοι σκαπανεῖς τῆς Θεολογίας; Μνημονεύσας λίαν συνοπτικῶς τινὰ τῶν στοιχείων τούτων, ἅτινα συνθέτουν τὴν ἱστορίαν τῆς Σχολῆς, δὲν ἐκινήθη ὑπὸ πνεύματος ἐπάρεως, Παναγιώτατε. Τοῦναντίον, ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω ὅτι, διὰ τῆς ἐν αὐτῇ καλλιερ-

γουμένης ἱεράς τῆς Θεολογίας ἐπιστήμης, ἡ καθ' ἡμᾶς Θεολογικὴ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Σχολὴ συμβάλλεται μεγάλως εἰς τὸ ἔργον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον «κατὰ σκοπὸν διώκουσα εἰς τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλίπ. 3, 14).

Ἐπείγομαι ὁμως νὰ τελευτήσω τὸν λόγον, ἵνα ἀκούσωμεν παρὰ τῶν Ὑμετέρων σεπτῶν χειλέων «εἰ τίς ἐστὶν ἐν ὑμῖν λόγος παρακλήσεως» (Πράξ. 13, 15). Πρὶν δὲ πράξω τοῦτο, δύναμαι ὡς Κοσμητῶρ αὐτῆς νὰ παράσχω τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Θεολογικὴ Σχολὴ, ὡς τε σῶμα καὶ διὰ τῶν καθ' ἕκαστον μελῶν αὐτῆς, θὰ συνεχίσῃ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίαν αὐτῆς ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ σεπτοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν πατρός, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίου Χριστοδούλου, δι' ὃ καὶ εὐλαβῶς ἐξαιτοῦμαι ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος.

Καὶ νῦν, Δέσποτα Ἄγιε, παρελθὼν ἐπὶ τὸ σεμνεῖον τοῦτο, κήρυξον τὸν λόγον καὶ τὸ πνεῦμα στήριξον.

Στῆ συνέχεια τὸν λόγο ἔλαβε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησή του γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ, ἐξῆρε τὴν προσφορὰ τῆς καὶ τόνισε τὸν ρόλο τοῦ θεολόγου στὸν σύγχρονο κόσμον:

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριε Χριστόδουλε,

Ἐλλογμώτατε κύριε Κοσμητῶρ,

Ἐλλογμώτατοι κύριοι Πρόεδροι τῶν Τμημάτων καὶ λοιποὶ κύριοι Καθηγηταί,

Φίλοι φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι,

Βαθυτάτην χαρὰν καὶ συγκίνησιν αἰσθανόμεθα σήμερον ἐπισκεπτόμενοι τὴν ὑμετέραν Σχολὴν. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μὲ τὴν μακρὰν καὶ λαμπρὰν αὐτῆς ἱστορίαν διηκόνησεν εὐδοκίμως τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὄχι μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Πλεῖστοι νέοι, οἱ ὁποῖοι ἐπεθύμησαν νὰ σπουδάσουν τὴν ἱερὰν ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας καὶ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, προσῆλθον καὶ προσέρχονται εἰς τὴν Σχολὴν αὐτὴν ἐκ τῶν περᾶτων τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς χαίρομεν καὶ συγχαίρομεν διὰ τὸ ἐνταῦθα

επιτελούμενον ἔργον καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος εὐλογῇ, στηρίξῃ, καὶ ἐνδυναμώσῃ πάντας ὑμᾶς διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ὑψηλοῦ ὑμῶν ἔργου πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὑψηλὸν ὄντως εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Θεολόγου. Ὑψηλὴ καὶ δύσκολος ἢ ἀποστολὴ αὐτοῦ εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν. Πολλὰ αἱ προκλήσεις, δυσεπίλυτα τὰ προβλήματα, δυσχερεῖς οἱ χειρισμοὶ τῶν ποικίλων καταστάσεων τοῦ κόσμου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ζῶμεν. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ Θεολογικαὶ Σχολαί, ὡς ἐπιτελικά κέντρα τῆς Ἐκκλησίας, καλοῦνται νὰ ἐργασθοῦν μετὰ πολλῆς σοφίας, συνέσεως καὶ αὐταπαρνήσεως, ὥστε νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν. Καλοῦνται νὰ προσφέρουν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν τόσον χρειάζεται ἀλλὰ καὶ τόσον λησμονεῖ. Καὶ νὰ τὴν προσφέρουν κατὰ τὸν τρόπον ὁ ὁποῖος προσιδιάζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας, κατὰ τὸ τοῦ Ἀποστόλου: Τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα ἵνα πάντως τινὰς σώσω (Α΄ Κορ. 9, 22).

Ἡ Ὁρθόδοξος θεολογία δὲν εἶναι ἰδεολογία οὔτε ὄργανον ἰδεολογίας. Εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ ζῶντος καὶ ἐνεργοῦντος ἐντὸς τοῦ κόσμου Θεοῦ. Εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ζωῆς. Καὶ ὡς μαρτυρία τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ζωῆς εἶναι ἐν ταυτῷ καὶ ἡ μαρτυρία τῆς μοναδικῆς σωτηρίου ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν καλεῖται νὰ βαδίσῃ ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολήν του καὶ νὰ καταξιώσῃ τὴν ὑπαρξίν του.

«Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ», εἶπεν ὁ Κύριος. Ἡ Ὁρθόδοξος θεολογία δὲν προβάλλει ἰδέας, δὲν προτείνει θεωρίας, δὲν διακηρύσσει ἀφηρημένας ἐννοίας. Ἡ Ὁρθόδοξος θεολογία ὁμολογεῖ καὶ κηρύσσει τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ. Καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ βαδίσῃ διὰ νὰ μὴ περιπλανᾶται, τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ πιστεύσῃ, διὰ νὰ μὴ ἀπατάται, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ζῇ διὰ νὰ μὴ νικηθῇ ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ὁ Χριστὸς δὲν ὑποδεικνύει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ὁδόν, ἀλλὰ ὁ ἴδιος προσφέρεται ὡς ὁδός. Δὲν ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὁ ἴδιος εἶναι ἡ ἀλήθεια. Δὲν ἔχει τὴν ζωὴν, ἀλλὰ εἶναι ὁ ἴδιος ἡ ζωὴ. Τέλος, ὁ Χριστὸς δὲν εὐρίσκειται ἐκτὸς ἢ μακρῶν

τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' εὐρίσκειται πλησίον τοῦ ἀνθρώπου, εὐρίσκειται καὶ ἐντὸς αὐτοῦ. Εὐρίσκειται εἰς τὴν θύραν τῆς καρδίας του καὶ κρούει, διὰ νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ δειπνήσῃ μετ' αὐτοῦ.

Ζῶντες μετὰ ἀνθρώπων βεβαπτισμένων εἰς Χριστὸν καὶ καλούμενοι νὰ διδάξωμεν καὶ νὰ στηρίξωμεν αὐτοὺς εἰς τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ἄλλοι ἐκοπίασαν διὰ νὰ εὐαγγελισθοῦν, ἔχομεν ἓνα σπουδαῖον προνόμιον, ἀλλὰ καὶ μίαν μεγάλην εὐθύνην. Ἔχομεν τὸ προνόμιον νὰ εὐρίσκωμεν εὐήκοα ὦτα εἰς τὴν διδασκαλίαν μας. Ἡ μακρὰ χριστιανικὴ παράδοσις, ἡ ὁποία ἐκαλλιεργήθη ἐπὶ σειρὰν αἰώνων εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἀφῆκεν ἀνεξίτηλα ἔχνη εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς μαρτυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου ὄχι μόνον δὲν κινδυνεύομεν νὰ ὑποστῶμεν διωγμὸν ἢ μαρτύριον, ἀλλὰ καὶ γινόμεθα εὐκόλως ἀποδεκτοὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τιμώμεθα ὑπ' αὐτῶν.

Παραλλήλως ὅμως ἔχομεν καὶ τὴν μεγάλην εὐθύνην νὰ διατηρήσωμεν ζωντανὴν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελίου ὡς πιστοὶ διάκονοι καὶ οἰκονόμοι τοῦ Κυρίου. Ἡ σωστὴ μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου δὲν εἶναι εὐκόλον ἔργον. Τοῦτο ἴσχυε πάντοτε, ἀλλ' ἔτι περισσότερο ἰσχύει εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν τῆς συγχύσεως καὶ τῆς πλάνης. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐθύνη τῶν Θεολόγων καὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν εἶναι μεγάλη.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι προωρισμένη νὰ ὑπάρχῃ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων. Καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία συμπορεύεται μετὰ τῆς Ἐκκλησίας παρέχουσα τὴν μαρτυρίαν τῆς παρουσίας αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρῶν, τῶν πιστῶν καὶ τῶν ἀπίστων, τῶν εὐσεβῶν καὶ τῶν δυσσεβῶν. Συμπορεύεται μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ στηρίξῃ ἢ νὰ ἐλκύσῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας.

Ἡ κατάλληλος προσέγγισις καὶ προβολὴ τῆς πίστεως ἡμῶν ὑπὸ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν ἀποτελεῖ ἔργον ἐξόχως σπουδαῖον καὶ ὑψηλόν. Διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, “ἡ διδασκαλία τῆς ἀληθείας πρὸς τὰς διαθέσεις τῶν δεχομένων τὸν λόγον συμμεταβάλλεται” (Εἰς τὸν βίον Μωϋσέως II, παρ. 65 (344 C-D), Sources Chretiennes, σελ. 142) καὶ ἐπομένως ὀφείλομεν νὰ προσφέρωμεν τὴν ἀμετάβλητον ἀλήθειαν κατὰ τρόπον

ὀρθῶς ἀφομοιώσιμον ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν. Ἡ τοιαύτη μαρτυρία τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἀληθείας εἶναι ἢ σπονδαιοτέρα μαρτυρία, τὴν ὁποίαν χρειάζεται ἢ κοινωνία μας. Εἶναι τὸ «ἐν οὗ ἔστι χρεία». Πολλὰ πράγματα θὰ ἦτο δυνατόν νὰ στερηῆται ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ υφίσταται οὐσιαστικὴν ζημίαν. Ἄν ὁμως στερηῆται τῆς ζωοποιῦ ἀληθείας, ἂν στερηῆται τοῦ «ἐνός οὗ ἔστι χρεία», ὅλα τὰ ἄλλα ἀποβαίνουν μάταια καὶ ἀτελέσφορα. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἔργον ὑμῶν εἶναι ἐξόχως σπουδαῖον καὶ πρωταρχικόν.

Ἐλλογμώτατε κύριε Κοσμητορ, Ἐλλογμώτατοι κύριοι Καθηγηταί, ἀγαπητοὶ ἡμῶν φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι,

Θερωῶς εὐχαριστοῦμεν ἅπαντας ὑμᾶς διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν σας καὶ εὐχόμεθα ἐκ βάθους ψυχῆς, ὅπως ὁ Κύριος στηρίξῃ, ἐνισχύῃ καὶ φωτίξῃ ἅπαντας εἰς τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν τὴν ὁποίαν ἀνελάβατε καὶ τὴν ὁποίαν ἕκαστος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θέσεως καὶ διὰ τῶν ἰδιαίτερον ταλάντων αὐτοῦ ὑπηρετεῖ.

Ἡ χάρις τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας

Τὸ μεσημέρι ὁ Παναγιώτατος παρέθεσε προγευμα πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνου Στεφανόπουλου, κατὰ τὸ ὁποῖο ἔκανε τὴν παρακάτω ὁμιλία:

Ἐξοχώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριε Χριστόδουλε,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ εὐλογημένα,

Ἀνταποδίδοντες ὀφειλετικῶς, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐχαρίστως τὰς πολλὰς εὐεργεσίας, ὧν ἐτύχουμεν κατὰ τὴν μέχρι τοῦδε φιλοξενίαν ἡμῶν ἐν Ἀθήναις, παρεκαλέσαμεν τὴν ὑμετέραν φιλίην Ἐξοχότητα ὅπως εὐαρεστηθῆ ἵνα ἀποδεχθῆ τὸ πρὸς τιμὴν αὐτῆς παρατιθέμενον τοῦτο γεῦμα, εἰς ἔκφρασιν εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ὑμετέραν Ἐξοχότητα καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν καὶ ὀλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν. Πολλὴν καὶ βαθυτάτην χαρὰν αἰσθανόμεθα διὰ τὴν εὐγενῆ ἀνταπόκρισιν ὑμῶν εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην, μάλιστα δὲ διὰ τὴν εὐκαιρίαν μᾶς ἐπὶ πλέ-

ον προσωπικῆς πρὸς ὑμᾶς ἐπικοινωνίας.

Παρέχεται εἰς ἡμᾶς τοιοῦτοτρόπως ἢ δυνατότης, ἵνα, συμπληροῦντες ὅσα ἐν συνόψει εἶπομεν κατὰ τὴν παρ' ὑμῶν φιλοξενίαν ἡμῶν, διατυπώσωμεν προσθέτους τινὰς σκέψεις ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ τοῦ παρελθόντος ὑπαγορευόμενας, εἰς τὸ παρὸν ἀναφερομένας, εἰς τὸ μέλλον κατατεινούσας.

Ὁ τόπος, τὸ κλεινὸν ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἐμπνέει μόνον ὑπαγορεύει! Τὰ δὲ ὑπαγορευόμενα ἔχουν ἰσχὺν διαχρονικῆς κατηγορηματικῆς προσταγῆς (ἵνα κατὰ Κάντιον εἶπωμεν).

Λέγομεν τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀνακαλοῦντες τὴν ὥραν καὶ διαισθανόμενοι παρισταμένας νοερῶς οὖν ἡμῖν τὴν ὥραν ταύτην τὰς μορφὰς ἐκείνας τῶν ἡμετέρων προγόνων, τῶν μητέρων καὶ τῶν πατέρων τῆς ἑλληνορθόδοξου οἰκογενείας ἡμῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ τῶν μυθικῶν ἤδη χρόνων καὶ διὰ μέσου πολλῶν αἰώνων μέχρι καὶ τοῦ ἤδη ἀπερχομένου, ἐσφράγισαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς ὀλόκληρον τὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου καὶ τὴν ἐνδοχώραν αὐτῆς καὶ τὴν ἡμετέραν Πόλιν Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ τὸν περιγύρον αὐτῆς ἐν Ἀσίᾳ καὶ Πόντῳ, δηλονότι τὴν ἐκάστοτε εὐρωμεσογειακὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν πέραν αὐτῆς οἰκουμένην καὶ ἐν πολλοῖς τὴν σκέψιν καὶ ἐν γένει τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος μέχρι καὶ τῆς σήμερον.

Τοιαύτη σύναξις, καθ' ἑαυτὴν μεγαλειώδης βεβαίως, θὰ ἦτο, σὺν τοῖς ἄλλοις, πρόσκλησις πρὸς πάντας ἡμᾶς, ὅπως δώσωμεν λόγον περὶ τῆς ἐνεστάσης καταστάσεως τῆς πόλεως, τῆς Χώρας, τοῦ Γένους παντὸς καὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον βεβαιοῦται καὶ μαρτυρεῖται σήμερον ἢ πιστότης ἡμῶν πρὸς τὰς ἰδέας καὶ τὰ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς. Τὸ φορτίον εἶναι βαρὺ, βαρύτερα δὲ ἢ εὐθύνη!

Ἐποθέσωμεν, λοιπόν, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι μετέχει τοῦ συμποσίου τούτου τῆς ἀγάπης ὁ Ὅμηρος καὶ ἀπαγγέλλει ραψωδίας παλαιὰς καὶ συγχρόνον ἐμπνεύσεως. Θὰ ἦτο μὲν ἴσως πρόθυμος, ἵνα ἐπαναλάβῃ στίχους τινὰς ἐκ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Μᾶλλον ὁμως θὰ ἐρωτήσῃ ἐπίσης, ἔνεκεν ποίας Ἑλένης ἐθυσιάσθησαν ἔκτοτε πόλεις καὶ λαοί, ἐὰν ὑπάρχῃ εἰσέτι νόστος διὰ τὴν Ἰθάκην, ἐὰν ἢ Πηνελόπη ἀναμένη ἀκόμη!

Θὰ ἀνατρέξουν ἐνδεχομένως ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Θουκυδίδης εἰς πρόσωπα καὶ γεγονότα τῶν ἀρχαί-

ων χρόνων, ἐξάπαντος ὁμως θὰ ἐρωτήσουν ἐπίσης, διατί ἀποδεικνύεται ὁ ἄνθρωπος τόσο δυσεπίδεκτος μαθήσεως ἐν τῇ σπουδῇ τῆς Ἱστορίας.

Θὰ θαυμάση προφανῶς ὁ Δημόκριτος τὸ κατόρθωμα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου νὰ ἐπιτύχη τὴν σχάσιν (διάσπασιν) ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀνομάσει ἄτομον ἐκεῖνος, θὰ ὑπερθερμάνουν ἐν τούτοις τὴν συζήτησιν αἱ ὀδύνηραὶ ἐμπειρίαὶ καὶ αἱ ἀπειλητικαὶ προοπτικά.

Ὁ γέρον Σωκράτης θὰ δοκιμάση εὐφροσύνης τὸν οἶνον τῆς τραπέζης ταύτης καὶ θὰ μεταποιηθῇ πιθανῶς εἰς γλυκὺ τὸ πικρὸν τοῦ κωνίου. Θὰ ἐρωτήσῃ ὁμως τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν καὶ τὸν κόσμον περὶ παιδείας καὶ δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Θὰ ἐκπλαγῇ ἀναμφιβόλως διὰ τὴν σύγχρονον ἔκτασιν καὶ τὸ βάθος τῶν γνώσεων ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐπιστητοῦ, μᾶλλον ὁμως, ἐν τῇ αὐτεπιγνώσει τῶν ὀρίων τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἐμμείνη εἰς τὸ “ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα”.

Περὶ δήμου καὶ δημοκρατίας, περὶ πόλεως καὶ πολιτείας, περὶ τέχνης ρητορικῆς καὶ δημαγωγίας, περὶ λόγου καὶ διαλόγου, περὶ γυμνασμάτων καὶ παιδευμάτων καὶ ἄλλων πολλῶν ἢ μετὰ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους καὶ Δημοσθένους καὶ Περικλέους καὶ τῶν τούτοις ὁμογαλάκτων ἢ ὁμίλια καὶ ἢ σύγκρισις πρὸς τὰ παρόντα.

Παρὰ τὰς φιλοτίμους προσπαθείας τῶν ἐχόντων τὴν μέριμναν διὰ τὴν πόλιν καὶ τὸ φυσικὸν αὐτῆς περιβάλλον, πολλὰ θὰ εἶχον νὰ ἐρωτήσουν ἐκεῖνοι, οὔτινες σμιλεύσαντες ποτε τὸ μάρμαρον, ἀνέδειξαν τὸ μέτρον καὶ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν εὐταξίαν εἰς ἔκφρασιν κάλλους αἰδίου ἐν τοῖς πέριξ, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς ἔνδον τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν θὰ αἰσθανθῇ εὐτυχῆς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ὁ Διογένης. Πάντως, ἢ σύγχρονος πραγματικότης τῶν Βαλκανίων καὶ τοῦ κόσμου ὅλον πολλὰς ἀναμφιβόλως θὰ προσφέρῃ ἐμπνεύσεις τόσο εἰς τὸν Ἀριστοφάνην, ὅσον, ἀτυχῶς καὶ εἰς τὸν Αἰσχύλον, τὸν Εὐριπίδην, τὸν Σοφοκλῆν καὶ τοὺς ἄλλους ὁμοτέχνους. Ἄλλωστε, οὔτε τῆς Λυσιστράτης ἢ ἐποχῆ ἔχει παρῆλθει, οὔτε βεβαίως τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς Ἠλέκτρας! Ἀπὸ τὸ παρὸν Συμπόσιον δὲν θὰ ἀπουσιάσουν ἀσφαλῶς καὶ οἱ περὶ τὰ Ὀλυμπιακὰ ἐνασχολούμενοι, μάλιστα ἐν ὄψει τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ 2004. Συνυπογράφομεν εὐχαρίστως τὸ ὑμέτερον Μῆνυμα πρὸς τοὺς σημερινοὺς μαθη-

τάς, τοὺς ὁποίους νουθετεῖτε, κύριε Πρόεδρε, γράφοντες: “Καλεῖσθε νὰ παίξετε πρωταγωνιστικὸ ρόλο αὐριο, μὲ τὸ ὄραμα νὰ κτίσετε μίαν νέα κοινωνία, ποὺ νὰ τὴ διακρίνει τὸ πάθος γιὰ προσφορά, γιὰ ἠθικὴ ζωὴ, γιὰ προσήλωση στὰ ὀλυμπιακὰ ιδεώδη, ποὺ καταξιώνονται ἐπὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια». Ἐπιτρέψατε, ἵνα προσθέσωμεν: ἰδανικά, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις εὐτελίζονται σήμερον ποικιλοτρόπως καὶ ἀξιώνουν ἀπὸ τὴν Πατρίδα αὐτῶν προστασίαν καὶ περαιτέρω ἀνάδειξιν.

Ἐὰν ἤθελεν εὐλογῆσαι τὴν σύναξιν ἡμῶν ταύτην καὶ ὁ Θεῖος τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, δὲν θὰ παρωξύνετο ἀσφαλῶς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, διότι δὲν εἶναι κατείδωλος πλέον ἢ πόλις, καίτοι τὰ εἶδωλα τῶν συγχρόνων καιρῶν ἐγείρονται πλέον παντοῦ, διεκδικοῦντα προσκύνησιν καὶ ὑποταγὴν. Ἐὰν ἤθελε βεβαίως ψηλαφήσει τὰς καρδίας πολλῶν ἐκ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων ἤθελεν ἀσφαλῶς ἀνακαλύψει ὄχι μὲν πλέον βωμούς, ἀφιερωμένους τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ, ἀλλ’ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄγνωστον τοῦ Θεοῦ, καὶ γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχει Οὗτος, καθ’ ὅτι ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμεν (Πράξ. 17, 27-28). Εἰς τοὺς φανατικοὺς τῶν φυλετικῶν καὶ ἄλλων διακρίσεων ἤθελεν ἀσφαλῶς ὑπενθυμίσει τὴν ἐνότητα τῆς ἀνθρωπότητος· ἦτοι ὅτι Ἐκεῖνος ἐποίησεν πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων, δι’ ὃ καὶ Ἐκεῖνου γένος ἐσμέν. Θὰ ἔλεγε δὲ καὶ τὸν πρέποντα λόγον εἰς τοὺς διαταράσσοντας τὰς ὁρθοείας τῆς κατοικίας τῶν λαῶν (Πράξ. 17, 26).

Δὲν θὰ προσήρχετο μόνος ὁ Παῦλος. Διονύσιος ὁ Ἀεροπαγίτης θὰ ἦτο μετ’ αὐτοῦ καὶ Δάμαρις καὶ Φιλοθέη, ἢ φιλόανθρωπος κόρη τῶν Ἀθηνῶν, καὶ πλῆθος μέγα μαρτύρων καὶ νεομαρτύρων καὶ ἔθνομαρτύρων καὶ ὁσίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς Χώρας καὶ σὺν αὐτοῖς ἕτερον πλῆθος Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, ἐν Ἀθήναις παιδευθέντων καὶ τὴν καταλλαγὴν Ἑλληνισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας ἐργασαμένων.

Μάρτυς ἡμῶν ὁ Θεός, ὅτι οὔτε φυλετικὴ ἢ ἐθνικὴ τις φιλοτιμία, οὔτε κοσμικόν τι φρόνημα παρακινεῖ ἡμᾶς εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐνδεικτικὰς ἀναφοράς. Αὐτὴ ἢ περὶ τὰ πράγματα ἀλήθεια, ἔτι δὲ καὶ ἡ δίνη, εἰς τὴν ὁποία ἔχει περιέλθει ἢ ἀνθρωπότης, ὑπαγορεύει εἰς ἡμᾶς νὰ εἴπωμεν κατηγορηματικῶς: ἐπιτακτικὸν πρόσταγμα τῶν καιρῶν εἶναι ὁ ἐπαναπροσδιορισμὸς τῆς θέσεως καὶ τῆς

ἀποστολῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν διαμορφωμένην νέαν εὐρωπαϊκὴν καὶ παγκόσμιον πραγματικότητα. Πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖον εἶναι, φρονούμεν, νὰ συνειδητοποιήσωμεν ἐκ νέου οἱ πάντες καὶ δὴ ἢ τε πνευματικὴ καὶ ἢ πολιτικὴ ἡγεσία δύο θεμελιώδη δεδομένα καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν συνεπειὰς καὶ ὑποχρεώσεις:

Πρῶτον, τὴν μοναδικότητα, καθολικότητα καὶ διαχρονικότητα τοῦ νοήματος τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὑποδοχῆς τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων, οἵτινες προσῆλθον λέγοντες: «θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν» καὶ Ἐκεῖνος ἀπήντησεν: «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. 12, 20 ἐξ).

Δεύτερον, τὴν ἐπακολουθήσασαν ἐνδοτάτην καὶ ἀδιαίρετον πλέον συνύφανσιν Ἑλληνισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας, ὡς μόλις εἶπομεν.

Ἡ συνάντησις ἐκείνη δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα ἀπλῆς τινος συγκυρίας καὶ περιεργείας τῶν συγκρομένων Ἑλλήνων ἐπρόκειτο περὶ ἱστορικῆς στιγμῆς ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου παντός. Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ὑποκλίνεται ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμὸς ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἄλλον μῦθον καταθέτει τὰς δυνατότητας τοῦ Ἑλληνος λόγου καὶ τῶν ἀγλαῶν αὐτοῦ καρπῶν εἰς διακονίαν τοῦ ἔργου τοῦ εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας καὶ τότε, μικρὸν πρὸ τοῦ Πάθους, φθάνει ἡ ὥρα τῆς “δόξης” τοῦ Κυρίου. Δηλαδή, ἡ ὥρα τοῦ Σταυροῦ, ἐξ οὗ ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ὑψωσις. Αὐτοπροσφερόμενος ὁ Ἑλληνισμὸς γίνεται θυσία εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ διὰ τῆς ταπεινώσεως ἀννιψοῦται καὶ σώζεται.

Ἡ ἀνθρωπότης τῶν ἀρχῶν τῆς Γ' χριστιανικῆς Χιλιετίας ἔχει περιέλθει εἰς τὸν στροβιλισμὸν τρομακτικῶν προκλήσεων, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ὁποίων τὰ πάντα φαίνονται πλέον ἀσταθῆ, ἀνασφαλῆ, ἀναξιόπιστα. Ἐν τῇ παραζάλῃ ταύτῃ ἡ Εὐρώπη ἀναζητεῖ τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ὡς εἶχεν ὁμολογήσει πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ Πρόεδρος Jacques Delors. Καὶ ὄχι μόνον ἡ Εὐρώπη, ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης.

Χωρὶς ἔχνος ἀλαζονείας καὶ ματαιίας καυχῆσεως φρονούμεν ὅτι ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα ἡ Ἑλληνορθόδοξος πνευματικὴ κληρονομία ἐπανακτήσῃ πλήρως τὴν θέσιν καὶ ἐκπληρώσῃ ἀποτελεσματικῶς καὶ πάλιν τὴν θεόλεκτον ἀποστολὴν αὐτῆς εἰς τὴν παγκόσμιον σκηνήν. Δύναται ὁμως νὰ πράξῃ τοῦτο μόνον ὡς ζῶσα καὶ ἐλευθέρα πνευματικὴ πραγματικότης, ὡς μαρτυρία καὶ ἐμπειρία,

ὡς τρόπος ζωῆς, φέρων τὸ φῶς καὶ τὴν πνοὴν τῆς ἀναστάσεως μέχρι τῶν περάτων τῆς συγχρόνου οἰκουμένης. Ἀμφοτέρων, Ὁρθοδοξίας καὶ Ἑλληνισμοῦ, ἀναπόσπαστον γνῶρισμα εἶναι, ἄλλωστε, ἡ καθολικότης, ἡ οἰκουμενικότης, ἡ αὐτοπροαίρετος προσφορά.

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ὁρθοδόξους Ἑλληνας σημαίνει τοῦτο ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην περισυλλογῆς, ἐνδοσκοπήσεως, ἀνανήψεως, συσπειρώσεως καὶ ἀναλήψεως γενναίων καὶ συντονισμένων πρωτοβουλιῶν. Διότι “ὥρα”, ἣτις ἐλήλυθε τότε, εἶναι “ὥρα” ἐκτεινομένη πρὸς τὴν ὀγδόην ἡμέραν. Εἶναι μία σωτηριολογικὴ πραγματικότης διαχρονικὴ, ὡς εἶπομεν, καθολικὴ, ἐσχατολογικὴ, ἀεὶ παροῦσα καὶ πανταχοῦ. Ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς Λαός, διὰ τῆς ἀπηλλαγμένης διαλείψεων ἱστορικῆς μνήμης καὶ τοῦ ὑγινοῦς πνευματικοῦ αἰσθητηρίου αὐτοῦ, ἀντιλαμβάνεται ταῦτα. Ἐμμένει καὶ ἀναμένει! Ἀποκρίνεται ὁμως ἐξ ἴσου θετικῶς ἐπὶ παραδείγματι ἡ παιδεία; ἡ ἐπιστήμη – καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἡ ἑλληνορθόδοξος θεολογία; ἡ πνευματικὴ δηλαδή καὶ ἡ πάσης ἄλλης μορφῆς ἡγεσία ἐπὶ παντός ἐπιπέδου; Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς διασπορᾶς; Ἀποκρινόμεθα οἱ πάντες εἰς τὸ ἐπεῖγον αἴτημα τῶν καιρῶν, εἰς τὸ ἴδιον ἐνός ἐκάστου καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον τοῦ Γένους, τὸ ὁποῖον ἐπιτάσσει, ὡς εἶπομεν, ἀνάδειξιν τοῦ στοχασμοῦ, τῶν ἀρχῶν, τῶν ἀξιῶν καὶ τῶν ἀποκαλύψεων ἐκείνων, διὰ τῶν ὁποίων ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τρόπον μοναδικὸν καὶ ἀνεπανάληπτον;

Ἐξοχώτατε κύριε Πρόεδρε,

Μακαριώτατε,

Προσφιλεῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ ἐκκλησιαστικὸς ποιμὴν ἐν γένει, δὲν δικαιούται νὰ εἶναι οὐτοπιστής. Διότι καὶ τόπον κατέχει καὶ καλῶς γνωρίζει εἰς τίνος τόπον ὀμιλεῖ. Γνωρίζει ὁμως ἐπίσης καὶ ὀφείλει νὰ ὑπενθυμίξῃ, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον “ὅπου θέλει πνεῖ” (Ἰωάν. 3,8). “Ὅτι ἡ ἀπλῆ ἐπίκλησις τῆς πατρῴας δόξης καὶ κληρονομίας εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ, ἐὰν δὲν βεβαιούται διὰ πράξεως ζωῆς. Ἄλλως, ὁ Θεὸς δύναται καὶ ἐκ λίθως ἐγεῖραι τέκνα (Ματθ. 3,9) διὰ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ. Ἰσχύει πάντοτε ἡ σαφὴς προειδοποίησις τοῦ Κυρίου: “λέγω ὑμῖν ὅτι ἀρθήσεται ἀφ’ ὑμῶν ἡ

βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς” (Ματθ. 21,43). Διαισθανόμεθα τὴν σχέσιν τῆς ρήσεως ταύτης πρὸς τὴν ρηθεῖσαν “ὄραν” καὶ τὴν ἐκ ταύτης προελθοῦσαν εὐλογίαν διὰ τὸ Γένος ἡμῶν. Ἡ προειδοποίησις ὁμως ἰσχύει πάντοτε. Καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ἡχῆσῃ εὐεργετικῶς καὶ λυτρωτικῶς εἰς τὰ ὄντα πάντων ἡμῶν καὶ πάντων τῶν ἀγαπώντων τοὺς θησαυροὺς τοῦ πνεύματος, τοὺς προελθόντας ἐκ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Χώρας ταύτης καὶ ἀυξηθέντας ἑκατονταπλασίως διὰ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ταῦτα εὐχόμενοι ἐγείρομεν τὸ κύπελλον καὶ προπίνομεν ὑπὲρ μιᾶς νέας καὶ διαρκοῦς συναντήσεως τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ μιᾶς νέας καὶ διαρκοῦς συναντήσεως ὄλου τοῦ κόσμου μετὰ τοῦ διαποτισμένου καὶ ἀναγεννημένου ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Παναγιώτατος δέχθηκε τὰ σεβάσματα τῶν μελῶν τῶν σωματείων Κωνσταντινουπολιτῶν, τῆς Ἑστίας Θεολόγων Χάλκης καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ὁμάδας Ἀρεοπαγιτῶν.

Στὴν ΕΣΗΕΑ

Κατόπιν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετέβη στὴν ΕΣΗΕΑ, ὅπου τὸν καλωσόρισαν μὲ ἰδιαίτερη θερμότητα οἱ Πρόεδροι τῶν δημοσιογραφικῶν σωματείων κ. Γκλαβᾶς, Κιάος καὶ Παπανδρόπουλος. Ὁ Παναγιώτατος ἔκανε τὴν παρακάτω ὁμιλία:

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριε Χριστόδουλε,

Ἐντιμότητα κύριε Πρόεδρε τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν μετὰ τῶν ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἐνώσεως συνεργῶν ὑμῶν καὶ τῶν μελῶν αὐτῆς,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ ἡμετέρα Μετριότης καὶ οἱ σὺν ἡμῖν σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν ὑποδοχὴν, τοὺς λόγους καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Μητέρα Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει πολλῇ εὐρισκομένους σήμερον μαζί σας. Ὅλως ἰδιαίτερος εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν προφρόνως ἀπονεμηθεῖσαν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Μετριότητος ἡμῶν καὶ δι’ αὐτοῦ εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑψηλὴν τιμητικὴν διάκρισιν, τὴν

ὁποῖαν ἀποδεχόμεθα ἐν συγκινήσει πολλῇ καὶ εὐγνωμοσύνῃ βαθεῖα.

Ἡ ἐπίσκεψίς μας αὐτὴ ἀποτελεῖ ἔκφρασιν ἀγάπης καὶ τιμῆς πρὸς τὰ πρόσωπά σας καὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ ἔργου τῶν παρόντων καὶ τῶν ἀπόντων ἀνά τὸν κόσμον συναδέλφων σας συντακτῶν καὶ πάντων τῶν καθ’ οἷονδῆποτε τρόπον ἐργαζομένων εἰς τὰ μέσα ἐνημερώσεως. Πρὸς ὄλους ἀπευθύνομεν ἀσπασμὸν ἀγάπης ἐν Χριστῷ καὶ τιμῆς καὶ πρὸς ὄλους ἀπονέομεν τὴν πατρικὴν ἡμῶν εὐχὴν καὶ Πατριαρχικὴν εὐλογίαν, σὺν τῇ εὐχαριστίᾳ δι’ ὅσα ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τοῦ καθ’ ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πράττετε.

Εὐχαριστοῦμεν ὄλως ἰδιαίτερος διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἐπικοινωνίας ἡμῶν μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ κατὰ τὴν παροῦσαν ἐπίσημον ἐπίσκεψίν μας πρὸς τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν Προκαθήμενον αὐτῆς Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν κύριον Χριστόδουλον, ἢ μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐπικοινωνία σας, ὡς γνωρίζομεν, καὶ τακτικὴ εἶναι καὶ ἰδιαίτερου πάντοτε ἐνδιαφέροντος.

Ἐν Ἀθήναις φιλαδέλφως ξενιζόμενοι, ἐνθυμούμεθα τὴν ἀντίδρασιν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ὅτε, πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν, εὐηγγελίζετο τὸ πρῶτον ἐνταῦθα Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν Αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἐπικούρειοι καὶ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι καὶ ἄλλοι τινὲς ἀκούσαντες περὶ αὐτοῦ, δηρωτῶντο “τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν”. Ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον καὶ ἠρώτησαν: “δυναμέθα γινῶναι τίς ἢ καινὴ ἢ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχὴ; ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν”. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς προσθέτει καυστικὸν τι σχόλιον; “Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον”! (Πράξ. 17).

Ὁ ἐπιζητῶν ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς συνεχείας καὶ τῆς διαχρονικότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εὐρίσκει ἐνταῦθα ἀκαταμάχητον στήριγμα. Ὅσον εἰρωνικὸν καὶ ἂν φαίνεται ὅτι ἤχει τὸ σχόλιον τοῦτο, ἐκφράζει μίαν σταθερὰν ιδιότητα τοῦ Ἀθηναίου, ὀλοκλήρου τοῦ Γένους ἡμῶν, ἢ ὁποῖα εἶναι ἀποκαλυπτικὴ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ καὶ κινητή-

ριος δύναμις κοινωνικότητας και πνευματικῶν ἀναζητήσεων. Δὲν ἀρκεῖται εἰς τὰ ἴδια και εἰς τὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ ὁ Ἕλλην ἄνθρωπος. Στρέφεται πρὸς τὰ τοῦ ἑτέρου, πρὸς τὰ τοῦ δήμου και τῆς οἴκουμένης, πρὸς τὰ φαινόμενα, ἀλλὰ και τὰ ὀπισθεν και πέραν τῶν φαινομένων, πρὸς τὰ τῆς φύσεως και τὰ ὑπὲρ τὴν φύσιν, πρὸς τὰ ὄρατα και τὰ νοητά, μάλιστα δὲ πρὸς ὅ,τι καινόν, ὑπὸ τῆς ἰδίας περιεργείας και ἀναζητήσεως ἐπισημαινόμενον ἢ ἔξωθεν ἐρχόμενον, διὰ τὸ ὁποῖον οὐδόλως ἀδιαφορεῖ, ἀλλ' ἐπισκοπεῖ αὐτὸ μετὰ κρίσεως και συνειτουῦς ἐπιλεκτικότητας. Ἡ ἰδιότης αὕτη εὐλόγως δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἔκτασιν, τὸ βάθος, τὴν ποικιλίαν και τὸν πλοῦτον τῆς στοχαστικότητας, τῆς ἐρευνητικότητας και τῆς δημιουργικότητας τοῦ Ἕλληνοσ, ἀλλὰ και τὸ συνάνθρωπον και συναλλήλον, ἦτοι τὸ φιλόανθρωπον αὐτοῦ ἐν τῇ εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ τοῦ ὄρου.

Εἶναι προφανές, ὅτι εἰς τὴν ἰδιότητα και τὴν ἀνάγκην ταύτην ἀποκρίνεσθε ὑμεῖς πρωτίστως, οἱ διαχειρισταὶ ἢ και παραγωγοὶ τοῦ ἐκάστοτε καινοῦ, ὑπὸ τὰς ἐντελῶσ καινοφανεῖσ συνθήκασ, μεθόδουσ, τάσεσ, ἀναζητήσεσ και ἀνάγκασ τῆσ συγχρόνου ἐπικοινωνίας.

Γνωρίζομεν τὸ δυσχερές και ἀγγῶδες τοῦ ἔργου ὑμῶν, τὸ καθημερινῶσ ἐπιδεινούμενον, δεδομένησ ἀφ' ἐνὸσ τῆσ ἠλεκτρονικῆσ συντηήσεωσ, τρόπον τινά, και ἐπιταχύνσεωσ τοῦ χρόνου τῆσ παγκοσμιοποιήσεωσ τῶν ἐπικοινωνιῶν, τῆσ ἀλληλεξαρτήσεωσ τῶν σχέσεων και τῶν ἐξελίξεων, και ἀφ' ἑτέρου τῆσ προϊούσεσ ὑποταγῆσ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν καταναλωτικὴν νοοτροπίαν, ἣτισ ἐθίζει ἡμᾶσ νηπιόθεν πλέον εἰς τὴν ἀκόρεστον κατανάλωσιν και τῆσ πληροφορίας.

Γνωρίζομεν, ἐπὶ πλέον, τὰς ὀδύνας τῆσ συνειδήσεωσ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν ἀκεραίου ἦθουσ, νηφαλιότητοσ και εὐθύνησ ἐναντι τῆσ ἀνταγωνιστικότητοσ ἀντιλήψεων, ἐνδιαφερόντων και συμφερόντων. Καὶ γνωρίζομεν, τέλος, πόσον σφοδρὰ και τραυματικὴ εἶναι ἡ σύγκρουσισ τῶν περὶ εἰρήνησ και συναδελφώσεωσ ἐλπίδων τῆσ ἀνθρωπότητοσ πρὸς τὴν πραγματικότητα τοῦ πεδίου πολεμικῶν ἀντιπαραθέσεων τελευτοῦντοσ τοῦ ἀνθρωποκτόνου εἰκοστοῦ αἰῶνοσ. Πολέμων, μάλιστα, ἀπροσώπων, ἠλεκτρονικῶν πλέον και τηλεκατευθυνόμενων, ἀλλὰ και πολεμικῆσ προπαγάνδασ ἀσυλλή-

πτου κννισμοῦ και ἀναληγῆσ.

Ἡ ἄσκησισ τοῦ κοινωνικοῦ σασ ἔργου και ἡ ἐκπλήρωσισ τῆσ ὑψηλῆσ παιδευτικῆσ ἀποστολῆσ σασ ὑπὸ τοιαύτασ και πολλὰσ ἄλλασ δυσχερεῖσ συνθήκασ, ὁσάκισ κατορθοῦται ἐν ἀντιστοιχία πρὸς τὰσ θεμελιώδεισ και ἀπαραβιάστουσ ἀρχὰσ τῆσ δημοσιογραφικῆσ δεοντολογίας, εἶναι ἀξία τιμῆσ, θαυμασμοῦ και ἐπαίνου.

Ὁφείλομεν εἰς τὸ σημείον αὐτὸ νὰ καιτηριάσωμεν τὸ θλιβερόν φαινόμενον τῆσ ἐπανειλημμένωσ –και προσφάτωσ– παρατηρηθείσεσ προπαγανδιστικῆσ ἐνορχηστρώσεωσ σημαντικοῦ μέρουσ τῶν δυτικῶν μέσων γενικῆσ ἐνημερώσεωσ ἐναντίον τῆσ Ὁρθοδοξίας.

Ἡμεῖσ γνωρίζομεν και ὁμολογοῦμεν τὰσ ἀδυναμίας ἡμῶν και τὰ παροράματα και τὰ κρίματα Ὁρθοδόξων χριστιανῶν, ἀκόμη και ἡγετῶν κατὰ παράδοσιν ὀρθοδόξων λαῶν. Ἀπορρίπτομεν ὁμωσ τὴν εὐκόλον δαμινοποίησιν, τὴν γέμουσαν ὑποκρισίας μονοδιάστατον (παρ)ερμηνείαν και τὴν ἀπόκρυψιν τῆσ ἀληθείασ πρὸς ἐξυπηρέτησιν πονηρῶν σκοπιμοτήτων. Γνωστόν, ἄλλωστε, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξοσ Ἐκκλησία, ἐν τῇ πορείᾳ αὐτήσ πρὸς τὴν Ἁγίαν και Μεγάλην Σύνοδον, μελετᾷ και τρόπουσ πλέον ἀποτελεσματικῆσ συνεισφορᾶσ εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆσ εἰρήνησ, ἀσφαλείασ, δικαιοσύνησ και ἀνθρωπίνησ ἀξιοπρεπείασ. Γνωστόν, ἐπὶ πλέον, ὅτι ὁ καθ' ἡμᾶσ Οἰκουμενικόσ Θρόνοσ και παλαιότερον εἰργάσθη και σήμερον συντόνουσ καταβάλλει προσπαθείασ, μετὰξὺ ἄλλων και διὰ τὴν διεκκλησιαστικὴν και διαθρησκειακὴν συνεργασίαν πρὸς ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπισιν κοινωνικῶν κρίσεων και ἀποφυγῆν ἀντιλήψεων και δράσεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατόν νὰ ἐνθαυρύνουσι τὰσ ἐντάσεισ. Εἰδικώτερον εἰς τὴν γνωστὴν Διακήρυξιν τοῦ Βοσπόρου ἐτονίσαμεν, ὁμοῦ μετὰ ὑπευθύνων ἐκπροσώπων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ και τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐπαύσαμεν νὰ ἐπαναλαμβάνομεν και τὸ ὁποῖον συνοψίζεται εἰς τὴν φράσιν: Κάθε πόλεμοσ ἐν ὀνόματι τῆσ θρησκείασ εἶναι πόλεμοσ κατὰ τῆσ θρησκείασ και βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ, τῆσ εἰρήνησ, τῆσ ἀγάπησ, τῆσ ἀδελφικῆσ συννπαρξέωσ τῶν ἀνθρώπων, ἀδιακρίτωσ.

Δὲν ἀναφερόμεθα εἰς τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐνέπνευσαν κατὰ καιροῦσ και ἐμπνέουσι και σήμερον ἀνθρώπουσ ἀγωνισθέντασ

καὶ ἀγωνιζομένους ἐναντίον ἀπροκλήτου ἐπιβουλῆς καὶ δουλείας. Ἀναφερόμεθα εἰς τὴν σκόπιμον διέγερσιν θρησκευτικῶν παθῶν, φανατισμῶν, μισαλλοδοξίας καὶ ἀναιτιολογήτων ἀντιθέσεων, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθοῦν σκοποὶ ξένοι, ἐὰν ὄχι καὶ ἀντίθετοι πρὸς τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας. Ξένοι ἐν πάσῃ περιπτώσει πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἐδοκιμάσθη πολλάκις καὶ δὴ καὶ λίαν προσφάτως ὑπὸ συγκρούσεων, εἰς τὰς ὁποίας κακῶς λίαν ἀπεδόθη θρησκευτικὴ χροιά. Ἡ καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἀναβίωσις θρησκευτικῶν πολέμων εἶναι ἀδακρίτως καταδικαστέα.

Εὐχαριστίας ὅμως ὀφείλομεν καὶ ἐκφράζομεν πρὸς ὑμᾶς διὰ τὴν ἐν γένει συμπαράστασιν πρὸς τὸ ἔργον τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας.

Γνωρίζετε ὅτι ἐδόθη εἰς ἡμᾶς ἡ ἐντολή: «νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησαν, ἔργον ποιήσον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον» (Β' Τιμ. 4,5). Ἔχομεν ἀνάγκην τῆς συμπαράστασός ὑμῶν διὰ τὴν ἐντελεστέραν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς ταύτης, πάντοτε δυσχεροῦς, ἰδιαίτερος ὅμως σήμερον, ὡς πάντες ἀντιλαμβάνεσθε. Οἱ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας χρειαζόμεθα νηφαλιότητα. Νηπτικὴν περισυλλογὴν περὶ τὰ πνευματικά. Ἐγρήγορσιν περὶ τὰ ἐν κόσμῳ καθ' ἡμέραν δρώμενα. Δὲν ἐνισχύετε τὴν νηφαλιότητα ἡμῶν «κνήθοντες» τὴν ἡμετέραν ἀκοὴν δι' εὐαρέστων. Τελοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τὸν πειρασμὸν νὰ ἀποστρέψωμεν τὴν ἀκοὴν ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ νὰ ἐκτραπῶμεν εἰς μύθους (αὐτόθι, στ. 4). Ὁ δίκαιος καὶ καλοπροαίρετος ἔλεγχος εἶναι πάντοτε εὐεργετικός. Ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ τὸ μέγιστον μέρος τῆς Ὁρθοδοξίας κακοπαθεῖ σήμερον. Ἐπικαλούμεθα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδικὴν σας παραμυθίαν. Εἰς τὸ ἔργον τοῦ εὐαγγελισμοῦ χρειαζόμεθα συνεργούς. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἄμβων δὲν ἀρκεῖ πλέον. Ἐνισχύεται διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐντύπου –καὶ δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ἐκφράσωμεν τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τοὺς συναδέλφους σας τῆς ἐκκλησιαστικῆς δημοσιογραφίας. Δὲν καλύπτει ὅμως τὰ ἐναπομένοντα κενὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐντυπον, τὸ ὁποῖον ἔχει, ἄλλωστε, ἀνάγκην διαρκοῦς ἀναβαθμίσεως. Ὁ Θεὸς καλεῖ καὶ ὑμᾶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀληθείας, τῆς ἐλπίδος, τῆς παρακλήσεως τοῦ λαοῦ. Χρειαζόμεθα,

ἐπὶ πλέον, τὴν συνδρομὴν σας, προκειμένου νὰ δίδεται ἐπαρκὴς πληροφορία περὶ τῆς ὑφ' ἡμῶν διακονίας τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ διαφήμισις ἔργων καὶ ἡ προβολὴ κατορθωμάτων. Δικαιοῦται ὅμως ὁ λαὸς νὰ γνωρίζῃ. Καὶ τὰ μέσα τῆς γνώσεως εὐρίσκονται πρὸ παντὸς εἰς χεῖρας ὑμῶν. Ἔχομεν βεβαίως ἐπίγνωσιν τῆς ἀνάγκης περαιτέρω καταρτίσεως δημοσιογράφων εἰς τὰ ἐν πολλοῖς ἰδιότυπα καὶ εὐαίσθητα ἐκκλησιαστικὰ καὶ διαθησκευακὰ ζητήματα. Καὶ φρονοῦμεν ὅτι ἐνδείκνυται ἡ συνεργασία ἡμῶν καὶ τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυρίου Χριστοδούλου μετὰ τῆς Ἐνώσεώς σας διὰ τὴν δημοσιογίαν τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίων προϋποθέσεων. Λέγομεν ταῦτα καὶ διὰ τὸν πρόσθετον λόγον, ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἰδιαίτεραν ἱκανοποίησιν ἡμῶν καὶ τὸν δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας ἔπαινον πρὸς τοὺς ἐξ ὑμῶν ἀσχολουμένους μὲ τὴν περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ δημοσιογραφίαν, τὴν ὁποίαν ὑπηρετήσαν διακεκριμένοι συνάδελφοί σας καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων μακαρίζομεν εὐγνωμόνως.

Περαίνομεν τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον εὐχαριστοῦντες καὶ αὐθις, φίλε κύριε Πρόεδρε, κυρία καὶ κύριοι, τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἀγαπητά. Θὰ συνεχίσωμεν νὰ δεώμεθα ὑπὲρ ὑμῶν καὶ νὰ παρακαλοῦμεν τὸν κατανικήσαντα τὸν θάνατον καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους φωτοδότην Θεὸν ἡμῶν, ὅπως καταναγάζῃ τὸν νοῦν καὶ κρατῆν τὴν καρδίαν ὑμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ λαοῦ ἐν ἀληθείᾳ καὶ βεβαίᾳ γνώσει πρὸς ἐργασίαν τῶν θείων ἐντολῶν, ἀντίστασιν εἰς τὸ ὁποθενδῆποτε προερχόμενον ψεῦδος, ἀντοχὴν εἰς τὰς ἀπειλὰς καὶ πιέσεις, στηριγμὸν τῆς συνειδήσεως, προάσπισιν τῆς ζωῆς ἀπὸ τῶν πολυμόρφων ψυχοφθόρων καὶ ἀνθρωποκτόνων ἐπιβουλῶν τῆς ANTI-ZΩΗΣ.

Ἡ δὲ χάρις, ἡ δύναμις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης εἶησαν μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν!

Ἡ ἡμέρα ἔκλεισε μὲ ἀντεπίσκεψη τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Ἄπ. Κακλαμάνη καὶ δεξίωσι, ποὺ παρέθεσε πρὸς τιμὴν τῆς Α.Θ.Π. στὸ ξενοδοχεῖο «Μ. Βρετανία», ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὴν ὁποία προσήλθαν κορυφαῖες προσωπικότητες τοῦ δημοσίου βίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου.

Στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων

Στή συνέχεια ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μετέβη στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων, ὁ Πρόεδρος τῆς ὁποίας κ. Ἀπόστολος Κακλαμάνης προσφώνησε παρουσία τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Κωστή Στεφανόπουλου καί τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Σώματος, τὸν Παναγιώτατο μέ τούτα τὰ λόγια:

Μέ ιδιαίτερη χαρὰ καί εὐλογία συγκίνηση ἡ Βουλή τῶν Ἑλλήνων ὑποδέχεται σήμερα ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας στὸν ἱερό αὐτὸ χώρο, στὸν ὁποῖο χτυπᾷ ἡ καρδιά ὀλοκλήρου τοῦ Ἑθνους, τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κύριο κύριο Βαρθολομαῖο τὸν Α΄.

Ἐδῶ, στὴν σύγχρονη Ἐκκλησία τοῦ Δήμου συναντόμεθα ἐπίσης στὴν μεγάλη αὐτὴ ἑλληνική καί χριστιανική ἔννοια Σεῖς, Παναγιώτατε, ὁ προκαθήμενος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ἐμεῖς οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ νὰ διαπιστώσουμε καί νὰ ἐπιβεβαιώσουμε τὴν παράλληλη πορεία εἴκοσι αἰῶνων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ἑλληνική γλῶσσα καί ὁ ἑλληνικὸς στοχασμὸς πὸν διαμορφώθηκε ἐδῶ, στάθηκε τὸ ἄριστο ἐκφραστικὸ μέσο τῆς πατερικῆς σκέψης καί τὸ προσφορότερο ὄχημα γιὰ τὴν μεταφορὰ τοῦ ἀληθινὰ ἐπαναστατικοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος –μηνύματος δικαιοσύνης, ἀγάπης καί ἰσότητος– σὲ ὅλα τὰ μῆκη καί πλάτη τῆς γῆς, ὅπου ἐπὶ 20 αἰῶνες τώρα ἀντηγεῖ ὁ ἐπαναστατικὸς λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «οὐκ ἐν Ἑλλην καὶ Ἰουδαῖος οὐκ ἐν δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θῆλυ». Ὁ Χριστιανισμὸς πὸν ἀποκαλύφθηκε ἀλλοῦ, βρῆκε ἐδῶ ἕνα λαὸ «ἔτοιμο ἀπὸ καιρὸ καὶ θαρραλέο», καί ἡ Δημοκρατία, πὸν γεννήθηκε ἐδῶ, βρῆκε μοναδικὴ ἐφαρμογὴ στὸν Συνοδικὸ καί τοὺς ἄλλους δημοκρατικὸς θεσμοὺς τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἑλληνισμὸς προστάτευσε ἱστορικὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Στὸς δύσκολους ὅμως καιροὺς τῆς πολυῶννης δουλείας του, ταλαιπωρημένο καί καθημαγμένο τὸ Ἑθνος ἐπεβίωσε μέσα στὴν κιβωτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας. Στρεφόταν πάντοτε στὸ ταπεινὸ Φανάρι σὰν σὲ περιλάμπρο φάρο, ἔχοντας ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς καί σταθεροῦ προσανατολισμοῦ τὴν ἄρρηκτη σχέση του μέ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

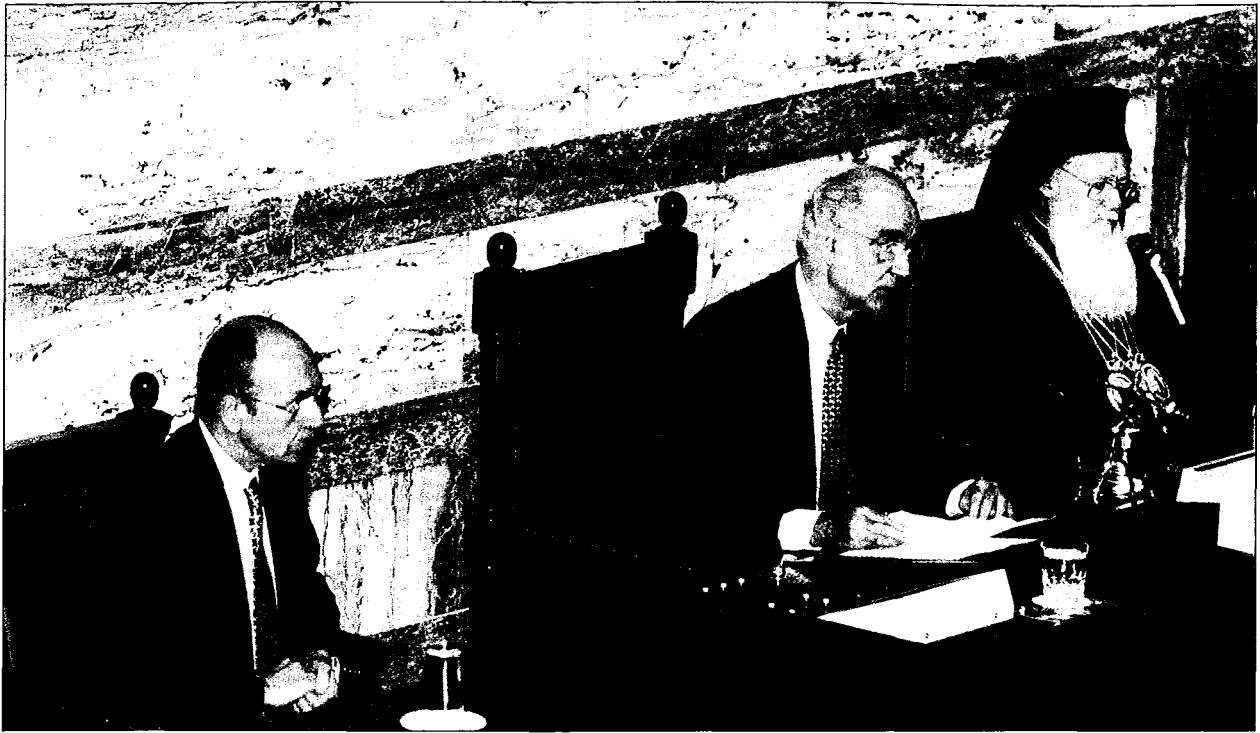
Σήμερα στὸ Φανάρι πραγματώνεται ἕνα θαῦμα. Ὅσο στερεῖται σὲ μέσα τὸ Πατριαρχεῖο, τόσο γιγαντώνεται σὲ οἰκουμενικὸ κύρος. Οἱ ἐγγενεῖς καί ἐξωγενεῖς δυσκολίες πὸν ἀντιμετωπίζει στὴν καθημερινή του λειτουργία, δὲν ἀφαιροῦν ἀλλὰ προσθέτουν οἰκουμενικὴ ἐκτίμηση καί διεθνή σεβασμὸ.

Παναγιώτατε, ἔχετε τὴν ἔδρα σας σὲ μιὰ χώρα μὲ ἄλλη θρησκεία. Δὲν εἴστε, ὅμως, οὔτε τὸ μακρὸν δόρυ τῆς ἀντιπαλότητας, οὔτε ὁ πολιορκητικὸς κριὸς ὁποιοιδήποτε συμφερόντων ἢ ἐπιθυμιῶν.

Γι' αὐτὸ ἡ ἐνεργὸς παρουσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὰ διεθνή πράγματα, ἡ πατρική του μέριμνα γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καί, πρωτίστως, ἡ ἀνέκπτωτη ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία περιβάλλει ὅλους ἀδιακρίτως τοὺς λαοὺς, ἀποτελεῖ, νομίζω, τὴν καλύτερη ἀπάντηση σὲ ὅλους ἐκείνους πὸν ὑπόσχονται, διατείνονται ἢ χρησιμοποιοῦν τὴ διαφορετικότητα στὴ θρησκεία καί τὸν πολιτισμὸ, δημιουργώντας καί ἀξιοποιώντας νεόκοπους ἐθνικισμοὺς, ὡς αἴτιο, ἀφορμὴ ἢ μηχανισμὸ συγκρούσεων καί πολέμων μεταξὺ λαῶν καί κρατῶν.

Αὐτὸς ὁ βαθύτερος συμφιλιωτικὸς χαρακτήρας τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγκαλιάζει καί τις μεγάλες ἱστορικές πρωτοβουλίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ πρωταγωνιστεῖ καί στὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ ἀνάπτυξη πὸν ὀδηγεῖ σὲ μιὰ πολωτική σχέση ἀντιπαλότητας ἀνάμεσα στὸν ἄνθρωπο καί τὴ φύση εἶναι ξένη πρὸς τὸ ἰδεολογικὸ καί ἱστορικὸ περιεχόμενο τῆς πίστεως μας. Πολὺν περισσότερο εἶναι ξένες οἱ ἀνελέητες ἐπιθέσεις ἐναντίον ἀθῶων ἀμάχων πληθυσμῶν, ἀλλὰ καί τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος μὲ ὄπλα καί ἄλλα μέσα πὸν ἔχουν, ὅπως μὲ πολλὴ ἐνάργεια περιγράψατε χθὲς Παναγιώτατε, προκαλέσει, ἤδη, τεράστια οἰκολογικὴ καταστροφή στὴν ἐνδύτερη περιοχή τῆς Βαλκανικῆς.

Τὰ ζοφερὰ ἀποτελέσματα τοῦ παραλογοισμοῦ τῆς βίας, πὸν ὑφίστανται σήμερα τὰ Βαλκάνια, ἀποδεικνύουν πόσο καταστρεπτικὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνας συνδυασμὸς ἀνάμεσα στὸν κινισμὸ τῶν γεωστρατηγικῶν συμφερόντων καί τὸν «ἐπιθετικὸ ἐθνικισμὸ, πὸν χρησιμοποιεῖ θρησκευτικὰ σύμβολα γιὰ τὴν προώθησή του», ὅπως ἔχετε προβλέψει, Παναγιώτατε, καί μᾶς καλοῦν νὰ ἐπιμείνουμε στὸ δικό μας σύστημα

Ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Άπ. Κακλαμάνης προσφωνεί τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Παρίσταται ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κωστής Στεφανόπουλος (Φωτ. Χρ. Μπόνη).

ἀξιῶν, ὡς μόνη ὁδὸ γιὰ τὴν ὀλοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆ διάσωσή τῆς ἀξιοπρέπειάς του, πὸν εἶναι συννυφασμένη μετὰ τὴν «κατὰ φύσιν» ὑπαρξή του.

Κύριε Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας,

Κυρίες καὶ Κύριοι συνάδελφοι,

Στὸ πρόσωπο τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, βλέπουμε, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, ὄχι μόνον τὸ συνεκτικὸ δεσμὸ 180 ἐκατομμυρίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ συνδυαστικὸ κρίκο μας μετὰ τὰ ἐκατομμύρια τῶν ὁμογενῶν μας στὴν Εὐρώπη, τὴν Βόρεια καὶ Νότια Ἀμερική, τὴν Αὐστραλία, τὴν Ἀσία, τὶς Ἀρχιεπισκοπές, τὶς Μητροπόλεις καὶ τὶς Ἐνορίες τῶν Ἑλλήνων σὲ ὀλόκληρη τὴν Γῆ. Οἱ ἔξοδοί του ἀπὸ τὸ Φανάρι – πάντοτε ἔξοδοι ἀγάπης, ἐνότητος καὶ καταλλαγῆς– οἱ περιοδεῖες του στὴν Εὐρώπη καὶ τὸν ὑπόλοιπο κόσμον εἶναι μιὰ συνεχῆς ἐπιβεβαίωση τοῦ ἀναλλοίωτου κύρους καὶ τῆς ἀσπίδος τῆς λάμπης τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Ἰδιαιτέρως ὁ μεστὸς πατρικὸς λόγος του ἀκούγεται πάντοτε μετὰ σεβασμὸ καὶ κατάνυξη ὡς φωνὴ τῆς κεφαλῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὡς λόγος μιᾶς

ἐξαιρετικὰ διακεκομμένης προσωπικότητος μετὰ πανθομολογούμενη ἀκτινοβολία στὶς διορθόδοξες, διαχριστιανικὲς καὶ διαθρησκευτικὲς σχέσεις καὶ ἐξαιρετικὴ θέση καὶ πέραν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, στὰ Θεολογικὰ Γράμματα καὶ τὴν Ἐπιστήμη, εἰδικότερα τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου.

Παναγιώτατε,

Ἐκφράζοντας πρὸς τὸ Σεπτὸ Σας Πρόσωπον τὸν βαθὺν σεβασμὸ τῶν μελῶν τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν νύκην ἀγάπην ὀλόκληρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἔχω τὴν τιμὴ καὶ τὴν χαρὰ νὰ Σᾶς καλέσω στὸ Βῆμα καὶ νὰ ζητήσω, ἐξ ὀνόματος ὅλων μας, τὴν πατρικὴ Σας εὐλογία.

Ὁ Παναγιώτατος, πὸν ἀνέβηκε εὐθύς ἀμέσως στὸ βῆμα ἐξεφώνησε βαρυσήμαντο λόγο σχετικὰ μετὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τὸν ρόλο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου:

Ἐσοχώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,

Ἐσοχώτατοι κύριοι Πρόεδρε τῆς Κυβερνήσεως καὶ μέλη αὐτῆς,

Ἐσοχώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου,

Μακαριώτατε Άρχιεπίσκοπε Άθηνών και πάσης Ελλάδος,

Προσφιλή τέκνα τής ήμετέρας Μετριότητος, όποθενδήποτε βλέποντα ή άκούοντα ήμäs κατά τήν ώραν ταύτην,

Μετά βαθείας συγκινήσεως, έπισκεπτόμεθα σήμεραν τήν Βουλήν τών Έλλήνων, διά να άπευθύνωμεν τόν χαιρετισμόν τής άγάπης και τήν εύλογίαν τής Μητρος Άγίας του Χριστου Μεγάλης Έκκλησίας εις τούς αντίπροσώπους του Έλληνικού Έθνους και δι' αυτών προς όλόκληρον τόν εύλαβή και άγαπητόν Έλληνικόν Λαόν.

Η συγκίνησις ήμών είναι πράγματι μεγάλη όσον και ή προσγινομένη τιμή. Αί εύχαριστίαι ήμών αναδύονται αυθόρμητοι και θερμαί διά τε τήν τιμήν καθ' έαντήν και διά τήν δυνατότητα τής προσωπικής μεθ' ήμών επικοινωνίας. Διότι τó υπέροχον αίσθημα τής άμέσου και άνυστεροβούλου προσωπικής κοινωνίας είναι τῷ όντι εκ τών παρεχόντων τήν εύγενεστέραν ίκανοποίησι εις τήν ανθρωπίνην καρδίαν. Εύχαριστούμεν, λοιπόν, εκ βαθέων διά τήν τιμήν και τήν χαράν τής παρουσίας έναρμονίου τών ψυχών ήμών συγχορδίας, καθ' ήν αί λεπτότεροι χορδοί τής υπάρξεως μελωδοῦν τήν άρτιωτέραν μουσικήν τών πνευμάτων συμφωνίαν.

Αυτών τών λεπτών χορδών ή δόνησις, τήν όποίαν προξενεί ή σημερινή ιστορική συνάντησις, και τó εκ τής συμφωνίας τών ψυχικών τόνων ώραιον βίωμα θα παραμείνουν εις τήν καρδίαν μας ως μία ζῶσα και ανεξίτηλος ανάμνησις, ή όποία θα τρέφη τήν ψυχήν και θα μετατρέπη τούς πνευματικούς συνδέσμους εις άκαταλύτους δεσμούς.

Άνερχόμενοι εις τó τιμητικῶς παραχωρηθέν ήμῖν τετιμημένον τούτο βήμα, αισθανόμεθα υπόχρεοι να άπολογηθῶμεν προς ήμäs περι τής εν ήμῖν έλπίδος. Διότι ή εις τó βήμα τούτο κλήσις τής ήμετέρας Μετριότητος φέρει εις τήν μνήμην τήν πρό δύο χιλιάδων περίπου έτών λαβοῦσαν χώραν παρομοίαν πρόσκλησι τών Άθηναίων προς τόν Άπόστολον Παῦλον να ανέλθῃ εις τó βήμα τής τότε Βουλής, του Άρείου Πάγου, διά να τούς άπαντήσῃ εις τήν έρώτησι τίς ή καινή αυτη υπ' αυτου λαλουμένη διδαχή. Είς τó αυτό βήμα, άλλ' εντός του μεγαλοπρεπούς ως ό Άττικός ουρανός οικοδομήματος τούτου, ή ιστορία σήμεραν, μετά

δύο χιλιάδας σχεδόν έτη, επαναλαμβάνεται. Η ήμετέρα Μετριότης, εις τών διαδόχων του Άποστόλου Παῦλον, καλείται και πάλιν υπό τής εν Άθήναις Βουλής τών Έλλήνων να όμιλήσῃ προς τούς βουλευτάς. Εύλογον είναι να δεχθῶμεν ότι, ως τó γεγονός, οὔτω και τó έρώτημα παραμένει τó αυτό. Τίς ή καινή αυτη παρὰ σου λαλουμένη διδαχή;

Βεβαίως κατά τήν διαρρεύσασαν εκτοτε δισχιστικήν ή τότε καινοφανή αυτη διδαχή εκηρύχθη πανταχοῦ. Οί Έλληνες άπεδέχθησαν αυτην μεταξὺ τών πρώτων. Εκ τών Φιλίππων τής πάντοτε πρωτοπόρου Μακεδονίας ή άπλη, άλλά μεγαλόφρων, πορφυροπῶλις Λυδία συλλαμβάνει τó μεγαλειῶδες του καινού μηνύματος. Εκ τών Άθηνών ό βαθύνους Βουλευτής Διονύσιος ό Άρεοπαγίτης εισέρχεται εις τόν γνόφον τής ύψηλης γνώσεως, τήν όποίαν είχαν διαισθανθῆ δι' επιλάμψεως του θείου σπερματικού λόγου τά μεγάλα πνεύματα τής αρχαιοελληνικής διανοήσεως, και καθίσταται ό πρώτος Έπίσκοπος Άθηνών.

Άσφαλῶς δέ συμμετέχει νοερώς εις τήν σημερινήν συνάντησι και χαιρεί διότι τó προς τόν Άπόστολον Παῦλον «άκουσόμεθά σου και πάλιν» τών αρχαίων Άθηναίων, εύρίσκει ήδη, έστω και μετά δύο χιλιάδας έτη, τήν πραγμάτωσίν του.

Άναπολούντες τά ιστορικά γεγονότα τής διαρρευσάσης δισχιστικής συμπεραίνομεν ότι ταῦτα υπεμφαίνουν μίαν συνεχή πάλιν του παλαιου προς τó νέον, του καλου προς τó κακόν.

Ίδου ότι ή διάδοσις του θείου λόγου εύρίσκει τó έδαφος τών ανθρωπίνων διανοιών προπαρασκευασμένον διά του ελληνικού λόγου.

Έχει προηγηθῆ ή πολιτισμική εκρηξις του χρυσοῦ αιῶνος του ελληνικού πνεύματος. Τó πρωτοφανές, και μη εκτοτε επαναληφθέν εις τήν ιστορίαν, γεγονός τής εντυπωσιακής πολιτιστικής αναπτύξεως τών δύο εκείνων αιῶνων, δέν έχῶρει εις τά στενά όρια του Έλλαδικου χώρου και εξήτει διάχυσιν.

Ό Μέγας Άλέξανδρος γίνεται δέκτης και προσωποποίησης τής σχετικής τάσεως. Συγκεντροί εν έαντῷ στρατιωτικήν μεγαλοφυΐαν, ακατάβλητον τόλμην και πνεῦμα οικουμενικόν. Άνεξαρτήτως δέ τών τυχόν σφαλμάτων του, τά όποία δέν αναιροῦν τó άποτέλεσμα, προπαρασκευάζει διά τής άποδοχής τών κατακτηθέντων ως ίσοτίμων πο-

λιτών και της συνάψεως μετ' αὐτῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν, τὴν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου “Οὐκ ἔνι Ἕλληνα καὶ Ἰουδαῖος, ...βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος” (Κολ. 3, 11), “πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ” (Γαλ. 3, 28).

Ἡ ἔκτοτε ἱστορία εἶναι γνωστὴ. Διαμάχαι τῶν διαδόχων, φθορά, ρωμαϊκὴ κατάκτησις, διωγμοὶ τῶν χριστιανῶν, ἐξελληνισμὸς καὶ ἐκχριστιανισμὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, Βυζαντινὸς πολιτισμὸς, ἐκχριστιανισμὸς τῶν Σλάβων, αἰρέσεις καὶ σκληραὶ ἀντιπαραθέσεις ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐκκοσμίκευσις τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, σχῆμα Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, καταστροφικὴ ἐπέλασις τῶν στανροφόρων, κλονισμὸς καὶ πτώσις τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, φυγὴ τῶν λογίων εἰς τὴν Δύσιν, Ἀναγέννησις, ἐμφάνισις καὶ ἐξάπλωσις τοῦ Μουσουλμανισμοῦ, Μεταρρύθμισις, θρησκευτικοὶ πόλεμοι εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς, νεοαποικισμὸς, δημιουργία τοῦ καπιταλισμοῦ, ἐπανάστασις τῶν μπολσεβίκων, κομμουνισμὸς, πρῶτος καὶ δεῦτερος παγκόσμιος πόλεμος, ἀθεϊστικοὶ διωγμοί, ὕλισμος, ἔκρηξις τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως, πτώσις τοῦ Κομμουνισμοῦ, τάσεις ἐνοποιήσεως τοῦ κόσμου, σπασμοὶ φυλετικῶν γενοκτονιῶν καὶ ὀλοκαυτωμάτων, νέα εἰδωλολατρεία χωρὶς ὑπερφυσικὴν πίστιν, παλιρροϊκὸν κύμα τῶν ἀνατολικῶν δοξασιῶν πρὸς τὴν ἀπολέσασαν τὴν μεταφυσικὴν τῆς βάσιν Δύσιν, ἀσφυκτικὰ ἠθικὰ τὰ ἀδιέξοδα, καὶ διχασμὸς τῆς σημερινῆς Δύσεως μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς ὀρισμένων χριστιανικῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας θεωρεῖ θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ τῆς, ὅπως ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ πρόσωπον, ἡ ἀνεξιθρησκεία, ἡ ἰσονομία, ἡ ἄρνησις τῶν παντοειδῶν διακρίσεων, καὶ ἐν γένει τὰ λεγόμενα ἀνθρώπινα δικαιώματα, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὀρισμένων ἐπιθυμιῶν καὶ πρακτικῶν αἰ ὁποῖα συναναπτύσσονται, παρ' ὅλον ὅτι ἐν πολλοῖς ἀντιστρατεύονται πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ὅπως ἡ ἀχαλίνωτος κερδοσκοπία, ὁ ἡδονισμὸς, ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸν πρωτογονισμόν, ἡ ὑποταγὴ εἰς τὴν μαγείαν τῆς εἰκόνας, ἡ βίωσις δηλαδὴ τοῦ φανταστικοῦ ὡς πραγματικοῦ, ἡ σωματεμπορία, ἡ ὁποία καθιστᾷ ἀντικείμενον τὸ πρόσωπον, ἡ ἀναιροῦσα τὴν ἐλευθερίαν τάσις ἐπικυριαρχίας, ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀσθενεστέρων καὶ ἐν γένει αἱ ἐγκλημα-

τικαί, θεμελιοκρατικαί, φυλετιστικαὶ καὶ ἀρνητικαὶ ὡς πρὸς τὸν συνάνθρωπον στάσεις καὶ συμπεριφοραί.

Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν μακρὰν ἱστορικὴν περίοδον ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ Ὁρθόδοξοι διάδοχοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐξακολουθοῦμεν ἀπὸ παντὸς διατιθεμένου βήματος, προεχόντως δὲ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, νὰ καταγγέλλωμεν πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας τὸν ὄν καὶ οὗτος κατήγγειλεν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἀληθινὸν ἄγνωστον Θεόν. Δηλαδὴ ἀνακινουῦμεν εἰς αὐτοὺς μετ' ἀγάπης πολλῆς καὶ συμπαθείας εἰλικρινοῦς τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τὰς ἀνοθεύτους ὁδηγίας Αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς εὐδαιμονίας. Καὶ διακηρύσσομεν ὅτι ἡ εὐδαιμονία εἶναι ἐφικτή, ὅτι ἡ εἰρήνη τῶν καρδιῶν καὶ ἡ χαρὰ τῆς ὑπάρξεως εἶναι ὑπαρκταί, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ δύναμις ἡ συνέχουσα τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀναφαίρετον χαρὰν τῆς ζωῆς, τὴν ἐνέχουσαν ὑπέρβασιν ἀκόμη καὶ τοῦ θανάτου, διέρχεται διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῆς νοοτροπίας ἡμῶν, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῶν μέχρι σήμερον ἐπιβιουσῶν παλαιῶν ἀρχῶν καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν εὐαγγελικῶν νέων. Διότι ὄντως ἄνευ ἀλλαγῆς νοοτροπίας θὰ ἀναπαράγωμεν συνεχῶς τὴν αὐτὴν θλιβερὰν εἰκόνα τοῦ κόσμου, τὴν ὁποῖαν ἔχει καταγράψει ἡ ἀδέκαστος ἱστορία, καὶ τὴν ὁποῖαν ἀτυχῶς βιοῦμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς ἡμέρας μας.

Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ μηνύματος περὶ ἀλλαγῆς νοοτροπίας οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἐστάθησαν καὶ ἴστανται διστακτικοὶ καὶ ἀρνητικοί. Ἡ μεγίστη ὁμως μερὶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔλαβε θετικὴν στάσιν, μερικὰ δὲ ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἠγάπησαν καὶ ἀγαποῦν τὸ νέον ἄγγελμα ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐξ ὅλης διανοίας καὶ ἐξ ὅλης ἰσχύος καὶ κατέστησαν ἢ καὶ εἶναι ἱεραπόστολοι αὐτοῦ ἕως τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς διὰ λόγων καὶ συγγραφῶν, ἀποτελουσῶν ἀδαπάνητον θησαυρὸν σοφίας.

Τὸ παρὸν Κοινοβούλιον δὲν ἔχει ἀνάγκην ὑπομνήσεως αὐτῶν τῶν γνωστῶν γεγονότων. Ἐκπροσωπεῖ τὸν κατὰ τὴν μεγίστην πλειοψηφίαν τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν, ἐκ τῶν κόλπων τοῦ ὁποίου, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν κρατικῶν συνόρων, προέρχονται πλείστοι ὅσοι διαπρύσιοι κήρυκες τοῦ ἐξανθρωπισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Διότι

Η Α.Θ.Π. ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπευθύνεται στην Όλομέλεια τῆς Βουλῆς (Φωτ. Χρ. Μπόνη).

ὁ Ἕλληνικός Λαὸς εἰς τὸ σύνολόν του γνωρίζει ὅτι ἡ ὀρθή κατανόησις καὶ βίωσις τοῦ Εὐαγγελίου προάγει πολλαπλῶς τὴν εὐημερίαν αὐτοῦ καὶ ὅλον τοῦ κόσμου. Γνωρίζει τὴν ἀναγεννητικὴν δύναμιν τοῦ καινοφανοῦς καὶ ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη διατηροῦντος ἀκμαίαν τὴν νεότητα αὐτοῦ κηρύγματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ ἔξοδος ἀπὸ τοῦ Ἐγὼ καὶ ἡ μετὰ φιλότητος στροφὴ πρὸς τὸ Σύ, “μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος” (Φιλ. 2, 4), ἀποτελεῖ βασικὴν προϋπόθεσιν τῆς εἰρηνικῆς συννυπόρξεως καὶ τῆς ἐπωφελοῦς συνεργασίας τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο ἄλλωστε γνωρίζουν ὅλοι οἱ συναλλασσόμενοι, διότι ἂν δὲν εἶναι μία σύμβασις ἐπωφελῆς διὰ ἀμφοτέρα τὰ μέρη δὲν καταρτίζεται. Τὸ πρόβλημα ἔγκειται εἰς τὴν μεταφορὰν αὐτῆς τῆς ἀυτονομήτου διὰ τὸν ἰδιωτικὸν βίον ἀρχῆς εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις, ὅπου ἀτυχῶς ἡ πρωτόγονος ὁρμὴ τῆς ἐπιβολῆς τῆς θελήσεως τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου δὲν ἔχει εἰσέτι ἐπαρκῶς ὑποχωρήσει πρὸ τῆς χριστιανικῆς καὶ ἀνωτέρας πολιτισμικῶς ἀρχῆς τῆς διὰ συνεννοήσεως ἐξευρέσεως κοινῶς ἀποδεκτῶν καὶ συμφεροῦσῶν λύσεων.

Ἐκφράζομεν ἐν τούτῳ τὴν βαθυτάτην ἱκανοποίησιν καὶ τὴν χαρὰν τῆς ἡμετέρας Μετριότητος, διότι βλέπομεν τὴν ἔντιμον Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸ σῶφρον καὶ σοφὸν Ἑλληνικὸν Κοινοβούλιον, ἀλλὰ καὶ τὸ σύνολον τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἔθνους, νὰ ἔχουν τὴν διεθνῆ πρωτοπορίαν εἰς τὴν προσπάθειαν ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν αὐτῶν καὶ ἐξευρέσεως εἰρηνικῆς λύσεως εἰς τὰ δυσχερῆ προβλήματα τῆς διεθνοῦς κοινωνίας.

Κατανοοῦμεν, βεβαίως, τὴν ἰσχυρὰν πάλιν ἢ ὅποια διεξάγεται ἐντὸς ἐκάστης ψυχῆς καὶ συνακολούθως ἐντὸς ἐκάστης κοινωνίας μεταξὺ τῆς προχριστιανικῆς καὶ παλαιᾶς ἐγκεντρικῆς τάσεως, καὶ τῶν ὅσων αὕτη συνεπάγεται, καὶ τοῦ νέου χριστιανικοῦ ἀνοίγματος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ τὰς ἀναγκαίας θυσίας, τὰς ὁποίας τὸ ἀνοίγμα τοῦτο ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸ ἀτυχῶς ἀκόρεστον Ἐγὼ.

Δὲν θὰ ἦτο νέον ἐὰν ἐτονίζαμεν ὅτι ἅπασαι αἱ ἀπανθρωπία, αἱ γενοκτονία, τὰ ὀλοκαυτώματα, αἱ καταπιέσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις ἀνθρώπου ἀπὸ ἀνθρώπου ἐκκινοῦν ἀπὸ τὴν ὑπερτροφίαν τοῦ ἀτομικοῦ ἢ τοῦ συλλογικοῦ Ἐγὼ. Ἦδη ὁ θεσμοθετήσας τὴν σεισάχθειαν Σόλων, ὁ δι’ αὐτῆς ἐλευ-

θερώσας τούς διὰ χρέη καταστάντας δούλους τῶν ἐγωκεντρικῶν συμπολιτῶν των Ἀθηναίους καὶ οὕτω δώσας τὴν γενναίαν ὄθησιν διὰ τὸ θαῦμα τῆς πολιτισμικῆς δημιουργίας τῶν μετ' αὐτὸν δύο λαμπρῶν αἰώνων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, εἶχεν ἀναγγεῖλει τὴν σχετικὴν διαπίστωσίν του διὰ τῶν ἐξῆς στίχων τῆς ἐλεγείας του:

“Τίττει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἔπηται, ἀνθρώποισιν ὅσοις μὴ νόος ἄρτιος ἦ” (Ἀθηναίων Πολιτεία, XII, 2). Γεννᾶται πράγματι αὐθάδεια ἀπὸ τὸν ὑπερκορεσμόν, ὅταν ὑπερβολικὸς πλοῦτος ἀκολουθεῖ ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν ἄρτιον νοῦν. Τοῦ νοῦ, λοιπόν, ἡ ἀρτιότης εἶναι θεμελιῶδες στοιχεῖον τῆς ἀρμονικῆς καὶ εὐδαίμονος συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων, καὶ δι' αὐτὸ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδίδει βασικὴν σημασίαν εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τῆς διανοίας, τὴν μεταστροφὴν τοῦ τρόπου σκέπτεσθαι, τὸν ἐμπλουτισμὸν τῆς διανοίας δι' ἀρχῶν ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπορρέουν αὐτομάτως αἱ συνέπειαι αἱ ὁποῖαι περιοκομοῦν τὸν χριστιανικὸν εἰς τὴν βασικὴν θεμελιώσιν του σύγχρονον δυτικὸν πολιτισμὸν, τὸν, ἐν τούτοις, μὴ ἀπολύτως σύμφωνον ἐν τῇ πράξει πρὸς τὰ διακεκρηγμένα ὑψηλὰ ιδεώδη. Στοιχειώδης δέ, ἀλλὰ καὶ θεμελιώδης χριστιανικὴ ἀρχὴ εἶναι, μεταξὺ ἄλλων, τὸ τόσον γνωστὸν ὅσον καὶ καθημερινῶς παραβιάζομενον ὅτι ὁ συνάνθρωπος ἡμῶν ἔχει τὴν αὐτὴν ἀξίαν μὲ ἡμᾶς.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ οἱ ποδηγετοῦντες αὐτὴν δὲν ἀγνοοῦν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ κακόν, οὐδὲ θεωροῦν πάντα τὰ εἰς τὸν κόσμον ἀπόβλητα. Διακρίνει ἡ Ἐκκλησία μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀποδέχεται τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ ὡς καλὴν λίαν καὶ συνιστᾷ ἀρχαίῳθεν τὸν σεβασμὸν πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἔλλογον μετ' εὐχαριστίας χρῆσιν αὐτῆς, στάσιν πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπότης μόλις προσφάτως ἤρχισεν εὐαισθητοποιουμένη, ὅτε ὁ κίνδυνος οἰκολογικῆς καταστροφῆς ἐκ τῆς παραχρῆσεως καὶ τῆς καταχρῆσεως τῆς φύσεως ἀνεφάνη.

Διακρίνει ἐπίσης ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀκολουθήσουν τὸν δρόμον τοῦ καλοῦ, τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς συγγνώμης, καὶ ἀναγνωρίζει ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀναγκαιότητα καὶ χρησιμότητα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας διὰ τὴν συγκράτησιν τῶν κακῶν χαρακτηρίζουσα αὐτὴν “Θεοῦ διάκονον εἰς τὸ ἀγαθόν” (Ρωμ. 13, 4).

Ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ εἰδικότερον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ὑπέκλυψεν εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς ἀποκτήσεως ὑπ' αὐτῆς κοσμικῆς ἐξουσίας πρὸς δημιουργίαν τοῦ οὐτοπικοῦ κράτους τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν μόνον τὸ ἔργον τῆς κηρύξεως τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ τῆς πρὸς ὄλους προσκλήσεως δι' ἐκουσίαν ἀποδοχὴν αὐτῆς, σεβομένη καὶ ἀγαπῶσα ἀδιακρίτως πιστοὺς καὶ μὴ, ὡς ὁ ἀγαθὸς Θεὸς βρέχει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ ἀνατέλλει τὸν ἥλιον Αὐτοῦ ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ εἰδικότερον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου μόνον διὰ τῆς ἐκουσίας ἀλλαγῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖου ἀπαύγασμα εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ συμπεριφορὰ αὐτοῦ καὶ ἡ μορφὴ τῶν κοινωνιῶν. Ἔργον βραδὺ ὡς ἡ ἐπενέργεια τῆς ζύμης, ἀλλὰ σταθερὸν καὶ ἀπαραίτητον, πρὸς ἀλλαγὴν τῶν κοινωνιῶν, ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδης πρὸ ἡμῶν διεκήρυξεν.

Εἶναι προφανὲς ὅτι οἱ κρατικοὶ νόμοι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν εὐρυθμίαν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἀλλ' ἐξ ἴσου προφανὲς εἶναι ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως πρὸς συμμόρφωσιν πρὸς αὐτοὺς εἶναι τὸ ἀπαραίτητον δεύτερον σκέλος διὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα αὐτῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἐργάζεται εἰς τὸν δεύτερον τοῦτον τομὴν δραστηριῶς καὶ συνεργάζεται εὐχαρίστως μετὰ τῶν λοιπῶν δραστηριοποιουμένων εἰς αὐτόν. Λαξεύει τοὺς θείους νόμους ἐπὶ τῶν ψυχῶν, ὡς ὁ νομοθέτης Λυκοῦργος ἐλάξευεν τοὺς ἀνθρωπίνους, κρίνουσα ἐν συμφωνίᾳ μετ' αὐτοῦ ὅτι ὀλιγώτερον χρήσιμος εἶναι ἡ λάξευσις αὐτῶν ἐπὶ στηλῶν λιθίνων, καίτοι βεβαίως πανταχοῦ τῆς γῆς κατασπείρει κείμενα τὸν θεῖον νόμον περιέχοντα. Οὕτω δημιουργεῖ ἐπιστολὰς Χριστοῦ ἐγγεγραμμένας ἐν καρδίαις σαρκίνας καὶ οὐχὶ ἐν πλαξίν λιθίνας, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὃν σήμερον διεδέχθημεν εἰς τὸ βῆμα τοῦτο (Β' Κορ. 3,3).

Ἐν τούτῳ εἶναι πολυτιμότερος συνεργὸς τῆς Πολιτείας, ὡς πάντε ὑμεῖς γνωρίζετε, διότι συνεργεῖ εἰς τὴν διάπλασιν πολιτῶν φιλονόμων, ἐργατικῶν, τιμίων, φιλαλλήλων, εἰρηνικῶν, φιλανθρώπων, φιλοπατρίδων καὶ πρὸς ὄλους προσηγῶν καὶ τοὺς πάντας σεβομένων καὶ ἀγαπώντων. Ἡ προ-

ληπτική αύξησης διὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀγωγῆς τῶν καλῶν πολιτῶν ἀποτελεῖ τὴν ἀσφαλεστέραν καὶ οἰκονομικωτέραν ἀντιμετώπισιν τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ἐκτροπῶν, διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ὁποίων τεράστια καταβάλλονται προσπάθειαι καὶ σημαντικὰ δαπανῶνται ποσὰ μετὰ μετρίων ἀποτελεσμάτων.

Ὅθεν ἡ μέχρι τοῦδε ἀγαστὴ συνεργασία Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας εἰς τὸν τομέα τῆς ἀγωγῆς ἔχει δυνατότητας καὶ ὠφελιμότητα περαιτέρω διευρύνσεως, διότι, ἐὰν ἐνθυμηθῶμεν καὶ τὸ ἀρχαῖον ρητόν, ὅτι ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία φαίνεται, κατανοοῦμεν ὅτι ἐπιδίωξις τῆς παιδείας δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον ἢ ὑπὸ τῶν νέων ἀπόκτησις γνώσεων, ἀλλὰ καὶ ἡ δημιουργία εἰς αὐτοὺς καλῶν καγαθῶν χαρακτήρων. Εἰς τὸν τομέα δὲ τοῦτον τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ εἰδικώτερον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ αἱ ὑπ' αὐτὸ Μητροπόλεις ἔχει προσφέρει πολλὰ εἰς τὸ Γένος, ἰδίᾳ εἰς ἐποχὰς καθ' ἃς δὲν ὑφίστατο τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος καὶ εἰς περιοχὰς ἐκτεινομένης πέραν τῆς ἐπικρατείας αὐτοῦ, ὀφείλει δὲ καὶ δύναται καὶ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσει προσφέρουσα ἐπ' ἀγαθῶ ὁλοκλήρου τοῦ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς διεσπαρμένου Γένους.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τοῦ ὁποίου χάριτι Θεοῦ προκαθήμεθα, οὕτως ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀποστολὴν του. Φιλάνθρωπον, εἰρηνοποιόν, διαλλακτικὴν, ἠθικῆς παιδείας χορηγόν, τοῦ Εὐαγγελίου κήρυκα, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν θεοσύμενον ἄνθρωπον διαγγελέα, τῆς ἀγάπης ὑμνήτριαν, τῆς συναδελφώσεως τῶν πάντων ἐν Χριστῶ ὄραματίστριαν. Εἶναι μία ἀποστολὴ μὴ ἀμφισβητοῦσα τῆς ἀνθρωπίνης ἐξουσίας τὸ χρέος καὶ τὰς ἀρμοδιότητας, ἀλλὰ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἀπάλυνσιν τοῦ πόνου, τὴν χορηγίαν τῆς ἐλπίδος, τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν ἀντιθέσεων, τὸ ἐπεικὲς τῆς ἰσχύος, τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἠθῶν, τῆς ἀγάπης τὴν ἐξάπλωσιν, τῆς εἰρήνης τὴν γλυκύτητα, τῆς χάριτος τὴν ἀγαθωσύνην, τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὰ τοῦ κόσμου σπανίως παρεμβαίνει καὶ τοῦτο συμπληρωματικῶς διὰ νὰ παρακαλέσῃ ὑπὲρ τῶν πασχόντων, εἰς τὰ τοῦ Θεοῦ μυστήρια ἀσκεῖ τὴν ἀποστολὴν του πρὸς ὄσους ζητοῦν τὴν θείαν μυσταγωγίαν, μηδένα πιέζον καὶ μηδενὸς ἀδιαφοροῦντος καταφρονοῦν.

Ὡς αὖρα ἀπαλή, τῆς φιλανθρώπου παρουσίας

τοῦ Θεοῦ διάκονος, προσπαθεῖ νὰ μεταφέρει τὴν δρόσον τοῦ θείου Πνεύματος εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς καὶ τέκνα, τοὺς φλογιζομένους ὑπὸ τῶν ποικίλων προβλημάτων τῆς ζωῆς. Δὲν κηρύσσει τὴν ἀπάθειαν τῆς ἀδρανείας, οὐδὲ σκληροῦ τινος πεπρωμένου ἢ ἀδυσωπήτου αἰτιοκρατίας τὸ ἀναπόφευκτον. Προσκαλεῖ εἰς δρᾶσιν, εἰς ἀγῶνα, εἰς προσπάθειαν, ἀλλὰ ἐν εἰρήνῃ καὶ φιλανθρώπῳ διαθέσει μετὰ δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης πρὸς ὅλους, διότι πιστεύει εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ ἐλευθερωθέντος ἀπὸ τῆς δουλείας τῶν παθῶν ἀνθρώπου καὶ εἰς τὴν δυνατότητα αὐτοῦ ὅπως, διὰ τῆς συνεργείας τοῦ Θεοῦ, καθορίζῃ τὸ μέλλον του.

Διακονεῖ, λοιπόν, πιστῶς καὶ ἀναλλοιώτως τὰς ἀρχὰς αὐτὰς ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη, παρὰ τὰς ἀναποφεύκτους ἀνθρωπίνας ἀδυναμίας, καὶ δι' αὐτὸ τολμᾷ νὰ ἐμφανίζεται ἐνώπιόν σας ὡς γνήσιος διάδοχος τοῦ αὐτὰς κηρύξαντος, κατ' ἐντολήν τοῦ Χριστοῦ, Ἀποστόλου Παύλου.

Ἦδη ἀπελογήθημεν ἐνώπιον ὑμῶν, ἐκλεκτῆ τῶν δικαιοτάτων βουλευτῶν ὁμήγουρις, μετὰ πολλῆς τῆς ἀγάπης περὶ ὠρισμένων σημείων τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν. Δὲν ἤλθομεν πρὸς ὑμᾶς καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας καταγγέλλοντες τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ, “οὐ γὰρ ἐκρίναμεν τοῦ εἰδέναί τι ἐν ὑμῖν εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον”, ἵνα τοὺς λόγους τοῦ προκατόχου ἡμῶν εἰς τὸ βῆμα τοῦτο Ἀποστόλου Παύλου χρησιμοποιήσωμεν (Α' Κορ. 2, 1). Συνεχίζοντες δὲ τὴν ἰδικὴν του φρασεολογίαν ἐπαναλαμβάνομεν αὐτελεξεῖ ὡς προσήκοντα καὶ σήμερον ὅσα ἐκεῖνος τότε εἶπεν: “καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ πολλῶ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ” (Α' Κορ. 2, 25).

Εὐχαριστοῦμεν ἐκ βαθέων ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν εὐγένειαν μετὰ τῆς ὁποίας ἠκούσατε τοὺς ἄνευ ἀνθρωπίνης σοφίας λόγους ἡμῶν. Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν ἐκ βαθέων διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν τῆς παραχωρήσεως εἰς τὴν ἡμετέραν Μετριοτήτα τοῦ ὑψηλοῦ τούτου βήματος. Δὲν θέλομεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν αὐτὸ πρὶν ἢ ἀναπέμψωμεν ἐξ αὐτοῦ τὴν θερμὴν ἰκεσίαν πρὸς τὸν

προνοητήν τοῦ κόσμου ὅπως εὐλογῆ, προστατεύῃ καὶ φωτίζη ὅλους τοὺς χρησιμοποιοῦντας αὐτὸ εἰς τὸ νὰ εἰσηγοῦνται τὰ βέλτιστα διὰ τὸν λαόν, τὴν ἔκφρασιν τῆς βουλήσεως τοῦ ὁποίου ἀνεδέχθησαν.

Ἡ δὲ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶη ἐπὶ πάντα τὸν λαόν, τὸν τοὺς τοιούτους ἀγαθοὺς βουλευτὰς καὶ ἄρχοντας αὐτοῦ ἐκλεξάμενον, καὶ μετ' αὐτῶν πάντων. Ἀμήν.

Ἀκολούθησε ἀντεπίσκεψη τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς στὸν Παναγιώτατο, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρέθεσε δεξίωση, στὴν ὁποία προσήλθαν κορυφαῖοι ἐκπρόσωποι τῆς ἐκκλησιαστικῆς, πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς.

Στὴν Ἱ. Μητρόπολη Μεγάρων καὶ Σαλαμίνος

Ὁ Παναγιώτατος κ. Βαρθολομαῖος ἐπισκέφθηκε τὸ πρωῒ τῆς Τετάρτης 26 Μαΐου τὴν πόλη τῶν Μεγάρων συνοδευόμενος ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο. Καθ' ὁδὸν στάθμευσε στὸν Ἀσπρόπυργο, ὁ Δήμαρχος τοῦ ὁποίου προσφωνώντας τον τόνισε τὴν προσήλωση τοῦ λαοῦ τῆς περιοχῆς στὶς παραδόσεις τοῦ Γένους.

Τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη καὶ τὸν Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν εἴσοδο τῆς πόλης ὑποδέχθηκαν ὁ Μητροπολίτης Μεγάρων καὶ Σαλαμίνος κ. Βαρθολομαῖος, οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες, καθὼς ἐπίσης ὁ ἱερὸς κληρὸς καὶ λαός.

Τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο προσεφώνησε ὁ Νομάρχης Δυτικῆς Ἀττικῆς κ. Πέτρος Παπαπέτρου καὶ στὴ συνέχεια ὁ Δήμαρχος τῆς πόλης κ. Δημήτριος Στρατιώτης, ὁ ὁποῖος διερμηνεύοντας τὰ αἰσθήματα ἀγάπης, σεβασμοῦ καὶ τιμῆς τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Παναγιώτατο κ. Βαρθολομαῖο τοῦ ἀπένευσε τὸ χρυσοῦ μέταλλο τῆς πόλης.

Ὁ Νομάρχης κ. Παπαπέτρου στὴν προσφώνησή του ὑπογράμμισε μεταξύ ἄλλων:

Τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων, πὸν δὲν περιορίζεται στὰ στενὰ γεωγραφικὰ ὄρια τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικράτειας (καὶ οὔτε πρέπει νὰ περιορισθεῖ ὅπως πολλοὶ ἐπιδιώκουν), διὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐκπροσωπεῖται καὶ ὑπάρχει δυναμικὰ στὸ σύγχρονο κόσμο.

Ἔσεῖς, Παναγιώτατε, πὸν καθημερινὰ ἀγωνίζεσθε μὲ ἀντίξοες συνθήκες, φυλάττοντας Θεομπύλες καὶ ὀρθοτομώντας τὸ λόγο τῆς Χριστιανικῆς ἀλήθειας, εἶσθε γιὰ μᾶς τὸ σύμβολο τῆς ἐνότητος.

Πανευτυχεῖς καὶ ὄλβιοι σήμερα οἱ κάτοικοι τῆς Μεγαρικῆς γῆς σᾶς ὑποδέχονται στὴν πόλη τους, ἐσᾶς τὴν κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ἀκόμη Σας ὑποδεχόμαστε καὶ σὰν δικό μας ἄνθρωπο, τὸν Ἠγήτορα καὶ ἄνθρωπο τῆς Πόλης τῆς πολυπαθῆς καὶ τῆς βασανισμένης, τῆς πόλης τῶν ὄνειρων μας.

Ὁ ἀείμνηστος προκατόχος σας, κυρὸς Ἀθηναγόρας, ὅταν ἐπισκέφθη τὴν πόλη τῶν Μεγάρων τὸ 1961 εἶχε τονίσει ὅτι προσέρχεται ὡς εὐλαβῆς προσκνητῆς στὴν πόλη τοῦ κτήτορα τῆς Πόλης τῶν Πόλεων, τοῦ βασιλέα Βύζαντα.

Ὡς Νομάρχης τῆς περιοχῆς πὸν ἀνήκουν τὰ ἱστορικὰ Μέγαρα σᾶς ὑποδέχομαι σήμερα μὲ σεβασμό, μὲ ἀγάπη καὶ πολλές προσδοκίες.

Στὸ καλωσόρισμά του ὁ Δήμαρχος Μεγαρέων κ. Δημ. Στρατιώτης εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

Καλῶς ὀρίσατε στὴν πόλη αὐτὴ, τὴν πόλη πὸν συμμετεῖχε ἀπὸ χρόνους δυσσαρτίμητους στὸ σχέδιο ἐκεῖνο τῆς θείας Πρόνοιας, ἡ ὁποία ἤθελε καὶ ἀνέδειξε τὸν ἐξαίρετο τόπο τοῦ Κερατίου καὶ τοῦ Βοσπόρου σὲ χῶρο τῆς ἔκφρασης τῆς μᾶς καὶ ἀληθινῆς πίστεως καὶ τῆς μᾶς καὶ οὐκουμενικῆς πολιτείας τοῦ Βυζαντίου. Καλῶς ἤλθατε στὴν πόλη τῆ δική σας ἀπὸ τὴν πόλη τῆ δική μας...

Καλῶς ἤλθατε γιὰ νὰ μᾶς δεῖξετε μὲ τὸν πιὸ εὐληπτο τρόπο τὴν ἀκατάλυτη ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τοῦ Γένους, πὸν ἡ πολυκύμαντη ἱστορία τῆς Ρωμηοσύνης ἐνσάρκωνε πάντα στὸ πρόσωπο τοῦ ἐκάστοτε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, τοῦ θεματοφύλακα τῆς ἀλήθειας καὶ πὸν κατὰ ἀγαθὴ τοῦ Θεοῦ πρόβλεψη στοὺς δύσκολους καὶ πολὺ σημαντικοὺς αὐτοὺς καιροὺς ἐνσαρκώνετε μὲ τὸν πλέον ἐπιτυχή τρόπο.

Ὁ Δήμαρχος Μεγαρέων ἀπένευσε τιμητικὰ τὸ ἀργυρὸ μέταλλο τῆς πόλης στὸν συνοδευόντα τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο. Μὲ ἀπόφαση τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἐξ ἄλλου, ὁ δρόμος τοῦ Χανίου ἀπὸ τὴν πλατεία Χορευταρᾶ ὡς τὰ Δίστρατα, ἀπὸ ὅπου διήλθε, ὀνομάσθηκε ὁδὸς Πατριαρχου Βαρθολομαίου.

Ὁ Παναγιώτατος κατὰ τὴν ἀντιφώνησή του εἶπε μεταξὺ ἄλλων:

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἔχει παναρχαίους δεσμούς μὲ τὰ Μέγαρα. Οἱ Μεγαρεῖς, οἱ ὁποῖοι ἤδη ἀπὸ τὴν ἀγγὴν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας εἶχαν ἀναπτύξει ὑψηλὸν πολιτισμὸν, ἦσαν οἱ ἰδρυταὶ καὶ οἰκιστὰι τοῦ Βυζαντίου. Αὐτοὶ ἔφεραν τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν περιοχὴν, τὴν ὁποῖαν κατοικοῦμε, καὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ καλλιεργοῦν τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς ἀρχαιότητος...

Αὐτὰ τὰ ὁποῖα σήμερον κυρίως συνδέουν μεταξὺ τῶν τοῦς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, εἶναι ἡ κοινὴ πίστις καὶ παράδοσις καὶ τὰ ἱερὰ καὶ ὄσια των, ὅπως τὰ ἱερὰ λείψανα, οἱ τάφοι καὶ αἱ εἰκόνες τῶν Ἁγίων· διότι οἱ Ἅγιοι, ἀφοῦ ἠγίασαν τὴν ὑπαρξίν των, μεταδίδουν τὴν χάριν τοῦ ἁγιασμοῦ εἰς ὅσους τοῦς τιμοῦν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔζησαν. Ἐπίσης εἶναι οἱ ἱεροὶ ναοί, τοῦς ὁποῖους κάποιαι ἠγιασμένοι μορφαὶ ἔκτισαν, καὶ μέσα εἰς τοῦς ὁποῖους δηκόνησαν, ἐλάτρευσαν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ προσηχηθήσαν· εἶναι αἱ Ἱεραὶ Μοναί, τὰς ὁποῖας κάποιαι ἄλλαι ἠγιασμένοι ὑπάρξεις ἵδρυσαν καὶ μέσα εἰς τὰς ὁποῖας ἠγγρύπησαν προσερχόμενοι, ἔχυσαν τοῦς ἰδρωτάς τῆς ἀσκήσεως καὶ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας καὶ ἐδέχθησαν τὴν χάριν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...

Εἶναι ἐλπιδοφόρον τὸ ὅτι τὰς τελευταίας δεκαετίας, μὲ τὰς εὐλογίας τῶν κατὰ καιροὺς ἐπιτοπιῶν Ἀρχιερέων, ἰδιαίτερος δὲ τοῦ σημερινοῦ ἀξίου Ποιμενάρχου σας, παρατηρεῖται ἰδιαίτερα ἀνθησις τοῦ μοναχισμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν καὶ αἱ προαναφερθεῖσαι Ἱεραὶ Μοναί, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖναι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Μακρυνοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Μαζίου καὶ πολλαὶ ἄλλαι στεγάζουν καλῶς ὠργανωμένας καὶ εὐλαβεῖς ἀδελφότητας καὶ προσφέρουν πνευματικὴν ἀναψυχὴν εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου. Διότι ἡ ἄμπελος τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας ζωογονεῖται ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν Μαρτύρων καὶ τὰς προσευχὰς τῶν Ἁγίων τῆς. Καὶ διότι ὅσα ἀντικρῦζομεν σήμερον εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Μεγάρων εἶναι ἐνδείξεις πνευματικῆς ὑγείας.

Ὅλα αὐτὰ δεικνύουν ὅτι οἱ δεσμοὶ τῆς ἁγίας μεγαρικῆς γῆς καὶ τῆς Πόλεως τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, δηλαδὴ τὰ κοινὰ ἱερὰ καὶ ὄσια τοῦ Γένους μας, εἶναι βαθεῖς καὶ ἀκατάλυτοι.

Κατόπιν ὁ Παναγιώτατος μετέβη στὴν Ἱ. Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Μαζίου ὅπου ἔθεσε τὸν θεμέλιο λίθον τοῦ νέου Ἱ. Ναοῦ τοῦ μοναστηριοῦ. Ὁ Καθηγούμενός τῆς Παν. Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Κατρακούλης κατὰ τὴ δεξίωσιν, πού παρατέθηκε μετὰ τὴ θεμελίωσιν, εἶπε πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη μεταξὺ ἄλλων:

Προφθάσαντες τὴν πανήγυριν τῆς τελευταίας ἑορτῆς, ἰδὸν Πεντηκοστὴν σήμερον ἑορτάζομεν καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν ἐν τῷ προσώπῳ Σου, ἐλλαμπόμενοι τοῖς φωτισμοῖς Σου καὶ ὀρώντες ἐν Σοὶ τῶν πυρίνων γλωσσῶν τὰ σελαγίσματα.

Ὅθεν συναγόμενοι τῷ μυσταγωγῷ τῆς Πεντηκοστῆς ὑπερώῳ καὶ ὁμοθυμαδὸν προσκαρτεροῦντες τῇ θείᾳ εὐωχίᾳ, πάντων τῶν αἰῶνων τὸ ἔαρ ὁσφραϊνόμεθα νῦν τῇ Σῆ σεπτῇ παρουσίᾳ. Τῶν δωρεῶν τοίνυν τοῦ Πνεύματος θερίζοντες τοῦς στάχυν, τοῖς Πατριαρχικοῖς Σου κόλποις τούτους προσφέρομεν, ἀνθ' ὧν ἡμῖν προσήνεγκας καὶ προσφέρεις, ἀναβοῶντες παγχαρῶς: Εἴσελθε, Ποιμὴν Ποιμένων, εἰς τοῦς ἀγρούς ἡμῶν, πνέοντας εὐγνωμοσύνης ἀγαπητικὰς εὐωδίας.

Στὴν ἀντιφώνησή του ὁ Παναγιώτατος εἶπε καὶ τὰ ἀκόλουθα:

Πάντες ὑμεῖς, ἔχετε θέσει ὡς πνευματικὸν θεμέλιον τῆς ζωῆς ὑμῶν τὸν μόνον στερεὸν καὶ ἀκλινῆ λίθον, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς δύναται ἄλλον θῆναι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον (Α' Κορ. 3, 11).

Ἐπὶ τοῦ θεμελίου τούτου λίθου ἐποικοδομεῖτε σοφῶς καὶ μετ' ἐπιμελείας τὴν ζωὴν τῆς ἐμπειστημένης ὑμῖν ποιμνῆς ἢ ἀδελφότητος ἢ κατ' οἶκον ἐκκλησίας, καὶ οὕτως ἀνεγείρετε τῷ Κυρίῳ καὶ ἑαυτοῖς οἶκον περικαλλῆ πνευματικόν, ἐκ χρυσοῦ προσευχῆς καὶ λίθων τιμίων λαμπυρίζουσῶν ἀρετῶν. Τὸ ἔργον ὑμῶν τοῦτο δοκιμάζεται καθ' ἡμέραν ἐν τῇ καμίνῳ τῶν ποικίλων δοκιμασιῶν καὶ ἀναδεικνύεται εἰς ἄσβεστον λύχνον λάμποντα ἐπὶ τῆς λυχνίας, διὰ τοῦ φωτός τῆς ὁποῖας βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάζουσι τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Στὴ συνέχεια ὁ Παναγιώτατος συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο, τὰ μέλη τῆς συνοδείας του, τοῦς Σεβ. Μητροπολίτες Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθόνικο, Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιο, Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείο καὶ τὸν Ἀρχιεραγματεὰ τῆς Ἱ. Συνόδου Παν. Ἀρχιμ. Δα-

Άπό τήν ύποδοχή τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου στά Μέγαρα (Φωτ. Μωραϊτης).

Ὁ Παναγιώτατος κ. Βαρθολομαῖος μέ τόν Μακ. κ. Χριστόδουλο καί τόν Παν. Ἀρχιμ. Δαμασκηνό Κατρακούλη, Καθηγούμενο, στήν Ἱ. Μονή Ἁγ. Παρασκευῆς Μαζίου (Φωτ. Μωραϊτης).

νιήλ Πουρτσουκλή επισκέφθηκε την Ί. Μονή Άγιου Ιωάννου του Μακρυνού, ή Καθηγουμένη της οποίας Γερόντισσα Μακρίνα στόν λόγο πού έξεφώνησε, ύποδεχόμενη τόν Οίκουμενικό Πατριάρχη, είπε:

Σήμερον έαρ μυρίζει! Καί ήμεις έκ τών άνθέων της Πατριαρχικής Σου χάριτος, τρυγώμεν τό νέκταρ της χρηστότητός Σου, κοινωνουόμεν τή άγωνία Σου, γενόμεθα του γλεύκουσ της θυσίας Σου.

Ό δέ της έρήμου άγγελος, ό μείζων τών Προφητών, ό Βαπτιστής και Προδρομος του Σωτήρος, κατιδών Σε νύν εύλογουόντα τά αυτου σκηνώματα, περιπτύσσεται Σε τή μαρτυρική αυτου θαλπωρή εκχέων τόν θροόν της έρημικής χάριτος.

Ό Παναγιώτατος στην άντιφώνησή του είπε μεταξύ άλλων για τόν μοναχικό βίο:

Ό άγωνιστικός μοναχικός βίος θεωρείται από πολλούς ως βίος στερησεων και θλίψεων. Καί πράγματι θά είναι ό χειρίστος τών ανθρωπίνων βίων εάν έλλείπει έξ αυτου τό μέγα μυστικόν της χαράς και της υπερβάσεως πάσης θλίψεως. Διότι είς τόν μη γνωρίζοντα τό μυστικόν αυτό μοναχόν ταιριάζουν αί λέξεις, τάς οποίας άπηύθυνεν Όσιος Γέρων προς άτυχον συνασκητήν αυτου: και τόν κόσμον άπώλεσας και μοναχός δέν έγινες.

Και ποιον είναι τό μυστικόν; Είναι ό θεϊός έρωσ. Διότι ή φλόγα του θείου έρωτος είναι ισχυροτέρα παντός πόνου και πάσης στερησεως, δίδει πτέρυγας διά τών οποίων υπερίπταται τό πνεύμα τών θλιβερωών, και δέν προσκόπτει ό πιστός προς λίθον τόν πόδα αυτου, πλημμυρίζει την ψυχήν άγάπης και χαράς άνεκφράστου και μεταφέρει αυτην είς εκείνον τόν κόσμον, είς τόν οποίον ό διάλογος μετά του άγαπητου υπερέχει πάσης άλλης ένασχολήσεως. Ό θεϊός έρωσ κάνει την προσευχήν άσμα ασμάτων, την ύμνωδιαν άπόλαυσιν, την άσκησιν χαράν, τόν πόνον μη αισθητόν και την θλίψιν σκύβαλον. Η άγρυπνία είναι διά τόν κατεχόμενον υπό του θείου έρωτος ανάγκη και ή ανάπαισις και ό ύπνος στέρησις του άγαπητου και πηγή στενοχωρίας.

Ό άγαπών τόν Χριστόν ζή έντός της χαράς, έντός τών ουρανών, σν πάσι τοίς άγίοις. Καί δι αυτό είναι σταθερός και άμετακίνητος είς την πορείαν του, είς την άπόφασίν του, είς την εκζήτησίν του, είς τόν πόθον του, είς τόν θεϊον έρωτά του προς τόν Κύριον.

Δέν είναι πλέον κάλαμος υπό άνέμου σαλευόμενος, αλλά ψυχή εκσφενδονισμένη είς μίαν άμετάτρεπτον πορείαν προς τόν Χριστόν, ή οποία άντιπαρέρχεται μετ' ίλλιγιώδους ταχύτητος πάντα τά τερπνά και τά λυπηρά του κόσμου, ως ή βολή, ή κατευθυνομένη προς τόν στόχον της.

Άσφαλώς, άγαπηται έν Κυρίω θυγατέρες, τετρωμένοι υπό της άγάπης του Κυρίου είσθε, και δι αυτό τά πάντα αφήσατε και ήκολουθήσατε Αυτόν. Μη στρέφεσθε, λοιπόν, είς τά όπίσω, διότι, ως είπεν ό Κύριος "οὐδείς επιβαλόν την χείρα αυτου επ' άροτρον και βλέπων είς τά όπίσω εύθετός έστιν είς την βασιλείαν του Θεου" (Λουκ. 9, 62).

Στροφή προς τά όπίσω δέν είναι μόνον ή σκέψις εγκαταλείψεως της μοναχικής ζωής. Είναι και ή νοερά ένασχόλησις μετ' τά πράγματα του κόσμου έντός της Μονής, έντός του κελλίου, έντός του Ναου. Αυτή ή στροφή αντιστρέφει την πορείαν και από ανόδου είς τόν ουρανόν και την χαράν την καθιστά πορείαν καθόδου προς τόν άδην και προς την λύτην.

Μετά τη Δοξολογία πού έψάλη στο Καθολικό της Ί. Μονής, παρατέθηκε έπίσημο γεύμα στην Τράπεζα του μοναστηριου, κατά τό όποιο προσφώνησε τόν Παναγιώτατο ό Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων και Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαίος τονίζοντας μεταξύ άλλων:

Την χαράν τών μαθητών του Κυρίου, ήν ήσθάνοντο οὔτοι ότε μετ' αυτών «συναλίξετο» ό Άναστάς Κύριος, βιοῦμεν και ήμεις σήμερα, πάντες οι συνδαιτυμόνες της Μοναστηριακής ταύτης τραπέξης, έχοντες έν τῷ μέσω ήμῶν Υμᾶς, την κορυφήν της Όρθοδόξου Έκκλησίας, τόν κλειτόν και άκαταπόνητον Οίκουμενικόν Πατριάρχη. Καί την χαράν ταύτην έπιτείνει τό γεγονός, ότι μεθ' ήμῶν εύρίσκειται και ό άξιος ευπαίδευτος Προκαθήμενος της Έκκλησίας της Ελλάδος.

Την καρδιαν του Έπισκόπου της ταπεινής ταύτης Έκκλησιαστικής παροικίας πληροῦν σήμερα συναισθήματα εύγνωμοσύνης προς τόν άγιον έν τριάδι Θεόν διά την εύλογίαν, ήν έπεφύλαξεν είς την τοπικήν ήμῶν Έκκλησίαν, της επισκέψεως, τουτέστιν, της Υμετέρας σεπτης Κορυφής μετά της τιμίας Αυτης συνοδίας.

Δεχόμεθα Υμᾶς ως Πατέρα και τιμῶμεν Υμᾶς ως τόν άγωνιστήν, τόν αναλισκόμενον καθ' ήμέ-

ραν διὰ τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν εὐκλειαν τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ Πατριαρχία Ὑμῶν εἶναι πατριαρχία θυσίας. Καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ προσδίδει αἴγλην ἀναφαίρετον εἰς τὸ φωτεινὸν πρόσωπον τῆς Ὑμετέρας Θειοστάτης Παναγιότητος.

Καὶ πάλι ὁ Παναγιώτατος, εὐρισκόμενος σὲ Ἰ. Μονή, ἀναφέρθηκε στὸν ἀγῶνα τοῦ μοναχοῦ:

Διὰ τὸν μοναχόν, ὁ ὁποῖος συνήθως δὲν πίπτει εἰς ὀρατὰ πάθη, ὁ ἀγὼν ἐπικεντροῦται εἰς τὴν κάθαρσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν πνευματικῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου δυσδιακριτῶν ἁμαρτημάτων, ὅπως ἡ κρυφὴ οἴησις, ὅτι δῆθεν κάτι κατωρθώσαμεν, ἢ κάτι εἴμεθα, ἢ λεπτὴ κατάκρισις τοῦ ἀδελφοῦ μας εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ψυχῆς μας ὡς σφάλλοντος, ὁ ἀνεπαίσθητος ὡς θρόισμα, ὡς ἀπλοῦς ψίθυρος, γογγυσμός μας δι' οἰανδήποτε δυσχέρειαν τῆς ζωῆς, ἢ ἐνδόψυχος σύγκρισις τῶν ἔργων μας πρὸς τὰ ἔργα ἄλλου καὶ ἡ συναγωγὴ τοῦ συμπεράσματος ὅτι τὰ ἰδικὰ μας ὑπερτεροῦν, στάσις τὴν ὁποῖαν ἐξεδήλωσε μεγαλοφάνως ὁ Φαρισαῖος, ἢ διατήρησις εἰς τὴν μνήμην μας οἰουδήποτε κακοῦ μᾶς προὔξενήθη παρ' οἰουδήποτε, ἢ ὁποῖα ὀνομάζεται μνησικακία, ἢ ἀδιόρατος σχετικὴ πικρία μας, ἢ οἰαδήποτε προσκόλλησις πρὸς οἰουδήποτε ἀντικείμενον ἢ πρόσωπον, καὶ ἐν γένει αἱ καταστάσεις ἐκείναι κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἀντὶ νὰ εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὸν Κύριον καὶ νὰ βλέπῃ Αὐτὸν ἐνώπιόν της διὰ παντός ἵνα μὴ σαλευθῇ ἀπὸ τῆς σταθερᾶς ἀγάπης της πρὸς Αὐτὸν καὶ παραβῇ τὰς ἐντολάς Του, ἀναστρέφεται πρὸς ἑαυτὴν καὶ τὸν γύρω της ὑλικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον καὶ ἀσχολεῖται ἐμπαθῶς πρὸς ὅσα συμβαίνουν, προτιμῶσα οὕτω τὴν μετὰ τοῦ κόσμου ἐνασχόλησιν, ἀντὶ τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ μαρτυροῦσα διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὅτι ἐψυχράνθη ἐντὸς τῆς ἢ πρὸς Αὐτὸν ἀγάπῃ της.

Αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια εἶναι τὰ ἐπικινδυνωδέστερα διὰ τὸν μοναχόν ἁμαρτήματα, διότι ἀμυνρῶνον τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ στεροῦν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος τοῦ δείπνου καὶ δὴ πολλάκις χωρὶς αὐτὸς νὰ ἔχῃ συνειδητοποιήσει τὴν ἄσχημον πνευματικὴν του κατάστασιν, ὥστε νὰ μετανοήσῃ καὶ λευκανθῇ διὰ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς ἀνακαινιστοῦσης τὸν ἄνθρωπον θείας χάριτος.

Ἡμεῖς βλέποντες τὴν ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς ἀνθοῦσαν, δαισθανόμεθα ὅτι ἐπικρατεῖ ἐργήγοροις ὡς πρὸς ὅλα αὐτὰ καὶ νῆψις καὶ ὅτι ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ ἀλληλοβοηθούμεναι καὶ παρακολουθούμεναι μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τῆς Ὁσιωτάτης πνευματικῆς αὐτῶν μητρὸς καὶ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου πνευματικοῦ αὐτῶν πατρὸς, ὑπὸ τὴν ἀγρυπνον πνευματικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου αὐτῶν, ὁδεύουν ἀσφαλῶς τὴν ὁδὸν τῆς πνευματικῆς καθάρσεως, ὥστε τὴν οἰκείαν ἡμέραν θὰ εὐρεθοῦν ἔχουσαι τὸ ἔνδυμα τοῦ δείπνου καὶ τὰς λαμπάδας τῆς ψυχῆς ἐτοιμοὺς, ὡς αἱ φρόνιμοι Παρθένοι, καὶ οὕτω θὰ μετᾶσχουν καὶ θὰ μετέχουν αἰωνίως τοῦ δείπνου τοῦ μεγάλου καὶ αἰωνίου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προεξάρχη ὁ Κύριος καὶ θὰ πίνῃ μετὰ τῶν ἀγαπησάντων Αὐτὸν πιστῶν τὸ γέννημα τοῦτο τῆς ἀμπέλου καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς Του.

Οἱ δύο Προκαθήμενοι συμβάλλοντες συμβολικὰ στὴν ἀναδάσωση τῆς Ἀττικῆς φύτεψαν ἓνα δένδρο στὸν χῶρο τῆς Μονῆς. Στις 3 μ.μ. ἀναχώρησαν γιὰ τὴν Εὐβοία κάνοντας σταθμὸ στο Ἱουχαστήριον Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στο Μῆλεσι Ἀττικῆς, τοῦ γέροντα Πορφυρίου.

Στὴν πανήγυρη τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Ρώσου

Τὸ ἀπόγευμα στίς 6, ὁ Παναγιώτατος μετέβη στὸ Νέο Προκόπιο Εὐβοίας, γιὰ νὰ χοροστατήσῃ στὸν πανηγυρικὸ ἑσπερινὸ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, ὅπου τὸν ὑποδέχθηκε ἐπικεφαλῆς Κλήρου καὶ Λαοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος, πού εἶπε μεταξὺ ἄλλων:

“Θάμβει πολλῶ συνεχόμενοι”, διὰ τὰ γενόμενα περὶ ἡμᾶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, μεγαλύνομεν τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, διὰ τῶν λόγων τοῦ ἁγίου Χρυσορρήμονος προκατόχου Σας, “Δόξά τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν”.

Εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας Σας, τοὺς εὐαγγελιζομένους τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης, καταθέτομεν τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μας, ἀναφωνοῦντες τὸ “ὡς εὖ παρέστητε!”...

Σᾶς δεχόμεθα “ὡς ἄγγελον Θεοῦ” (Γαλ. 3, 14), ἐρχόμενον ἐκ τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων, τὴν ἀκρόπολιν τῆς Ὁρθοδοξίας, κοσμοῦντα τὸν ἐν Αὐτῇ “πανευσεβῆ Θεῖον Θρόνον τῆς μεγάλης Ἱερωσύνης” καὶ κομίζοντα τό, ἐκ τῆς ἀκουήτου

κανδήλας τοῦ Φαναρίου, φῶς τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως τοῦ Γένους...

Γνωρίζομεν τὴν ἀγάπην Σας καὶ τὴν εὐλάβειαν Σας πρὸς τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς ὁσίους Πατέρας τῆς Εὐβοίας καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Ὅσιον Ἰωάννην. Τοὺς ἔχετε ἐπισκεφθῆ καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὡς Μητροπολίτης.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης, πωληθεὶς εἷς τινα Ἀγαρηνὸν ὡς αἰχμάλωτος καὶ ἀχθεὶς παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ Προκόπιον τῆς Καππαδοκίας, ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ ἀσκητικῶς ἐκεῖ ἀγωνισάμενος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, κατὰ τὸ ἔτος 1730.

Τὸ δὲ θεῖον του λείψανον ἀδιάφθορον σωζόμενον καί, ἐν ἀήχῳ φωνῇ, τὴν κοινὴν ἀνάστασιν προμηνῶν, ἤχθη ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὸ Νέον Προκόπιον τῆς Εὐβοίας, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1924.

Τὸ μετέφεραν μὲ ἀμετρήτους κόπους καὶ θυσίας οἱ ξεριζωθέντες εὐσεβεῖς Προκοπιεῖς, κατὰ τὴν ἀπάνθρωπον σύμβασιν ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν, μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν.

Ἀποτελεῖ δὲ τὸ κέντρον τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνηματος, τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ, δι' εὐχῶν Σας, σπουδαιότατον φιλανθρωπικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον.

Ἀναφερόμενος στὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος εἶπε:

Εὐγνωμονῶ καὶ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλον, τὸν χαλκέντερον καὶ ἀδαμάντινον Πρωθιεράρχην ἡμῶν καὶ τὰ παρόντα σεβασμιώτατα μέλη τῆς Συνοδίας Ὑμῶν καθὼς καὶ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν τιμητικὴν ἀνταπόκρισίν των εἰς τὴν πρόσκλησίν μου.

Ὁ Νομάρχης Εὐβοίας κ. Νίκος Παπανδρέου προσφώνησε τὸν Παναγιώτατο μὲ τὰ ἑξῆς:

Μὲ ἰδιαίτερη συγκίνηση ὑποδεχόμεσθε στὸ Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου στὴν Εὐβοία, τὴν Κεφαλὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα, τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Γιὰ μᾶς, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένο μὲ τὸν Ἑλληνισμό καὶ τὴν παγκόσμια ἀκτινοβολία του.

Εἰς ἔνδειξη τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης παρακαλῶ νὰ δεχθεῖτε, Παναγιώτατε, ἓνα ἀναμνηστικὸ τῆς Εὐβοίας καὶ τῶν κατοίκων της καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δίνει δύναμιν νὰ συνεχίσετε τὸ θεάρεστο ἔργον σας.

Ἡ Α.Π.Θ. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐξεφώνησε τὴν παρακάτω ὁμιλία, ἢ ὁποῖα στράφηκε γύρω ἀπὸ τὴν ὁσιακὴ μορφή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Ρώσου:

Θεωροῦμεν μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας εὐλογίας τῆς ζωῆς μας τὸ γεγονός ὅτι ὁ τόσον μέγας καὶ δημοφιλὴς Ἅγιος, ὁ Ἰωάννης ὁ Ρώσος, μᾶς ἀξιώνει νὰ χοροστατήσωμεν εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἔσπερινόν τῆς ἑορτῆς του εἰς αὐτὸν τὸν πάνσεπτον Ἱερόν Ναόν, τὸν ὁποῖον ἔκτισεν ἡ πολλὴ σας ἀγάπη καὶ εὐλάβεια πρὸς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἅγιόν του λείψανον διαφυλάσσεται ὡς πολῦτιμος θησαυρός.

Αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ δοξολογήσωμεν τὸν πανοικτίρμονα Θεὸν καὶ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν μιμητὴν του οικτίρμονα Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Ρώσον δι' αὐτὴν τὴν μοναδικὴν εὐκαιρίαν, τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐ χάρισαν. Καὶ θέλομεν ἐπὶ πλέον νὰ εὐχαριστήσωμεν ὀλοκαρδίως ὄλους σας, οἱ ὁποῖοι ἐκοπιάσατε, διὰ νὰ ἔχη αὐτὴ ἡ πανήγυρις λαμπρότητα ἀνταξίαν τοῦ Ἁγίου: τὸν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Χαλκίδος καὶ ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν κύριον Χρυσόστομον, τοὺς ἄλλους συμπαρασταμένους καὶ συμπροσευχόμενους ἀγίους ἀρχιερεῖς, τοὺς εὐλαβεῖς ἱερεῖς καὶ διακόνους καὶ μοναχοὺς, τοὺς σεμνοὺς ἱεροψάλτας, τοὺς εὐλογημένους ἐπιτρόπους τοῦ Ἱεροῦ προσκυνηματικοῦ τούτου Ναοῦ καὶ ὄλον τὸν παριστάμενον φιλόχριστον λαόν, ὁ ὁποῖος μὲ τόσην εὐλάβειαν συμμετέχει συμπροσευχόμενος εἰς αὐτὴν τὴν ἱεράν ἀκολουθίαν.

Θέλομεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν καὶ διὰ τὴν ἔνθερμον ὑποδοχὴν, τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐπεφυλάξατε, καὶ διὰ τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ ἐγκαρδίους λόγους, τοὺς ὁποῖους μᾶς ἀπηθύνατε, ὑποδοχὴν ἢ ὁποῖα φανερῶνει τὰ νύκτα σας αἰσθήματα πρὸς τὴν Μητέρα Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν, λόγους οἱ ὁποῖοι ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν θησαυρὸν τῆς ἀγαθῆς σας καρδίας.

Κάποιοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας συγκινοῦν ἰδιαίτερος τὸν φιλόχριστον λαόν. Τοὺς αἰσθάνεται πολὺ κοντὰ του, βοηθὸς εἰς τὰς δυσκολίας του, παρηγορητὰς εἰς τὰς θλίψεις του, ἰατροὺς εἰς τὰς ἀσθενείας του, συμπαραστάτας εἰς τὰ οἰκογενειακά βάρη καὶ εἰς τὰς βιοτικὰς του μερίμνας.

(Συνεχίζεται)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 1999

Συνήλθε ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου ἀπὸ 30ῆς Αὐγούστου ἕως 7ης Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. στὴν τακτικὴ Συνεδρίασή της ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὶς Συνεδρίες:

Α. Ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος κ. Χριστόδουλος ἐνημέρωσε τὰ μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. γιὰ τὶς συναντήσεις του με τοὺς Ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Γεωργίας καθὼς καὶ με τοὺς Ὑφυπουργοὺς Οἰκονομικῶν μετὰ τῶν ὁποίων εἶχε χρήσιμες συζητήσεις γιὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν στὴν Ἐκκλησία μας καὶ εἰδικότερα στὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀποστολὴ βοήθειάς στοὺς ἐμπεριστάτους Σέρβους τοῦ Κοσσυφοπεδίου, στὴν ἀνέγερση στὴν Ἀθήνα μουσουλμανικοῦ τεμένους, στὴν ἀποστολὴ ἀνθρωπιστικῆς βοήθειάς στοὺς σεισμοπλήκτους τῆς Τουρκίας, στὸ ἐπίδομα παραγωγικότητος γιὰ τοὺς κληρικούς, στὴν κατάργηση τῆς φορολογίας στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, στὴν προώθησι τοῦ νομοσχεδίου γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση.

Ἐπίσης ὁ Μακαριώτατος ἐνημέρωσε τοὺς Συνοδικοὺς Συνέδρους καὶ γιὰ τὰ θέματά ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἀνέγερση τοῦ νέου Συνοδικοῦ Μεγάρου, θεραπευτηρίου γιὰ τὴν νοσηλεία τῶν κληρικῶν, στὴν ἀνάληψη μετοχῶν ἐκ τῆς ρευστοποιητέας μοναστηριακῆς περιουσίας, στὴν φημολογούμενη ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα καὶ τέλος στὴν ἀναμόρφωση καὶ βελτίωση τῆς λειτουργίας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Β. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀνασυνέστησε τὶς κάτωθι Ἐπιτροπές:

i. Γιὰ τὴν μελέτη τοῦ θέματος διευθετήσεως τῶν ὁρίων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Μακεδονίας, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες: α) Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθιμον, β) Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελον καὶ γ) Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητον.

ii. Γιὰ τὴν μελέτη τοῦ θέματος διευθετήσεως τῶν ὁρίων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες: α) Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Μάξιμον, β) Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονα καὶ γ) Φθιώτιδος κ. Νικόλαον.

Γ. Ἐπίσης συνέστησε τὶς κάτωθι Ἐπιτροπές:

i. Γιὰ τὴ μελέτη καὶ διαπραγμάτευση τοῦ θέματος τῆς ἀνεγέρσεως θεραπευτηρίου γιὰ τὴν νοσηλεία τῶν κληρικῶν, ἀποτελουμένη ἀπὸ α) τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιον, β) τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εὐσέβιον, γ) τὸν κ. Κωνσταντῖνον Πυλαρινόν, Διευθυντὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονο-

μικῶν, δ) κ. Ἀθανάσιον Λιούμαν, Δικηγόρον καὶ ε) κ. Ἐμμ. Σκουλάκη.

ii. Γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ –σὲ συνεργασία μετὰ τὴν Πολιτεία– μελέτη θεμάτων ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος.

iii. Γιὰ τὴν διαχείριση τοῦ ἐκ τῆς δυσκοφορίας ποσοῦ γιὰ τοὺς Σέρβους καὶ τὴν ἀξιολόγησι τῶν προσφορῶν ἀγορᾶς σκηνῶν, ἀποτελουμένη ἀπὸ α) τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δράμας κ. Διονύσιον, β) τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καστορίας κ. Σεραφεῖμ καὶ γ) τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Δανιὴλ Πουρτουκλήν, Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Δ. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισε νὰ ἀπευθύνει πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὶς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἐγκύκλια Σημειώματα ὡς ἀκολούθως:

1. Περὶ ἐνάρξεως τῆς νέας κατηχητικῆς περιόδου κατὰ τὴν τελευταία Κυριακὴ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, δηλαδὴ στίς 26.9.1999.

2. Περὶ περιαγωγῆς δίσκου γιὰ τοὺς σεισμοπλήκτους τῆς Τουρκίας.

3. Περὶ περιαγωγῆς δίσκου γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

4. Περὶ μὴ ὑπάρξεως σχετικῆς Συνοδικῆς ἐγκρίσεως γιὰ τὴν διανομὴ στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς ἐφημερίδος «Ἀνέσπερον Φῶς».

Ε. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε ἐπίσης:

1. Τὴν ἀγορὰ σκηνῶν γιὰ τοὺς σεισμοπλήκτους τῆς Τουρκίας μετὰ τὸ ποσὸν ποὺ θὰ συλλεγῆ ἀπὸ τὸν δίσκο ποὺ θὰ περιαχθεῖ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό.

2. Τὴν κατ' ἀρχὴν ἐγκριση μεταφορᾶς τοῦ τόπου τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Συνοδικοῦ Μεγάρου σὲ ἐκκλησιαστικὴ ἔκταση τῆς περιοχῆς Καρέα Ἀττικῆς.

3. Τὸν ὄρισμόν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου ὡς Προέδρου τῆς Συνελεύσεως τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας.

4. Τὴν ἀποστολὴν συγχαρητηρίων εὐχῶν στὸν νέο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς κ. Δημήτριον.

5. Τὴν παραπομπὴ τοῦ Καταλόγου τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν ἐκλογίμων πρὸς ψήφιση στὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον.

6. Τὴν ἐπανυπαγωγὴ ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἄρτης στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Πρεβέζης ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ ἀπεσπάρθησαν.

7. Τὴν ἀποστολὴν ἐγγράφου πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην σχετικὰ μετὰ τὸ θέμα τῆς ἐπανυπαγωγῆς ἐνοριῶν ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ἄρτης στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Πρεβέζης.

8. Τὴν ἐγκριση τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν.

9. Τὴν διατήρησι τοῦ Συνοδικοῦ καὶ Σταυροπηγιακοῦ

χαρακτήρας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου Καλάμου Ἀττικῆς.

10. Τὴν ἀποστολὴ στὶς ἀρμόδιες Συνοδικὲς Ἐπιτροπὲς ἐμπεριστατωμένου ἐγγράφου πρὸς ἐνημέρωσίν τους.

11. Τὴν παραπομπὴ πρὸς μελέτη στὴν Ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ θέματος τῆς ἀναλήψεως ἀπὸ ὀρισμένες Ἱερὲς Μονὲς μετοχῶν ἐκ τῆς ρευστοποιητέας περιουσίας τους.

12. Τὴν διαπραγματεύσει ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσόστομου τοῦ θέματος τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ μουσουλμανικοῦ τεμένους στὴν Ἀθήνα μὲ τοὺς ἀρμόδιους ὑπηρεσιακοὺς παράγοντες τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

13. Τὴν παραπομπὴ πρὸς μελέτη τοῦ περιεχομένου τῶν σχολικῶν ἀναγνωστικῶν τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τῶν βιβλίων τῆς Ἱστορίας στὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος.

14. Τὴν ἐπαναδραστηριοποίησι τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν μελέτη τοῦ Νόμου 1700/1987 περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας.

15. Τὴν ἀποδοχὴ τῆς παρατιθέσεως τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου ἐκ τῆς θέσεώς του ὡς Τιτουλαρίου Μητροπολίτου Βρεσθένης.

16. Τὸν ὄρισμό ὡς Τοποτηρητοῦ στὴν χηρεύουσα Μητροπολιτὴ Θεσσαλιώτιδος τοῦ Μητροπολίτου Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ.

17. Τὴν διοργάνωσι Συνεδρίου μὲ θέμα τὴν θέσι τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στὸν Ἀθλητισμό.

18. Τὴν ἀποστολὴ τῆς μελέτης “Ἡθικὴ Μεταμοσχεύσεων - Συμπεράσματα, Προτάσεις” σὲ ὄλους τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς μελέτην.

19. Τὴν ἐκδοσι εἰδικοῦ ἐνημερωτικοῦ ἐντύπου γιὰ τὸ ποιμαντικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

ΣΤ. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ὡσαύτως:

- Παρέπεμψε τὸ θέμα τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ὀρίων τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ τὴν μεταπροσεχῆ Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2000.

- Ὅρισε ὡς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Πανορθόδοξο Ἐπιτροπὴ καταρτισμοῦ τοῦ μηνύματος γιὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ Ἰωβηλαίου τὸν Σεβασμιωτάτον Μητροπολίτην Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμον καὶ τὸν Ἐλλογμώτατο Καθηγητὴ κ. Βλάσιο Φειδᾶ.

- Ὅρισε ὡς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Διορθόδοξο Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν διεξαγωγὴ συνομιλιῶν μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες α) Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιο καὶ β) Σεργίων καὶ Κοζάνης κ. Ἀμβρόσιο.

- Μελέτησε καὶ συνεζήτησε τὸ θέμα τῆς ποιότητος καὶ τοὺς ὅρους τοῦ ἀναμεταδιδόμενου προγράμματος τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

- Ἐδέχθη τὴν παραίτησι τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου ἀπὸ τὴν θέ-

σι τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Κατακομβῶν τῆς Μήλου.

- Ἐδέχθη τὶς παρατιθέσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ καὶ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου ἀπὸ τὶς θέσεις τους ὡς Πρόεδρων τῶν Ἐπιτροπῶν μελέτης τῶν ὀρίων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῶν γεωγραφικῶν διαμερισμάτων Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας - Ἠπείρου, ἀντιστοίχως.

Ζ. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 1.9.1999, ὑπὸ τὴν νέαν Σύνθεσι αὐτῆς ὀρίσθησαν οἱ Συνοδικοὶ Σύνδεσμοι μὲ τὶς Συνοδικὲς Ἐπιτροπὲς διὰ τὴν Συνοδικὴν Περίοδον 1.9.1999 ἕως 31.8.2000, ποὺ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1. Ἐπὶ τῆς Ἀρχιεραγματείας:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων.

2. Ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης καὶ Μουσικῆς:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.

3. Ἐπὶ τῶν Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος.

4. Ἐπὶ τῆς Θείας Λατρίας καὶ τοῦ Ποιμαντικοῦ Ἔργου.

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Δράμας κ. Διονύσιος.

5. Ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἱκαρίας κ. Εὐσέβιος.

6. Ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Σεργίων καὶ Κοζάνης

κ. Ἀμβρόσιος.

7. Ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος.

8. Ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς

Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος.

9. Ἐπὶ τοῦ Τύπου, τῶν Δημοσιῶν Σχέσεων καὶ τῆς Διαφωτίσεως:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος.

10. Ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Παροναξίας κ. Ἀμβρόσιος.

11. Ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Εὐποίας:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων.

12. Ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας:

Ἐπὶ τῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος.

Συγκροτήθηκαν ἐπίσης τὰ Ὑπηρεσιακὰ Συμβούλια καὶ οἱ Ἐπιτροπὲς.

Ἐπὶ τῆς Μακαριωτάτου Προέδρου, ἐπίσης, εὐχαρίστησε τὰ Συνοδικὰ Μέλη τῆς ἀπελθούσης 142ας Συνοδικῆς Περιόδου γιὰ τὴν ἀψογὴ λειτουργία τοῦ συνοδικοῦ συστήματος

καί υπεδέχθη τούς νέους Συνοδικούς Συνέδρους τῆς 143ης Συνοδικῆς Περιόδου.

Ἐσαύτως μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἡμέρας τοῦ Περιβάλλοντος, ἡ Δ.Ι.Σ. ἐξέδωσε σχετικό μήνυμα.

Ἡ Δ.Ι.Σ., τέλος, ἐξέτασε διάφορα ἄλλα ὑπηρεσιακά θέματα, ὅπως ἀποσπάσεις σέ Ἱερές Μητροπόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐγκρίσεις ἐκποιήσεων μοναστηριακῶν ἀκινήτων, διορισμούς μελῶν Ἐπισκοπικῶν δικαστηρίων σέ διάφορες Ἱερές Μητροπόλεις κ.ἄ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Μήνυμα ἐπί τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου - Ἡμέρα τοῦ Περιβάλλοντος

«Ὡσπερ γάρ τόν ἄνθρωπον ἐξαιρέτου τῆς πλάσεως παρὰ τὰ λοιπὰ ζῶα ἤξιώσεν, οὕτω καί τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς ἔργον ἐποίησε, τόπον ἐπιλεξάμενος ἐπιτήδειον». (Μ. Βασίλειος)

Ἄξιωμα «ὁ ζῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἔκτισε τὰ πάντα» (Σοφ. Σειράχ 18,1) καί μεταξὺ αὐτῶν τελειότερο δημιούργημα, θεόπλαστο, ἀλλὰ καί θεόπνευστο, ἀφοῦ δημιουργήθηκε μέ τήν πνοή Του, τόν ἄνθρωπο. Ἡ συγκρότηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό ὕλη καί πνεῦμα τοῦ δίδει τήν προτεραιότητα, ἀνάμεσα στά ἄλλα δημιουργήματα, νά ἐμπερικλείει σάν «μικρόκοσμος» ὅλη τήν δημιουργία, ὅπως σημειώνει καί ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Καθὼς ὁ ἄνθρωπος στέκεται μεταξὺ Θεοῦ (Δημιουργοῦ) καί δημιουργημάτων, ὑποφέρει ἀπὸ τήν ἀτέλεια καί τήν φθορά τῆς φύσεως, πού ὁ ἴδιος προκαλεῖ. Ὁ ἄνθρωπινος νοῦς μέ τίς τεράστιες δυνάμεις πού ὑπάρχουν σ' αὐτόν, τῆ νόηση, τήν κατανόηση καί τέλος τήν θεογνωσία, κατορθώνει νά θεᾶται τόν Θεό καί νά «καθορᾶ τὰ θεῖα κάλλη» (Μ. Βασίλειος).

Μ' αὐτή του ὁμως τῆ δυνατότητα, καθίσταται «φυλακτικός τῶν ἀγαθῶν, προορατικός τῶν ἐπιβούλων» (Μ. Βασίλειος) καί ὑπόχρεως ἔναντι τοῦ Θεοῦ νά σέβεται καί νά διαφυλάσσει τήν κτίση καί νά μερμινᾷ καί προνοεῖ, ὥστε μέσφ αὐτῆς νά ἐπικοινωνεῖ μέ τόν Δημιουργό.

Σήμερα ὀλόκληρη ἡ φυσική δημιουργία, δηλαδή αὐτή πού εἶναι μακρὰ ἀπὸ τόν ἄνθρωπο, τὸ Σύμπαν, καὶ αὐτή πού εἶναι κοντά του δηλαδή ἡ Γῆ, πάσχει γιατί ὁ ἴδιος ἔπαυσε νά εἶναι φυλακτικός καί προνοητικός. Τὸ θεοδημιουργητο καί ἀναντικατάστατο φυσικό περιβάλλον, πού εἶναι τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, πρέπει νά διατηρήσῃ τὸ φυσικό του κάλλος καί νά ἀποδίδεται ἀπὸ τόν ἄνθρωπο πρὸς τόν Θεό σύμφωνα μέ τήν μορφή πού τοῦ ἔδωσε ἡ θεϊκὴ βούληση.

Ἡ πολυσήμαντη προσφορά τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος πρὸς τόν ἄνθρωπο, ἡ ὁποία δὲν εἶναι μόνο τροφοληπτική, ἀλλὰ πνευματική καί πολιτιστική, ἐνσαρκουμένη στά δωρεὰν παρεχόμενα πρὸς αὐτόν πολλὰ δῶρα του, ἐπιτάσσει, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι «καλὸς διαχειριστής», καί ὄχι καταχραστής καί ἰδιοκτήτης τῆς Γῆς.

Καταδικάζει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τὸν ἑαυτὸν του σὸ νά ἐκδιώκεται καί νά δικάζεται, γιατί ἐνῶ ὁ Θεὸς τοῦ ἀνέθεσε τήν διαφύλαξιν τοῦ «Κόσμου», ἐκεῖνος τὸν καταστρέφει.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν εὐκαιρία τῆς σημερινῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, πού εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Χρόνου, ἀφιερωμένη ταυτοχρόνως καί στήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος, ἀπευθύνει ἔκκληση πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, νά παραμείνουν μακρὰ ἀπὸ κάθε δραστηριότητα, πού θά εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν μεγάλη ἢ μικρὴ καταστροφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, νά συμβάλουν μέ τῆ μεγαλύτερη δυνατὴ προσπάθεια στήν ἀποκατάσταση τῶν ὅσων ζημιῶν ἔχουν προκληθῆ καί νά ἀναλάβουν μὴ πρωτοβουλία, γιὰ νά πειστοῦν οἱ ἐπιβουλεύόμενοι, μέ τήν καταστροφή τοῦ φυσικοῦ κόσμου, τὴν ἴδια τὴν ἀνθρώπινη ζωή, ὅτι «...θεῖα τις ὑπάρχει οἰκονομία καί δύναμις κρειτόνων ἢ συνέχουσα τὰ ὅλα, ἦν καί Θεὸν δικαίως ἂν εἴπομεν» (Μεθόδιος Ὁλύμπου), καί τέλος ὅτι ἡ ἀποπληρωμὴ τῆς ἀσυνειδήτου αὐτῆς πρακτικῆς εἶναι ἡ ἐνίστε, ἄνευ προηγουμένου, ἐκδικητικὴ ἀνταπόδοσις τῆς φύσεως.

Ἀνακοινωθὲν τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1999

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, συζήτησε σήμερα 6.9.1999 τὸ περιεχόμενο τῆς ἀπὸ 23.6.1999 ἐπιστολῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου Καρδινάλιου Ἐδουάρδου Κάσιντυ, Προέδρου τοῦ Ποντιφικίου Συμβουλίου γιὰ τὴν Ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ ὁ Ἐξοχώτατος Καρδινάλιος κάνει μνεῖα τῆς Ἐγκυκλίου Ἐπιστολῆς τοῦ Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Β' «ἐπὶ τοῦ προσκυνήματός του στοὺς τόπους οἱ ὅποιοι συνδέθηκαν μέ τὴν ἱστορία τῆς σωτηρίας» καί ἰδιαίτερα τοῦ σημείου ἐκείνου μέ τὸ ὁποῖο ὁ ρωμαῖος Ποντίφικας ζητεῖ νά συναντηθεῖ μέ τοὺς ὀρθοδόξους ἡγέτες στά πλαίσια τῶν ἐπισκέψεων του ἐπ' εὐκαιρία τοῦ Ἰωβηλαίου ἔτους 2000 καί ζητεῖ τὴν ἐπ' αὐτοῦ γνώμη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ἔγινε μακρὰ συζήτηση, στὴν ὁποία ἐνεπλάκη καί τὸ θέμα τῆς ἐνδεχομένης ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα στὴν Ἀθήνα. Ἐπὶ τῶν σημείων τούτων ἀνακοινώνονται τὰ ἑξῆς:

1. Καθ' ὅσον ἀφορᾶ τὴν πραγματοποίηση τῆς προτεινομένης ἀπὸ τὸν Πάπα συνάντησής του μέ τοὺς ἡγέτες τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει προτείνει στὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη νά συγκαλέσει, ἀσκώντας τὴν συντονιστικὴ του ἀρμοδιότητα, σὲ συνάξει τοὺς Ὀρθοδόξους Προκαθημένους πρὸς ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας λήψη ἐνιαίας ἀποφάσεως. Ἦδη ἀπεσταλμένος Ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀνέλαβε νά συλλέξει τίς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόψεις Προκαθημένων. Κατὰ συνέπειαν τὸ θέμα αὐτὸ εὐρίσκεται ἀκόμη ἐν ἐξελίξει.

2. Καθ' όσον άφορα στην έπίσκεψη του Πάπα στην Άθήνα, έπισημαίνεται κατ' άρχήν ότι όπως έδήλωσε ο Έξοχώτατος Πρωθυπουργός κ. Κωνσταντίνος Σημίτης, ούτος είναι ελεύθερος νά έλθει στη χώρα μας ως άρχηγός Κράτους.

3. Έάν όμως πρόκειται για έκκλησιαστική Έπίσκεψη ή Έερά Σύνοδος και ο Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και Πάσης Έλλάδος κ. Χριστόδουλος δηλώνουν, ότι δέν έχουν λάβει καμία σχετική έπιστολή, με την όποία νά τίθεται θέμα έπισήμου έπισκέψεως του Πάπα στην Άθήνα και νά ζητείται ή συνεργασία της Έκκλησίας της Έλλάδος για την πραγματοποίησή της. Διευκρινίζεται άπλως ότι ο Πάπας στην ως άνω Έγκύκλιο Έπιστολή του εκφράζει την σκέψη νά έπισκεφθεί και την Άθήνα. Τουτό όμως δέν μπορεί νά θεωρηθεί και ως έπίσημη πρόταση προς την Έκκλησία της Έλλάδος, όταν στην προς αυτήν έπιστολή του Καρδινάλιου Κάσιντυ καμία μνεία του σημείου τούτου δέν γίνεται.

4. Η Δ.Ι.Σ. ύπογραμμίζει ότι για μιá ένδεχόμενη και υπό την άνωτέρω έννοια έπίσκεψη του Πάπα στην Άθήνα θά πρέπει νά ακολουθηθεί ή συνήθης διαδικασία. Προς τόν σκοπό αυτόν ύπάρχει ανάγκη νά αναπτυχθούν οι κατ' έσοχήν χριστιανικές άρετές της ταπεινοφροσύνης και της μετανοίας, σέ συνδυασμό με την προσήλωση προς την Ευαγγελική Άλήθεια και την Παράδοση της Έκκλησίας. "Όπως ο Μακαριώτατος τόνισε σέ πρόσφατο Μήνυμά του προς τά μέλη του διαχριστιανικού Συμποσίου της Βέροιας (4 - 7 Σεπτεμβρίου 1999) οι προς ένότητα προσπάθειες «ούσιαστικά άκυρώνονται από κινήσεις και ένέργειες που δέν διακρίνονται από άνιδιοτέλεια και την κατ' έσοχήν άρετή της ταπεινοφροσύνης οι όποιες δυναμιτίζουν τό ήπιο και όμαλό κλίμα της άλληλοκατανόησης, του άλληλοσεβασμού και της άλληλεγγύης, τό όποιο πρέπει νά χαρακτηρίζει τούς διαλεγόμενους σέ όλα τά επίπεδα». Τάσεις έπεκτατικές, προσηλυτιστικές και ύπονομευτικές των Όρθοδόξων Έκκλησιών και ή ύπαρξη της Ουνίας είναι σύμφωνα με την άπόφαση της Μικτής Θεολογικής Έπιτροπής του Διαλόγου μεταξύ Όρθοδόξου και Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας, ένδεικτικές των έμποδίων, που όρθώνονται στη διαμόρφωση θετικών συνθηκών για την ένδεχομένη έπίσκεψη του Πάπα.

5. Χθές Κυριακή (5.9.1999), ο Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος εύρισκόμενος την Έερά Μονή Παναγίας Σουμελά προκεμμένου νά προστεί Μνημοσύνου για την έπέτειο των 50 χρόνων άπό την έν Κυρίω κοίμηση του μακαριστού Άρχιεπισκόπου Χρυσάνθου, του άπό Τραπεζοῦντος, έδέχθη σέ σύντομη συνάντηση στο χώρο της Μονής τόν Σεβασμώτατο Καρδινάλιο κ. Κάσιντυ, ό όποιος παρεπίδημι στην Βέροια, συμμετέχων στο Θεολογικό Συμπόσιο. Κατά την συνάντηση ο Καρδινάλιος διαβεβαίωσε τόν Μακαριώτατο ότι ο Ποντίφιξ εξέφρασε άπλή εύχή στην Έγκύκλιόν του νά έπισκεφθί την Άθήνα, άλλ' ότι ή έπίσκεψη αυτή ούτε έχει προγραμματισθεί και

ούτε πρόκειται νά πραγματοποιηθεί στο έγγύς μέλλον.

(Έκ της Άρχιεραμματαίας της Έερας Συνόδου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ της 15ης Σεπτεμβρίου 1999

Συνέδριο Πρωτοσυγγέλλων και Γενικών Άρχιερατικών Έπιτρόπων πραγματοποιείται άπό 22 έως 23 Σεπτεμβρίου έ.έ., στο Έερό Προσκύνημα του Όσίου Ίωάννου του Ρώσου, στο Νέο Προκόπιο Ευβοίας. Το Συνέδριο αυτό άπεφάσισε ή Έερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Έλλάδος κατά τη Συνεδρία της Διαρκούς Έερας Συνόδου της 16ης Όκτωβρίου 1998 με σκοπό την έπιμόρφωση των Πρωτοσυγγέλλων και των Γενικών Άρχιερατικών Έπιτρόπων, ώστε νά άποβαίνει άποτελεσματικότερη ή άσκηση της διακονίας και της άποστολής τους στην Άγιωτάτη Έκκλησία μας. Θα φιλοξενηθεί άπό την Έερά Μητρόπολη Χαλκίδος και φορέυς διοργανώσεως θα είναι ή Συνοδική Έπιτροπή Άρχιεραμματαίας.

Κατά την τελετή ένάρξεως τούς Συνέδρους θα χαιρετίσει ή Α.Μ. ο Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και Πάσης Έλλάδος κ. Χριστόδουλος. Εισαγωγική Όμιλία θα κάνει ο Σεβασμώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος με θέμα «Περί των Πρωτοσυγγέλλων και των Γενικών Άρχιερατικών Έπιτρόπων». Θα ακολουθήσουν οι εισηγήσεις:

1. Του Αιδεσμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Θωμά Συνοδοιού, Πρωτοσυγγέλλου της Έερας Άρχιεπισκοπής Άθηνών, με θέμα «Ό Πρωτοσύγκελλος ως παράγων έν τη διοικήσει της Έερας Μητροπόλεως και τό έργον αυτού».

2. Του Αιδεσμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Δημητρίου Βακάρου, Γενικού Άρχιερατικού Έπιτρόπου της Έερας Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης με θέμα «Ό Πρωτοσύγκελλος ή ό Γενικός Άρχιερατικός Έπίτροπος έν σχέσει προς τόν Έπίσκοπον και τούς συμπρεσβυτέρους άδελφούς και διακόνους της Έερας Μητροπόλεως».

3. Του Πανοσιολογιωτάτου Άρχιμανδρίτου κ. Διονυσίου Μαντάλου, Πρωτοσυγγέλλου της Έερας Μητροπόλεως Χαλκίδος με θέμα «Έκκλησιαστική Διοίκησης: α) Περί Έερών Ναών και Ένοριών (ίδρυσις ένοριών, διοικητικά όργανα, εκκλησιαστικά συμβούλια, έρανικές έπιτροπές κ.λπ.), β) Περί Έφημεριών (διορισμός, άπόσπασις, προαγωγή, μετάθεσις, άδεια κ.λπ.), γ) Περί Έερών Μονών».

4. Του Πανοσιολογιωτάτου Άρχιμανδρίτου κ. Σεραφείμ Μεντζελοπούλου, Γραμματέως των Συνοδικών Δικαστηρίων με θέμα «Έκκλησιαστική Δικαιοσύνη: α) Άνάκρισις, β) Έπισκοπικόν Δικαστήριον, γ) Ένορκος Διοικητική Έξέτασις (Ε.Δ.Ε.), δ) Ό Έπίσκοπος ως φορέυς της δικαστικής έξουσίας».

5. Του κ. Ευαγγέλου Μάρη με θέμα «Έκκλησιαστική Διαχείρισις».

Κάθε εισηγήση θα ακολουθούν διευκρινιστικές έρωτήσεις και στο τέλος του Συνεδρίου θα πραγματοποιηθεί γε-

νική συζήτηση, θα έξαχθοῦν τὰ συμπεράσματα καὶ θὰ ἐκδοθεῖ Ἀνακοινωθέν.

(Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Ἐπικοινωνιακὴ καὶ Μορφωτικὴ Ὑπηρεσία Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς

Με εὐκαιρία τὴν 1η Σεπτεμβρίου, πρώτη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος ἔκανε ἀποκλειστικὲς δηλώσεις πρὸς τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (89,4 FM) ὅπου μεταξὺ ἄλλων εἶπε:

«Σήμερα 1η Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν Πρωτοχρονιά της, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ὅπως λέγεται, καὶ ἐπομένως εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Αὐτὴ εἶναι μία ἡμέρα πού τὴν ἔχουμε ξεχάσει οἱ περισσότεροι γιατί ἔχουμε ἀποδεχθεῖ τὴν 1η Ἰανουαρίου σὰν ἡμέρα Πρωτοχρονιάς καὶ ἐπομένως ἡ ἐκκλησιαστικὴ Πρωτοχρονιά ἐν πολλοῖς ἔχει λησμονηθεῖ. Ὅμως ὅλος ὁ λειτουργικὸς κύκλος τῆς Ἐκκλησίας μας ξεκινάει ἀπὸ τὴν 1η Σεπτεμβρίου καὶ τελειώνει στὶς 31 Αὐγούστου.

Πέραν αὐτοῦ, αὐτὴ ἡ μέρα, ἡ 1η Σεπτεμβρίου, ἔχει ὀριστεῖ ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ μας Πατριαρχεῖο σὰν ἡμέρα ἀφιερωμένη στὴ Δημιουργία, στὴν Πλάση, στὴν Οἰκολογία.

Πρέπει ὅλοι νὰ προσλάβουμε τὸ μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας πού λέει ὅτι τὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα εἶναι πρόβλημα πνευματικὸ, εἶναι πρόβλημα τῆς ἀντιλήψεως πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος πού κατοικεῖ μέσα στὴν Οἰκουμένη, μέσα στὴ φύση, ἐὰν δηλαδή ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἰδιοκτήτης τῆς φύσεως ἢ ἂν εἶναι χρήστης τῆς φύσεως. Ἡ Ἐκκλησία μας τονίζει ὅτι μὲ τὴν Δημιουργία ὑπάρχει μία σχέση τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὴ ἡ σχέση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο κανένας ἀντιμετωπίζει τὴ Δημιουργία. Τί θὰ λέγατε γιὰ κάποιον στὸν ὁποῖον θὰ νοικιάζετε τὸ σπίτι σας κι ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ πηγαίνατε καὶ θὰ βλέπατε ὅτι αὐτὸς μ' ἓνα σκεπάρνι ἀρχίζει νὰ καταστρέφει τοὺς σοβάδες ἢ νὰ καταστρέφει τὶς πόρτες ἢ νὰ καταστρέφει τὶς σωλῆνες ὥστε ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ σπίτι σας νὰ ἔχει γίνῃ ἀγνώριστο;

Πάλι καλὰ ὁ Θεὸς ἀνέχεται τὴν ἀπὸ μέρους μας ἀσέβεια ἀπέναντι στὴν ἰδιοκτησία του. Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιοῦμε, νὰ χρῶμεθα τῆς φύσεως, ἐμεῖς καταχρῶμεθα τῆς φύσεως καὶ γι' αὐτὸ εἶπα ὅτι τὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα, ἡ ρύπανση τῆς ἀτμόσφαιρας καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἀπόδειξις μιᾶς ἀσέβειας ἀπέναντι σ' Αὐτὸν πού εἶναι ὁ Δημιουργὸς τῆς φύσεως, δηλαδή ὁ Θεός.

Ἔτσι ἡ ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας θεώρησις τοῦ περιφημοῦ αὐτοῦ οἰκολογικοῦ προβλήματος εἶναι καθαρὰ πνευματικὴ θεώρησις καὶ σὰν τέτοια πρέπει νὰ ἐκληφθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι εὐχάριστο τὸ γεγονός ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει γίνῃ καὶ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἡ ἐπισήμανση αὐτῶν τῶν κινδύνων πού διατρέχουμε ἂν συνεχίσουμε

τὴν ἴδια διαγωγή. Καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θέλουμε νὰ πιστεῦσουμε ὅτι θὰ συντελεσθεῖ τοὺς ἀνθρώπους παρὰ τὸ γεγονός ὅτι οἱ μεγάλοι τῆς γῆς λένε τὰ μεγάλα λόγια, ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζουν τίποτε.

Ἀπόδειξις ὁ τελευταῖος πόλεμος πού ἔγινε στὴ Σερβία, ὅπου ἐρρίφθησαν ἑκατοντάδες, ἂν μὴ καὶ χιλιάδες ραδιενεργὲς βόμβες μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχουν δηλητηριασθεῖ τὰ νερά, ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ γῆ, τὰ πάντα στὴ χώρα αὐτὴ καὶ νὰ κινδυνεύουν οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι τώρα κατοικοῦν ἐκεῖ νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ θανατηφόρες ἀσθένειες καὶ νὰ πληρώσουν αὐτοὶ τὴν ἀσέβεια πού ἔκαναν ἄλλοι μὲ τὸ νὰ δηλητηριάσουν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὶς βόμβες τους καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ παράγωγα τοῦ πολέμου.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο μολύνεται ὁλόκληρη ἡ γῆ διότι δὲν ὑπάρχουν στεγανὰ διαμερίσματα στὴν ἀτμόσφαιρα. Μία ραδιενεργὸς βόμβα πού σκάει κάπου ὕστερα ἀπὸ λίγο τὰ ραδιενεργὰ αὐτὰ στοιχεῖα μὲ τὸν ἀέρα θὰ μεταφερθοῦν καὶ στὴν διπλανὴ χώρα καὶ στὴν παραδιπλανὴ χώρα καὶ ξέρουμε τὸ τί συνέβη ὅταν ἔγινε τὸ πυρηνικὸ ἀτύχημα στὸ ἐργοστάσιο Τσερνομπίλ».

Ἐξάλλου ὁ Μακαριώτατος ἐρωτηθεὶς καὶ γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν 60 χρόνων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου δήλωσε:

«Βλέπετε ὁ πόλεμος πόσο κακὸ πρᾶγμα εἶναι, ἐπισσωρεύει ἑκατόμβες θυμάτων καὶ ἐπειδὴ ἀναμνηστήκατε τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, βεβαίως ἡ ἐνάρξις τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ἦταν τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1939 μὲ τὴν αὐθαίρετη καὶ αὐταρχικὴ ἐπίθεση τῆς Χιτλερικῆς Γερμανίας ἐναντίον τῆς Πολωνίας καὶ αὐτὸ σηματοδότησε τὴν ἀρχὴ ἑνὸς πολέμου στὸν ὁποῖο ἐνεπλάκησαν τὰ περισσότερα κράτη τοῦ Κόσμου καὶ ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα δοκιμάσαμε τί σημαίνει ἐχθρική κατοχή, κατοχή τριπλὴ μάλιστα, γερμανική, ἰταλική, βουλγαρική καὶ εἶχαμε καὶ ἐμεῖς χιλιάδες θύματα. Γενικῶς ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ἦταν 60 περίπου ἑκατομμύρια νεκροί· 60 ἑκατομμύρια νεκροὶ εἶναι ἓνα ἔθνος ὁλόκληρο καὶ πόσα ἑκατομμύρια θύματα ἄλλα πού ἐπέζησαν μὲν ἀλλὰ ἀκρωτηριασμένα, ὄρφανὰ καὶ φτωχὰ. Καὶ ξέρουμε τί συνέπειες ἔχει ὁ πόλεμος γιὰ τὴν οἰκονομικὴ μετὰ ταῦτα ἀνασυγκρότηση τῶν κρατῶν, τῶν χωρῶν πού χρειάζονται ἐντατικὲς προσπάθειες γιατί οἱ καταστροφὲς γίνονται πολὺ εὐκόλα, ἀλλὰ ἡ ἀνοικοδόμησις γίνεται πάρα πολὺ δύσκολα.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Εἶναι καὶ ὁ ψυχικὸς κάματος καὶ ὁ φόρτος αὐτὸς ὁ ὁποῖος φορτίζει τὴν ψυχὴ μας, δημιουργεῖ τὸ φόβο, δημιουργεῖ τὰ ἄγρια ἔνστικτα, διότι ὁ πόλεμος εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀποδομεύει ψυχικὲς δυνάμεις οἱ ὁποῖες μέχρι τότε βρίσκονται κάτω ἀπὸ μίαν ἀναστολήν, ὅμως μέσα στὸν πόλεμο ἀγριεύει ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸ δηλεγομένον, καὶ εἶδατε μὲ πόση εὐκολία σκοτώνει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ψυχρὲς ἀνθρώπινες δηλαδή καὶ ὑπάρξεις ἀνθρώπινες, καὶ μὲ πόση εὐκολία ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ πλέον δὲν ἔχει καμία ἀξία καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ ἐξοντώνεται.

Αυτά όλα είναι πράγματα τὰ ὅποια πρέπει νὰ μᾶς διδάξουν καὶ θέλω νὰ πιστεύω ὅτι οἱ νεότερες γενιές, τῶν ἀπλῶν καὶ πάλιν ἀνθρώπων λέγω, αὐτὲς ἐπηρεάζονται ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ διδάσκονται καὶ σκοπὸς καὶ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι νὰ λέγει πρὸς πᾶσαν κατευθύνουν τὴν ἀλήθεια καὶ μὲ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια νὰ τρέφει τὸν λαὸ μας, γιατί πρέπει νὰ διδασκόμαστε καὶ ἀπὸ τὰ λάθη μας καὶ ἀπὸ τὰ λάθη τῶν ἄλλων. Ἐὰν μάλιστα συμβαίνει αὐτὸ τὸ δεύτερο εἶναι ἀκόμα προτιμότερο νὰ μὴν χρειάζεται νὰ πάθουμε γιὰ νὰ μάθουμε. Νὰ μαθαίνουμε ἀπὸ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων αὐτὸ εἶναι σοφία μεγάλη, θὰ τὸ κάνομε ὅμως».

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (89,4 FM) πού λειτουργεῖ ἀπὸ τὸ 1989 βρίσκεται σὲ τροχιά ἀνανέωσης. Ἀπὸ σήμερα (1.9.1999) μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μεταδίδεται τὸ νέο σῆμα τοῦ Σταθμοῦ πού ἐκφωνοῦν οἱ ἠθοποιοὶ Ἄνα Συνοδινοῦ, Δημήτρης Λιγνάδης καὶ Μελίνα Μπότηλη. Τὴν μουσικὴ πού εἶναι παραλαγὴ τοῦ παλαιοῦ σήματος ἀπὸ τὸν ὕμνο τῶν Τριῶν Παίδων, ἐπιμελήθηκε ὁ μουσικὸς Πῶργος Χατζημιχαλάκης μὲ τὸ Συγκρότημα Παραδοσιακῆς μουσικῆς τοῦ Προτύπου Μουσικοῦ Κέντρου Πειραιᾶ.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1999

Τὴν ἑναρξὴ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἡ Πανελληνίου Θεολογικοῦ Συνεδρίου μὲ κεντρικὸ θέμα: “Ἡ Ἐκκλησία ἐνώπιον τῶν μεγάλων κοινωνικῶν προβλημάτων” κήρυξε σήμερα μὲ τὴν εἰσαγωγικὴν του ὁμιλίαν σὲ αὐτὸ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Χριστόδουλος.

Ὁ Μακαριώτατος ἀρχικὰ συνεχάρη τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας κ. Κωνσταντῖνο Στεφανόπουλο, τοὺς ἀρχηγούς καὶ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Κομμάτων οἱ ὅποιοι παρίσταντο καὶ κατὰ τὴν ὁμιλίαν του ἐτόνισε ὅτι “στὴν ἐποχὴ μας οἱ ἀξίες καὶ ἡ παρεμβατικότητα στὴν κοινωνία ἀπαιτοῦν πρωτίστως μίαν Ἐκκλησία ἢ ὅποια λειτουργεῖ μὲ ζωντάνια μέσα στὸν κόσμον καὶ ἢ ὅποια υἰοθετεῖ μὲ ἀκριβὴ συνέπεια τὴν εὐεργετικὴν παρουσία μέσα στοὺς ἀνθρώπους”.

Στὴ συνέχεια προσέθεσε ὅτι “τὸ ἀναλλοίωτο στοιχεῖο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ φύση της, ἡ δομὴ της, ἡ Θεανθρώπινη ἀρχὴ της. Οἱ τρόποι μεταφορᾶς τοῦ μηνύματός της μεταβάλλονται σύμφωνα μὲ τὴ δεκτικότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴ βαθύτερη προσμονὴ τους. Ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ γίνεταί «τοῖς πάσι τὰ πάντα» ἀρκεῖ νὰ διακρατήσῃ τὴν παρακαταθήκην ἀναλλοίωτη, τὴν ἀλήθειαν ἀνόθευτη. Καὶ ἀπαιτοῦν ἐπίσης διακόνους πιστοὺς καὶ ἀγαθοὺς, ἐκείνους πού θὰ πᾶρουν στὰ χεῖρα τους τὴ μεγάλη ἀλήθειαν τῆς ἀποκάλυψης καὶ θὰ τὴ φέρουν στὰ μέτρα τῶν ἀνθρώπων κάνοντάς τους κοινωνοὺς τῆς εὐλογίας καὶ προσφέροντάς τους τὴ δυνατότητα τῆς ἀναμέτρησης μὲ τὴν ἁμαρτία μὲ τὸν Ἀλάστορα, πού κομπάζει μὲ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ”.

Καταλήγοντας ὁ Μακαριώτατος ὑπογράμμισε ὅτι ἐὰν σήμερα ἡ Ἐκκλησία δώσει ἐξηγήσεις στὸν κόσμον γιὰ τὰ καιρῖα ὑπαρξιακά του θέματα, ἂν δώσει τὸ παρὸν στὴ διαλεκτικὴ τῶν πνευματικῶν ρευμάτων πού διασταυρῶνται πάνω ἀπὸ τὶς κεφαλές τῶν σύγχρονων ἀνθρώπων, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ διαλεχθεῖ μὲ τὴν ἐποχὴ της, τότε αὐτὴ τῆς ἢ μαρτυρία θὰ γίνῃ ἐρμηνεῖα ζωῆς καὶ διακονία ψυχῆς. Καὶ θὰ ἔχει μεταγγίσει τὸ ὀρθόδοξο ἥθος, τὴ στάση ζωῆς, ὅπως αὐτὴ πραγματώνεται στὴν εὐχαριστιακὴ σύναξιν. Αὐτὸ δηλαδὴ πού ἀξιώνει “Ὁ σὲ βαθεῖα κρίση διατελὼν πεπτωκὼς σημερινὸς ἄνθρωπος”.

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου)

Ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτάτου
στὴν Ἱερά Μονὴ “Παναγίας Σουμελά”
στὴν Καστανιά Βεροίας.

Τὸ Σάββατο 4 καὶ τὴν Κυριακὴν 5 Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Χριστόδουλος πραγματοποίησε ἐπίσημη ἐπίσκεψιν στὴν Ἱ. Μονὴ “Παναγίας Σουμελά” στὴν Καστανιά Βεροίας.

Οἱ ἐκδηλώσεις στὶς ὁποῖες προέστη ὁ Μακαριώτατος ἦταν οἱ ἑξῆς:

Πεντηκονταετὲς μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Χρυσάνθου (Φιλίππιδου) τοῦ ἀπὸ Τραπεζοῦντος.

Μνημόσυνο τῶν θυμάτων τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῆς ἡρωϊκῆς Ἑπτὰκωμης Σάντας τοῦ Πόντου.

Τελετὴ μετακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ὄπλαρχηγοῦ τῆς Σάντας καπετὰν Εὐκλείδη Κουρτίδη στὸ ἀνεγερθὲν μνημεῖο ἀπὸ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΟΥΜΕΛΑ.

Ἐξῆλλον ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε τὸν ἀκόλουθον χαριετισμὸν κατὰ τὸ Ε΄ διαχριστιανικὸν συμπόσιον πού ἔγινε στὴ Βέροια (4 - 5.9.99):

Ἀγαπητοὶ Σύνοδρον,

Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ χαριετίζω τὸ Ε΄ Διαχριστιανικὸν Συμπόσιον πὸν πραγματοποιεῖται μὲ τὴ συνεργασία τῶν δύο Ἀκαδημαϊκῶν Ἰδρυμάτων, τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. καὶ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἰνστιτούτου Πνευματικότητος Atheneum Antonianum τῆς Ρώμης, γιὰ πέμπτη συνεχῆ χρονίαν, ἐφέτος στὴν ἱστορικὴ πόλιν τῆς Βεροίας τῇ εὐγενεῖ συνδρομῇ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας. Ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ ἀπευθύνω ἐγκάρδιες εὐχὰς καλωσορίσματος στὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Καρδινάλιον κ. Cassidy, Πρόεδρον τοῦ Ποντιφικίου Συμβουλίου γιὰ τὴν Ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν καθὼς καὶ στὰ ἀξιότιμα μέλη τοῦ Ἰνστιτούτου Atheneum Antonianum τῆς Ρώμης, πὸν συμμετέχουν στὶς ἐργασίες τοῦ Συμποσίου τούτου. Τὶς ἴδιες ἐγκάρδιες εὐχὰς ἀπευθύνω καὶ πρὸς τὸν ἐλλογιμώτατον καθηγητὴν κ. Γεώργιον Μαρτζέλο τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ., Πρόεδρον τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συμποσίου καὶ τοὺς Ἑλληνας εἰσηγητὲς

καί προσκεκλημένους του.

Με την ευκαιρία αυτή επιθυμώ να υπογραμμίσω τη σημασία της οργάνωσης τέτοιων Διαχριστιανικών Έπισημονικών Συνεδρίων, τα οποία προσφέρουν την δυνατότητα διαλόγου μεταξύ έπιστημόνων διαφόρων Έκκλησιών, ενός διαλόγου ό οποίος αποβλέπει εις την άμοιβαίαν διαφώτισιν και ένημέρωσιν τών συμμετεχόντων επί τών στοιχείων, πού συνθέτουν τις ιδιαίτερες παραδόσεις εκάστης Έκκλησίας και τις προοπτικές πού διανοίγονται για την προσέγγισιν και ένότητα τών Έκκλησιών.

Η πολυπόθητη ένότης όμως δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα ή καρπός μόνον ανθρώπινων προσπαθειών, όσονδήποτε ειλικρινείς και φιλότιμες και άν είναι. Πολλώ μάλλον όταν οι προσπάθειες αυτές ουσιαστικά άκωρώνονται από κινήσεις και ένέργειες πού δεν διακρίνονται από την άνιοδιότηεια και την κατ' έξοχήν άρετήν της ταπεινοφροσύνης, πού δυναμιτίζουν το ήπιο και όμαλό κλίμα της άλληλοκατανόησης, του άλληλοσεβασμού και της άλληλεγγύης το όποιο πρέπει να χαρακτηρίζει τούς διαλεγόμενους εις όλα τα επίπεδα.

Είναι άσφαλώς σημαντικόν το γεγονός ότι οι θεολόγοι τών δύο Έκκλησιών μας, Δυτικής και Άνατολικής, συνεχίζουν να διαλέγονται επί του άκαδημαϊκού επιπέδου και να προσπαθούν να άνακαλύψουν τα σημεία εκείνα τών παραδόσεών μας ή τών δογμάτων μας τα όποια είτε μās ένώνουν είτε μās χωρίζουν. Το αυτό συμβαίνει και εις τόν θεολογικόν διάλογον τόν όποιον έπισήμως διεξάγουν οι Έκκλησίες μας. Όμως εις ούδέν αποτέλεσμα πρόκειται να οδηγήσουν οι πρωτοβουλίες αυτές όταν τα έπιστημονικά Συμπόσια, τούς θεολογικούς Διαλόγους, τις έντυπιακές τελετές διαδέχονται πρωτοβουλίες, οι όποιες δεν είναι φιλάδελφες και ειλικρινείς και έντάσσονται εις τα πλαίσια μιας έκκοσμηκευμένης στρατηγικής ή όποια άνατινάσσει τις γέφυρες, όδηγει εις όπισθοχώρησιν την έλπίδα της προσέγγισης και άπογοητεύει τούς εργάτες του καλού και εις τις δύο πλευρές. Το ζήτημα όθεν της ένότητος είναι και ζήτημα έσωτερικής πνευματικής άναγεννήσεως υπό την πνοήν του Παρακλήτου, ή όποια ενεργείται διά του Μυστηρίου της Έκκλησίας, ενός Μυστηρίου μέσω του όποιου το φθαρτόν μεταστοιχειούται εις άφθαρτόν και το χοϊκόν εις ούράνιον.

Τό θέμα του παρόντος Συμποσίου: "Θεός και Χάρισμα στην Άνατολική και Δυτική Παράδοση" θα δώσει άσφαλώς την ευκαιρία να τονισθί ότι από όρθόδοξον πλευράς ύπάρχει άρρηκτη ένότητα μεταξύ θεομού και χαρίσματος. Μέσα στην Έκκλησία οι θεομοι και τα χαρίσματα αποτελούν καρπούς του Άγιου Πνεύματος, πράγμα το όποιον χαρακτηριστικότεα παρουσιάζει το τροπάριον του έσπερινού της Πεντηκοστής: "Πάντα χορηγεί το Πνεύμα το Άγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, άγραμμάτους σοφίαν έδίδαξε... όλον συγκροτεί τόν θεσμόν της Έκκλησίας".

Τό ζήτημα κατά ταύτα της σχέσεως μεταξύ θεομού ή χαρίσματος είναι έκκλησιολογικού χαρακτήρα και ως τέ-

τοιο άπασχολεί και την όρθόδοξη και τη ρωμαιοκαθολική θεολογία. Μέσα στην όρθόδοξη Έκκλησία ό πιστός βιώνει την Βασιλεία του Θεού ως έναργή πραγματικότητα, πού γι αυτό τόν λόγο δεν περιορίζεται στις έσχατολογικές της μόνο διαστάσεις. Μέσα στα πλαίσια αυτά θεός και χάρισμα εύρίσκονται σε σχέση άλληλεξάρτησης ή άλληλοπεριχώρησης. Η διάσπαση αυτής της σχέσης σημαίνει άνατροπή του θεανθρωπίνου χαρακτήρα της Έκκλησίας. Ό θεός συγκρατεί την ένότητα και το χάρισμα έγγνάται τη συνέχισή της. Θεός όμως διαχωρισμένος από το χαρισματικό στοιχείο, παραμένει μια χωρίς ψυχή όντότητα, μια στρουκτουραλιστική άψυχη δομή, πού στερείται της πνοής του Παρακλήτου, είναι ουσιαστικά ή εκ του μακρόθεν θέαση του Παραδείσου, της Βασιλείας του Θεού. Η μονομερής έξαρση του θεομού σε βάρος του χαρίσματος τόσο στην ΡΚαθολική Έκκλησία, όσο και στον Προτεσταντισμό ώδήγησε σε έκκλησιολογικές παρεκκλίσεις πού φανερώνουν μια σοβαρή παθογένεια, ή όποια ταλαιπωρεί το σώμα της Έκκλησίας. Έτσι στον μόν ΡΚαθολικισμό ή παθογένεια εκδηλώνεται μεταξύ άλλων στο παπικό πρωτείο, στον κληρικαλισμό, στην ιερακρατική δομή της Έκκλησίας, στον συγκεντρωτισμό της. Στον δέ Προτεσταντισμό ή νοσηρότητα αυτή ώδήγησε στη διάλυση της Έκκλησίας, στην ύποτίμηση τών θεσμών, στην προβολή του άόρατου χαρακτήρα της Έκκλησίας, και στην αυθαιρεσία του λαϊκού στοιχείου, πού πιστεύει ότι δικαιούται να διεκδικεί για τόν κάθε πιστό τα χαρίσματα του Πνεύματος άσχετα προς τη θεσμικότητά των.

Η όρθόδοξη θεολογία δεν έπαισε να θεωρεί θεσμό ή χάρισμα ως δύο άλληλεξαρτώμενες εκφάνσεις της ζωής της Έκκλησίας, πού τελούν σε όργανική ένότητα και σχέση. Ούτε ό θεός μπορεί να νοηθί ανεξάρτητα από το χάρισμα, ούτε το αντίθετο. Η Έκκλησία είναι χαρισματικός θεός, τα δέ χαρίσματα είναι άγιοπνευματικά, εκ της επικλήσεως του Άγ. Πνεύματος άπορρέοντα, και μη εις ανθρώπινη ένέργεια όφειλόμενα. Στην όρθόδοξη έκκλησιολογία ή ένότητα της Έκκλησίας είναι καρπός του Άγ. Πνεύματος. Το δέ Άγ. Πνεύμα ζωογονεί όλους τούς θεσμούς, τα αξιώματα, τις Συνόδους, τούς ανθρώπους, καθοδηγώντας τα πάντα εις έκφραση ένιαίας στάσεως πού διήκει διά μέσον τών χρονικών περιόδων χωρίς παρέκκλιση ή άλλοίωση.

Με αυτές τις λίγες σκέψεις εύχομαι, εκ μέσης καρδίας, προς τόν Θεόν τα πορίσματα του Ε Διαχριστιανικού Συμποσίου να συμβάλουν στην ένότητα τών Έκκλησιών με βάση την παράδοση της Μιάς, Άγίας Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας, και κηρύττω την έναρξη τών εργασιών του.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ της 9ης Σεπτεμβρίου 1999

Άμεση ήταν ή άνταπόκριση της Έκκλησίας στις μεγάλες άνάγκες πού προέκυψαν από τόν καταστροφικό σει-

σμού. Ήδη σήμερα τὸ πρωὶ ἐντολῆ τοῦ Μακαριωτάτου ἐδόθησαν στὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς 10 ἑκατ. δρχ. ἄμεση οἰκονομικὴ βοήθεια πρὸς τοὺς σεισμοπαθεῖς τῆς περιοχῆς Λιοσίων, Ἀχαρνῶν καὶ Μεταμορφώσεως. Ἐπίσης γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἐδόθησαν 5 ἑκατ. δρχ. στὴ Μητρόπολη Νέας Ἰωνίας καὶ Νέας Φιλαδελφείας. Ἀκόμη γιὰ τὴν κάλυψη πρακτικῶν ἀναγκῶν τῶν σεισμοπαθῶν ἐδόθησαν ἤδη 500 καινούργιες κουβέρτες καὶ ζητήθηκε ἀπὸ τὶς ἐνορίες νὰ φέρουν στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ἄλλες, ἐνῶ τὰ Ἐνοριακὰ Φιλόπρωχα Ταμεία τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς θὰ προμηθεύσουν ἄλλες 2000 κουβέρτες καινούργιες, πού θὰ προωθηθοῦν κι αὐτὲς στοὺς σεισμοπαθεῖς. Τὴν προσεχῆ Κυριακὴ ἐξ ἄλλου στοὺς ναοὺς καὶ τὰ παρεκκλήσια τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς θὰ γίνεῖ διακοφορία πρὸς ἐνίσχυση τῶν σεισμοπαθῶν. Ήδη τὸ Φιλόπρωχο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Φανερωμένης Χολαργοῦ προσέφερε τὸ ποσὸ τῶν 2 ἑκατομ. δρχ. γιὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς τῆς ΒΔ Ἀττικῆς. Οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων, Νέας Ἰωνίας κ. Κωνσταντῖνος καὶ Περιστερίου κ. Χρυσόστομος βρισκονται συνεχῶς κοντὰ στοὺς σεισμοπαθεῖς καὶ προσφέρουν πνευματικὴ παρηγορία καὶ σημαντικὴ ὑλικὴ βοήθεια.

Ἀνακοινώνεται ἐπίσης ὅτι δυστυχῶς πολλοὶ ἱεροὶ ναοὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν ὁμόρων Ἱερῶν Μητροπόλεων ἔχουν ὑποστῆι ζημιές. Ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῶν Ἀθηνῶν ἔχει τεθεῖ ἐκτὸς λειτουργίας ἕως ὅτου ἀποκατασταθοῦν οἱ πολλὲς ζημιές. Ἐκτὸς λειτουργίας εἶναι ἐπίσης ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ζωοδόχου Πηγῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας. Οἱ ἄλλοι Ἱ. Ναοὶ ἔχουν ὑποστῆι ἀπὸ ἐλαφρῆς ἕως καὶ σοβαρῆς ζημιές, οἱ ὁποῖες ὅμως εἶναι ἐπισκευάσιμες. Ἐπίσης ζημιές ἔχει ὑποστῆι τὸ Μητροπολιτικὸ Μέγαρο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νέας Ἰωνίας καὶ πολλὰ Ἱδρύματα τῆς ἰδίας Μητροπόλεως.

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τῆς 13ης Σεπτεμβρίου 1999

Ἐπίσκεψη τῶν μελῶν ἑλληνικῶν καὶ ξένων συνεργειῶν διάσωσης στὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλο.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Χριστόδουλος δέχθηκε σήμερα στίς 2.15 μ.μ. στὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἑκατὸν πενήντα μέλη τῶν ἑλληνικῶν καὶ ξένων συνεργειῶν διάσωσης πού συμμετέχουν στίς προσπάθειες ἀπεγκλωβισμοῦ τῶν θυμάτων πού προκάλεσε ὁ πρόσφατος σεισμός στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀφοῦ χαιρέτισε καὶ συνεχάρη ὅλα τὰ μέλη τῶν εἰδικῶν διασωστικῶν ὁμάδων τόνισε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

“Μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ ἰδιαίτερη ὑπερηφάνεια δεχόμαστε σήμερα στὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ τὴν ἐπίσκεψη τῶν συνεργειῶν διάσωσης, τὰ ὁποῖα ἀνέπτυξαν μὴ θαυμαστὴ δραστηριότητα μετὰ ἀπὸ τὸν καταστρεπτικὸ σεισμό

πού μᾶς ἐπληξε. Ὁλόκληρος ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία μαζί του εἴμαστε συνεπαρμένοι ἀπὸ τὴν αὐτοθυσία αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι δίχως νὰ ὑπολογίζουσι κόπους οὔτε καὶ τὸν κίνδυνο σὲ βάρος τῆς δικῆς τῶν ζωῆς ἔσπευσαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή νὰ δώσουν τὸ παρὼν σὲ αὐτὴ τὴ μεγάλη ἐκστρατεία γιὰ τὴν ἀνεύρεση τῶν ἐπιζώντων κάτω ἀπὸ τὰ εἰσώματα τοῦ σεισμοῦ. Θέλω νὰ ἐκφράσω μὲ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία τὰ θερμότερα συγχαρητήρια στίς ἑλληνικὲς πρωτίστως ὁμάδες πού ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἦσαν παρούσες στὴ μεγάλη αὐτὴ τραγωδία.

Ἐπίσης, θέλω νὰ εὐχαριστήσω καὶ τὰ συνεργεῖα τῶν ξένων πού ἔσπευσαν καὶ αὐτοὶ νὰ δώσουν ἀμέσως τὸ παρὼν ἐνῶ ἡ συμβολὴ τους στὴν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων ὑπῆρξε πράγματι ἐντυπωσιακὴ καὶ πολὺ ἀποφασιστικὴ. Ὁ σεισμὸς ὅπως οἰοῦμαι δὲν εἶναι κάτι τὸ εὐπρόσδεκτο ἀλλὰ νομίζω ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς χριστιανοὶ ἰδίως, μπορούμε νὰ ἀντλήσουμε χερίσματα ἀπὸ τὴν περιπέτεια μᾶς αὐτῆ. Καὶ τὸ πρῶτο διδάγμα εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀποθέματα ἀνθρωπιάς μέσα στοὺς ἀνθρώπους, ἀποθέματα ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλο. Αὐτὸ εἶναι ἕνα γλυκὸ συμπέρασμα τὸ ὁποῖο βγαίνει ἀπὸ τὴν πικρὴ μᾶς ἐμπειρία ἀπὸ τὸν σεισμό.

Ἰδιαίτερα μνεῖα θέλω νὰ κάνω στὸ συνεργεῖο πού μᾶς ἤρθε ἀπὸ τὴν Τουρκία πράγμα τὸ ὁποῖον ἔχει ἐντυπωσιάσει ὅλους τοὺς Ἕλληνες διότι πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες καὶ ἐμεῖς ἐσπεύσαμε ὅταν ὁ καταστροφικὸς σεισμὸς δοκίμασε τὴ γειτονικὴ μᾶς χώρα. Τώρα δοκιμαζόμαστε ἐμεῖς καὶ ἡ παρουσία τῶν Τούρκων εἶναι κοντὰ μᾶς. Θέλω νὰ τονίσω πῶς οἱ λαοὶ μᾶς εἶναι γειτονικοὶ καὶ θὰ πρέπει νὰ ζήσουν μονοιασμένοι, εἰρηνικοὶ γιὰ νὰ ἀναπτύξουν ὁ καθένας τὰ χαρίσματά του καὶ νὰ συμβάλουν στὴν πρόοδο τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μᾶς. Πιστεύω ἀκράδαντα πῶς δὲν ὑπάρχουν προβλήματα τὰ ὁποῖα χωρίζουν τοὺς λαούς. Οἱ λαοὶ εἶναι ἀγαπημένοι μεταξὺ τους καὶ ἐπομένως αὐτὴ ἡ ἀγάπη μπορεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ ὑπερημηθεῖ τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἄλλες κατευθύνσεις τοποθετοῦνται στίς ἀγαθὲς καὶ εἰρηνικὲς σχέσεις τῶν λαῶν.

Ἐκφράζω γιὰ ἀκόμη μιὰ φορὰ τίς θερμὲς μου εὐχαριστίες, τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ τίς γυναῖκες αὐτῶν τῶν συνεργειῶν πού διέσωσαν κατὰ κάποιον τρόπο τὸν πολιτισμὸ μᾶς καὶ τὴν ποιότητα τῆς ζωῆς μᾶς. Εὐχόμαι νὰ τοὺς στηρίξει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ δίδουν πάντοτε μιὰ παρουσία ὄχι μόνον εὐεργετικὴ ἀλλὰ καὶ ἐλπιδοφόρα...».

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους οἱ ἐπικεφαλῆς τῶν συνεργειῶν εὐχαρίστησαν τὸν Μακαριώτατο καὶ τὸν διαβεβαίωσαν πῶς θὰ συνεχίσουν νὰ ἐπιτελοῦν μὲ αὐταπάρνηση τὸ καθήκον τους. Στὴ συνέχεια τὰ μέλη τῶν ἑλληνικῶν καὶ ξένων διασωστικῶν ὁμάδων δέχθηκαν δύο συμβολικὰ δῶρα ὡς ἀνάμνηση τῆς παρουσίας καὶ τῆς προσφορᾶς τους στίς πληγείσες περιοχὲς τῆς πρωτεύουσας.

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τής 14ης Σεπτεμβρίου 1999

Ἀπάντηση τοῦ ἐκπροσώπου Τύπου
τοῦ Μακαριωτάτου γιά τὸ ἄρθρο τοῦ
κ. Ἀ. Ἀνδριανόπουλου στήν “Wall Street Journal”.

Σέ σχέση μέ τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Ἀ. Ἀνδριανόπουλου στήν ἀμερικανική ἐφημερίδα «The Wall Street Journal» (φύλλο Τρίτης, 7ης Σεπτεμβρίου ἐ.ξ.) ὁ ἐκπρόσωπος Τύπου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιμ. π. Θεόκλητος Κουμαριανὸς δήλωσε τὰ ἀκόλουθα:

«Θλίψη προκαλοῦν τὰ ὅσα ἔγραψε ὁ κ. Ἀνδριανόπουλος στήν ἀμερικανική ἐφημερίδα γιά τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Σέ μία καὶ μόνη παράγραφο πού ἀναφέρεται σ’ Αὐτὴν χώρεσε πολλές ἀνακριβείες, πού συνιστοῦν ἀποπληροφόρηση, ὕβρη καὶ κατασυκοφάντηση τῆς Ἐκκλησίας. Πρῶτα γιά τὸ ὅτι ὁ Μακαριώτατος ἐμμέσως προβάλλει «ἀρκαῖες ρατσιστικὲς καὶ ξενοφοβες ἀπόψεις». Ἐχει κάποιον στοιχεῖο ὁ κ. Ἀνδριανόπουλος πού νὰ θεμελιώνει τὴν ἀποψή του; Γνωρίζει ὅτι ὁ φετινὸς χρόνος ἔχει ἀφιερῶθει ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο στήν ἐνημέρωση τοῦ λαοῦ πάνω στήν ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀνεξάρτητα ἀπὸ θρησκεία, χρῶμα ἢ φυλή; Γνωρίζει τὴν προσπάθεια πού ἔγινε καὶ γίνεται μέ τοὺς οἰκονομικοὺς πρόσφυγες πού φιλοξενοῦνται στήν πατρίδα μας; Γνωρίζει τίς καλὲς σχέσεις πού ἔχει ἀναπτύξει μέ τὸν ἱμάμη τῆς Συρίας καὶ τὴν καλὴ ἐπικοινωνία πού ἔχει μέ τοὺς μουφτήδες τῆς Θράκης; Μόλις χθὲς μίλησε γιά τὴν ἀξία τῆς ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας, ἐξ αἰτίας τῆς προσφορᾶς τῶν Τούρκων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, στὴ σωτηρία τῶν ἐγκλωβισμένων Ἑλλήνων ἐξ αἰτίας τοῦ σεισμοῦ. Γνωρίζει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεισέφερε στήν κατὰ τὸ δυνατόν ἀνακούφιση καὶ τῶν Τούρκων πληγέντων ἀπὸ τὸν σεισμό, κάτι πού ἀνεγνώρισε καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς γειτονικῆς χώρας;

»Ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης ἀπολύτως ἀνακριβὲς ὅτι ὁ Μακαριώτατος ἐναντιώνεται στὸ νὰ διδάσκονται τὰ ἑλληνόπουλα τίς ἄλλες θρησκείες. Πρέπει ὁ κ. Ἀνδριανόπουλος νὰ γνωρίζει ὅτι σήμερον τὸ μάθημα τῆς θρησκευολογίας διδασκεται στὴ Β’ Λυκείου καὶ ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε διαμαρτυρήθηκε γι’ αὐτό. Ἄλλο αὐτὸ καὶ ἄλλο στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν οἱ μαθητὲς, οἱ ὅποιοι σὲ ποσοστὸ 97% ἀνήκουν στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, νὰ ἐξετάζονται κυρίως στὸ τί πρσβεύουν οἱ ἄλλες θρησκείες καὶ νὰ εἶναι ἐλάχιστα τὰ ζητήματα πού ἀφοροῦν στήν πίστη τους.

»Ἀνακριβὲς εἶναι ἀκόμη ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος (σημ. καὶ ὄχι μόνος ὁ Μακαριώτατος) εἶχε ἀντιρρήσεις γιά τὴν ἐπίσκεψη – προσκύνημα τοῦ Πάπα στήν Ἑλλάδα. Θέμα ἀντίρρησης δὲν μπορούσε νὰ ὑπάρξει ἐπειδὴ δὲν ἔγινε ποτὲ ἐπίσημος πρόταση στήν Ἱερά Σύνοδο. Ἐπρόκειτο περὶ εὐχῆς τοῦ Προκαθημένου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, πού ὑπάρχει σὲ ἐγκύκλια ἐπιστολὴ πρὸς τὸ ποιμνίό του, ἡ ὁποία ὅμως, σύμφωνα μέ τὰ ὑπάρχοντα θέσμιμα, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ πρόταση. Ἀλλὰ καὶ ἂν θελήσει ὁ Πάπας νὰ ἔρθει στήν Ἑλλάδα, γιά ὁποιοδήποτε λό-

γο, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει λόγο οὔτε πρόθεση, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴ δυνατότητα νὰ τοῦ ἐμποδίσει τὴν εἴσοδο».

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τής 14ης Σεπτεμβρίου 1999

Μὲ ἀφορμὴ τὰ ἀναγραφόμενα σχόλια σὲ μερίδα τοῦ Τύπου περὶ «μικρῆς βοήθειας πρὸς τοὺς σεισμοπλήκτους» ὁ ἐκπρόσωπος Τύπου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου Ἀρχιμ. π. Θεόκλητος Κουμαριανὸς ἐπισημαίνει τὰ ἀκόλουθα:

Ἡ κινητοποίηση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν ἀρμοδίων τμημάτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἦταν ἄμεση. Τὴν πρώτη ἡμέρα μετὰ τὸ σεισμὸ διετέθησαν ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ 10 ἑκατομμύρια δραχμὲς στήν Ἱ. Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ 5 ἑκατομμύρια δραχμὲς στήν Ἱ. Μητρόπολη Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας.

Στὴν συνέχεια καὶ μέχρι σήμερον ἔχουν διατεθεῖ περὶ 3.000 κουβέρτες στοὺς σεισμοπαθεῖς, συσσίτια μέσω τῶν Ἱ. Μητροπόλεων Ἀττικῆς, Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, Περιοριεῖο καὶ χρηματικὴ βοήθεια στοὺς ἐνδεεῖς.

Ὁ π. Θεόκλητος σημειώνει πὼς μαζί μέ τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ τίς Μητροπόλεις καὶ οἱ ἐνορίες μέ τοὺς πιστοὺς εἶναι Ἐκκλησία καὶ ὅλοι μαζί ἔχουν δώσει καὶ δίνουν ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους σημαντικὰ ποσὰ γιά τὴ στήριξη τῶν σεισμοπαθῶν. Μετὰ τὴν συγκέντρωση τοῦ συνόλου τῆς βοήθειας καὶ στὸν ἀπολογισμὸ πού θὰ γίνῃ θὰ φανεῖ ἡ πραγματικὴ προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν εἶναι δυνατόν ἡ βοήθεια πρὸς τὴν Σερβικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἔχει ξεπεράσει τὰ 2 δισεκατομμύρια δραχμὲς καὶ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία νὰ μὴν συγκινεῖται σήμερον ἀπὸ τὸ δράμα τῶν παιδιῶν τῆς.

Τέλος, σημειώνεται ὅτι ὁ νέος Καθεδρικός Ναὸς εἶναι ἀκόμη στὰ σχέδια ἐνῶ δὲν ἔχουν συγκεντρωθεῖ χρήματα γιά τὴν ἀνέγερσή του.

Ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ μέ βαθὺ αἶσθημα εὐθύνης τὰ καθήκοντά της καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαντᾷ σὲ δημοσιεύματα ἀνακριβῆ, γεμάτα λαϊκισμό καὶ κακοπιστία. Ὁ καλόπιστος πού θὰ ἐρχόταν κοντὰ στήν Ἐκκλησία θὰ ἔβλεπε τὸ ἔργο της καὶ μετὰ θὰ τὴν ἔκρινε.

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τής 15ης Σεπτεμβρίου 1999

Μὲ τὴν ἀναγγελία τοῦ ἀδόκητου ὄσο καὶ τραγικοῦ θανάτου τοῦ ἀναπληρωτοῦ Ὑπουργοῦ Ἑξωτερικῶν Πάννου Κρανιδιώτη, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος ἀπέστειλε συλληπητήρια τηλεγραφήματα στὸν Πρωθυπουργὸ κ. Κ. Σημίτη, τὸν Ὑπουργὸ Ἑξωτερικῶν κ. Γ. Παπανδρέου καὶ στήν οἰκογένεια τοῦ ἐκλιπόντος.

Στὰ τηλεγραφήματα ὁ Μακαριώτατος χαρακτηρίζει τὸν ἐκλιπόντα «ἀμύντορα τῶν δικαίων τῆς Πατρίδος» καὶ

προσθέτει ότι προσεύχεται για την ανάπαυση της ψυχής του μετά των Άγιων.

Ο Μακαριώτατος συλλυπείται επίσης τις οικογένειες των δημοσιογράφων και των συνεργατών του Γιάννου Κρανιδιώτη, οι οποίοι βρήκαν τραγικό θάνατο και εύχεται ταχεία ανάρρωση στους τραυματισθέντες.

(Άπό τό Γραφείο Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τής 16ης Σεπτεμβρίου 1999

Νέος διευθυντής στον Ρ/Σ τής Έκκλησίας τής Ελλάδος

Άλλαγές στην διεύθυνση του Ραδιοφωνικού Σταθμού τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Μετά την παραίτηση του Διευθυντού του Ρ/Σ κ. Γεωργίου Σαρειδάκη, νέος Διευθυντής ανέλαβε ο κ. Άρίστος Κασμίρογλου, νομικός και άναπλ. Διοικητής του Άγίου Όρους.

Ο κ. Κασμίρογλου, όπως ήταν και ο κ. Σαρειδάκης, θά είναι άμισθος και θά προσφέρει έθελοντικά τις υπηρεσίες του στην Έκκλησία. Τις άποφάσεις άποδοχής τής παραίτησεως του κ. Γ. Σαρειδάκη και διορισμού στη θέση του, του κ. Ά. Κασμίρογλου έλαβε τό Δ.Σ. τής επικοινωνιακής και μορφωτικής υπηρεσίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος κατά την συνεδρίασή του, τής 15ης Σεπτεμβρίου έ.έ.

Πρός τόν άποχωρήσαντα Διευθυντή ο Μακαριώτατος εξέφρασε γραπτώς τις εύχαριστίες του για «τις μέχρι τουδε προσφερθείσες άνιδιοτελείς υπηρεσίες του» και την βεβαιότητα ότι θά συνεχίσει να είναι στρατευμένος στον άγωνα τής Έκκλησίας από οποιαδήποτε άλλη θέση του ζητηθεί.

Έξάλλου σέ έπιστολή του προς τόν νέο διευθυντή ο Μακαριώτατος τονίζει ότι τό Δ.Σ. του έμπιστεύεται τη θέση αυτή άποβλέπον «εις την έγνωσμένην άγάπην του προς την Έκκλησία, τό λαμπρόν ήθος και τά επικοινωνιακά χαρίσματα του».

(Άπό τό Γραφείο Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τής 16ης Σεπτεμβρίου 1999

Έξόδιος Άκολουθία.

Άυριο Παρασκευή 17 Σεπτεμβρίου και ώρα 1 μ.μ. στον Έερό Ναό του Άγ. Διονυσίου του Άρεοπαγίτου θά ψαλει ή νεκρώσιμος άκολουθία υπέρ άναπαύσεως τής ψυχής του Άναπληρωτού Υπουργού Έξωτερικών Γιάννου Κρανιδιώτη και του υιού του Νικολάου.

Στην άκολουθία θά συμμετάσχει ο Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστόδουλος μετά του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Άλεξανδρείας κ.κ. Πέτρου και του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άλβανίας κ.κ. Άναστασίου.

(Άπό τό Γραφείο Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τής 17ης Σεπτεμβρίου 1999

Κατά τη “Συνάντηση των Άθηνών ’99” με “θέμα παγ-

κοσμιοποίηση κυβερνητικών και διοικητικών άποφάσεων. Το μέλλον του κράτους και τής έθνικής ταυτότητος σέ μιá παγκόσμια οικονομία”, υπό του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου έκφωνήθηκε ή κάτωθι όμιλία:

Έπιτρέψτε μου έν πρώτοις να καλωσορίσω όλους τους συνέδρους, και να εκφράσω τη χαρά μου διότι ή Συνάντηση των Άθηνών συγκεντρώνει και έφέτος τόσον διακεκριμένους συνομιλητές.

Έπιτρέψτε μου επίσης, να διατυπώσω μόνον μερικές νύξεις επάνω στο καίριο θέμα μας, με τόν κίνδυνο να φανώ άφοριστικός μάλλον παρά τεκμηριωμένος, διότι ο χρόνος δέν μου επιτρέπει να αναπτύξω όσα θά έκρινα αναγκαία.

Διερωτώμαι, κατ’ αρχήν, έν ο όρος είναι όρθός, έν πρόκειται πράγματι για παγκοσμιοποίηση. Δέν έχουμε μιá νέα κατάσταση, όπου κάθε λαός εισφέρει την πολιτισμική, τεχνολογική και οικονομική περιουσία του για τη διαμόρφωση μιás νέας, μιás υπερεθνικής παγκόσμιας κοινότητας. Αντίθετα, έχουμε την εξαγωγή ένός μοντέλου, την έπιβολή σέ όλα τά έθνη του μοντέλου που έχει μιá μόνον χώρα. Όποιος λοιπόν δέν θέλει να παίζει με τις λέξεις και την πραγματικότητα που αυτές εκφράζουν, θά μιλούσε για εξαμερικανισμό των έθνών μάλλον, παρά για παγκοσμιοποίηση –έστω κι αν δέν είναι έξ όρισμού αντίθετος με τόν εξαμερικανισμό.

Σ’ ένα άνάλογο με τό δικό μας debate που διοργάνωσε τό άναμφισβήτητο κύριος περιοδικό «Foreign Policy», όργανο του Carnegie Endowment for International Peace, συμμετείχε και ο David Rothkopf, διευθυντής τής εταιρείας πολιτικού management του Henry Kissinger, ο οποίος δήλωσε κατηγορηματικά ότι ή παγκοσμιοποίηση δέν είναι τίποτε άλλο από «έπιβολή του άμερικανικού μοντέλου». Υπογράμμισε με ευθύτητα ότι συμφέρον των ΗΠΑ είναι να καταργηθούν όλες οι έθνικές διακρίσεις, όλες οι έθνικές κληρονομίες και οι έθνικές γλώσσες. Τόνισε δέ ότι στην πραγματικότητα, «τά οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα των Ηνωμένων Πολιτειών έγγυώνται ότι αν ο κόσμος προχωρήσει σέ μιá κοινή γλώσσα αυτή θά είναι ή άγγλική· ότι αν ο κόσμος προχωρήσει προς κοινό σύστημα επικοινωνιών, ασφάλειας και ποιοτικών διακρίσεων αυτό θά είναι άμερικανικό· ότι αν ο κόσμος άποκτήσει κοινή τηλεόραση, ραδιοφωνία και μουσική, ο προγραμματισμός θά είναι άμερικανός· κι αν αναπτυχθούν κοινές άξίες, θά ναι άξίες που θά κάνουν τόν Άμερικανό να νοιώθει άνετα». Γι’ αυτό ακριβώς, ο διευθυντής τής Έταιρείας Kissinger απέφυγε τη χρήση του όρου παγκοσμιοποίηση και πρόκρινε τόν όρο πολιτιστικός ίμπεριαλισμός.

Στό ίδιο αυτό debate μετείχε ο πολύ καλά γνωστός σέ όλους μας Jacques Attali, ο οποίος άνήσυχος προειδοποίησε ότι ή λεγόμενη παγκοσμιοποίηση οδηγεί στη διάλυση των έθνικών ταυτοτήτων και κρατών, και την αντικατάστασή τους «άπο πεινασμένες μη κρατικές όντότητες (πο-

λυθνικές, μαφία, καρτέλ ναρκωτικών, εμπόρων πυρηνικών κ.ά.), που θα επιβάλλουν τις αξίες που τις συμφέρει». Και το κείμενό του καταλήγει με μιάν έκκληση προς όλους μας: «Η σωτηρία του πολιτισμού είναι στα χέρια μας».

Σας όμολογώ ότι το θέμα μας με άπασχολεί συνεχώς εδώ και χρόνια. Ωστόσο, αυτά τα δυο κείμενα κράτησαν ιδιαίτερα την προσοχή μου. Το ένα γιατί θέτει το ζήτημα ωμότατα και χωρίς ασάφειες: πέρα από τις όποιες οικονομικές και τεχνολογικές ύψιπετείες αναλύσεις, στην πραγματικότητα μιλάμε για τον αμερικανό ιμπεριαλισμό. Το άλλο, γιατί γραμμένο από στραμμένον προς το μέλλον διαμορφωτή πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προειδοποιεί με χαρακτηριστική ενάργεια γι αυτό που η αμερικανική πολιτική ήγεςία δεν φαίνεται να κατανοεί: ότι η παγκοσμιοποίηση θα καταστρέψει τις εθνικές ταυτότητες, τις γλώσσες και παραδόσεις, όχι όμως για να δώσει τα ήνία του κόσμου στην αφελέστατη (ίσως) πολιτική ήγεςία της Ουάσινγκτων, αλλά για να τα δώσει στα χέρια των άοράτων νονών του παγκοσμίου έγκλήματος, στα χέρια των πανίσχυρων εκείνων που θησαυρίζουν από την βιολογική και ήθικη εξόντωση του ανθρώπου.

Ποιός, αλήθεια, από έμάς εδώ αδυνατεί να κατανοήσει στα χέρια τίνων θα περάσει ο απόλυτος έλεγχος των media; Μήπως στα χέρια δύο τριών Αμερικανών επιχειρηματιών; Θα 'ταν άπιστευτως ρομαντική μιά τέτοια υπόθεση. Σε ποιόν θα περάσει ο έλεγχος της πολιτικής ζωής; Στα χέρια πέντε δέκα χορηγών των κομμάτων; Άγγίζει τα όρια του γελοίου ή έρώτηση. Ποιοί λοιπόν θα είναι αυτοί που θα έλεγχουν την πολιτιστική μας ζωή; Κάποιοι πλούσιοι τραπεζίτες μήπως; Άς μή τολμήσουμε να απαντήσουμε.

Θά πρέπει όμως να δείξω το νόμισμα και από την άλλη μεριά: Υπό τους όρους αυτούς, όσοι αντίσταθούμε στη διάλυση των εθνικών ταυτοτήτων και γλωσσών, θα αντίσταθούμε όχι στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό αλλά στην επικυριαρχία του διεθνούς έγκλήματος.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το μεγαλύτερο έπιχείρημα υπέρ της παγκοσμιοποίησης είναι ότι πρόκειται για ανάπτυξη κατάστασης. Αναπόφευκτες όμως είναι πολλές συμφορές. Αυτό δεν μας υποχρεώνει να μεταβληθούμε σε χειροκροτητές των συμφορών: το αντίθετο, μας υποχρεώνει να βρούμε τρόπους επιβίωσης του ανθρώπου και του πολιτισμού.

Ένα δεύτερο έπιχείρημα είναι ότι η παγκοσμιοποίηση θα διευκολύνει άπιστευτα την οικονομική ανάπτυξη, την κυριαρχία της ελεύθερης αγοράς. Αυτό το έπιχείρημα, ο διευθυντής της Έταιρίας Kissinger το χαρακτηρίζει καρότο που θα όδηγήσει τα έθνη στην άποδοχή της παγκοσμιοποίησης.

Άλλά ο ευρωπαϊκός πολιτισμός είναι το προϊόν μιάς παράλληλης δράσης δύο στοιχείων: της ελεύθερης οικονομίας και της κοινωνικής αλληλεγγύης. Πληρώσαμε πάρα πολύ άκροβά, όλοι οι Ευρωπαίοι, κάθε προσπάθεια κατάργησης αυτής της παραλληλίας.

Έπί πλέον, πρέπει και πάλι να δούμε την άλλη όψη του νομίσματος: η παγκοσμιοποίηση θα ανεβάσει στο επίπεδο του Ευρωπαίου τον δυστυχή Ταϊλανδό εργάτη που τώρα δουλεύει για ένα μικρό κομμάτι ξερό ψωμί, ή μήπως θα είναι αποτελεσματικότερη αν κατεβάσει τον Ευρωπαίο σε επίπεδο παρόμοιο με του Ταϊλανδού;

Τελειώνοντας, θά ήθελα να έπιστρέψω στην έκκληση του Άτταλί. Μπορούμε, αλήθεια, να έμποδίσουμε την καταβύθιση του πολιτισμού μας στην άβυσσο μιάς πανίσχυρης παγκοσμιοποίησης, χωρίς να δούμε ποιό στοιχείο του πολιτισμού μας γέννησε την άπειλή αυτής της άβυσσου; Στην έκκλησιαστική γλώσσα, θά λέγαμε: μπορούμε να σωθούμε αν δεν μετανοήσουμε;

Και μή με ρωτήσετε για ποιό πράγμα θά πρέπει να μετανοήσουμε. Έλπίζω ότι όλοι θά έχουμε σε κάποιες ώρες μας άναρωτηθεί, που πηγαίνει ένας πολιτισμός όταν άναγορεύει την οικονομική ανάπτυξη σε αυτοσκοπό, δίνοντάς της το δικαίωμα να γίνεται βωμός του Μολώχ. Όλοι θά έχουμε άναρωτηθεί πώς μπορεί να όνομάζεται άναπτυξιακή μιά οικονομία που δεν ύπολογίζει στο κόστος της την καταστροφή του πλανήτη και του ανθρώπου, δηλαδή του περιβάλλοντος και του πολιτισμού.

Έύχομαι η Συνάντησή σας να έχει άνοικτους όρίζοντες, και να κοιτάξει το ζήτημα με τρόπο που θά είναι άληθινά χρήσιμος στην κοινωνία.

(Άπό το Γραφείο Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ της 17ης Σεπτεμβρίου 1999

Έπειδή μετά τον τελευταίο καταστρεπτικό σεισμό υπάρχουν άστεγοι γέροντες και παιδιά, άνακοινώνεται από την Έερά Άρχιεπισκοπή Άθηνών ότι διατίθενται:

25 κλίνες για γέροντες στο Έκκλησιαστικό Ίδρυμα "Χαρίσειο" Θεσσαλονίκης.

55 θέσεις για γέροντες σε Έκκλησιαστικά Ίδρύματα Άθηνών.

50 θέσεις για παιδιά στο "Παπάφειο" Ίδρυμα Θεσσαλονίκης.

40 θέσεις για παιδιά στο Έκκλησιαστικό Ίδρυμα Βουλγαμένης της Έεράς Άρχιεπισκοπής Άθηνών.

Πά περισσότερες πληροφορίες οί ενδιαφερόμενοι να άπευθύνονται στα Γραφεία της Έεράς Άρχιεπισκοπής και στο τηλέφ. 3352300.

(Έκ του Γραφείου Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ της 17ης Σεπτεμβρίου 1999

Ειδική Άκολουθία στους ιερούς ναούς της Ί. Άρχιεπισκοπής Άθηνών

Την Κυριακή 19 Σεπτεμβρίου στους Ί. Ναούς της Έεράς Άρχιεπισκοπής Άθηνών κατόπιν έντολής του Μακαριωπάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Έλλάδος

κ. Χριστοδούλου, θά τελεσθεῖ πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς Θ. Λειτουργίας ἡ εἰδικὴ Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Εὐχολογίου πού ἐπιγράφεται «Κανὼν εἰς φόβον σεισμοῦ».

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Ἀκολουθίας, εἶναι ἡ προσηύχνη πρὸς τὸν Θεὸ γιὰ εἰρήνευση τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων πού πρόσφατα δοκιμάστηκαν ἀπὸ τὸν σεισμό καὶ ἡ παράκληση, γιὰ ἀποφυγὴ παρομοίων τραγικῶν συμβάντων στὸ μέλλον.

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τῆς 17ης Σεπτεμβρίου 1999

Τὴν Δευτέρα 20 Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑναρξῆς τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους θά τελέσει τὸν Ἅγιασμό στὰ παρακάτω σχολικὰ συγκροτήματα:

Στὶς 9 π.μ. στὸ 42ο Γυμνάσιο Ἀθηνῶν (Μιχ. Βόδα 12).

Στὶς 10 π.μ. στὸ Ἐνιαῖο Ἐκκλησιαστικὸ Λύκειο Ἀθηνῶν (Δεινοκράτους 68).

Στὶς 11.30 π.μ. στὸ 53ο Γυμνάσιο καὶ Λύκειο Ἀθηνῶν (Γράμμου 23 - Σεπόλια).

Στὶς 13.00 στὰ Ἐκπαιδευτήρια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θεομήτορος στὴν Ἡλιούπολη (Ἑλ. Βενιζέλου 128).

Μὲ ἀφορμὴ τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέστειλε μηνύματα πρὸς τοὺς κ.κ. ἐκπαιδευτικούς καθὼς καὶ τοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριες τῶν Δημοτικῶν, Γυμνασίων καὶ Λυκείων τῆς Ἀθήνας.

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Ἐκπαιδευτικούς μεταξὺ ἄλλων τόνισε πὼς θεωρεῖ ὅτι ὀλόκληρη ἡ προσπάθειά τους πρέπει νὰ ὀδηγήσει σὲ ἕνα εὐρύτατο κοινωνικὸ διάλογο γιὰ τὴν Παιδεία πού ὅλοι ὀραματιζόμαστε στὴν νέα χιλιετία ἡ ὁποία σὲ μερικὸς μῆνες θά εἶναι δυναμικὰ παρούσα στὸ βίωμα μας. Σὲ μιὰ τέτοια προοπτικὴ ὁ Μακαριώτατος ὑποσχέθηκε πὼς θά συνεισφέρει μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο καὶ πὼς στηρίζει πολλὰς ἐλπίδες στοὺς ἐκπαιδευτικούς. Πὰ τὸν λόγο αὐτὸ πιστεύει πὼς ἡ Πολιτεία πρέπει νὰ εἶναι ἀρωγὸς σὲ κάθε δίκαιον αἴτημά τους καὶ προσέθεσε:

“...Ἡ συνεργασία μας δὲν εἶναι νέα. Ἡ Ἐκκλησία ὅπως γράφουν πολλοὶ ἱστορικοὶ ὄχι μόνον προστάτεψε σὲ δύσκολους καιροὺς σὰν μητέρα τοὺς δασκάλους τοῦ γένους μας ἀλλὰ πρωτοστάτησε στὴν καλλιέργεια τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Εἴμαστε συλλειτουργοὶ στὸν ὁμορφὸ καὶ ἱερὸ χωρὸ τῆς Παιδείας μας...”.

Πρὸς τοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριες τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν Λυκείων τῆς Ἀθήνας ὁ Μακαριώτατος ἐπεσήμανε τὰ ἑξῆς:

“...Δημιουργήσαμε «ἕνα πολιτισμὸ τῆς ὄρασης, τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς φωνῆς, τοῦ πάταγον καὶ τοῦ θορύβου μὰ ὄχι τῆς συνομιλίας, τῶν ἀφορισμῶν καὶ ὄχι τοῦ συμπάσχειν. Κατατήσαμε τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὸν μάθουμε καὶ χωρίσαμε τελικὰ καισαρικὰ τὴ ζωὴ. Ἐρευνοῦμε τὶς ἐσχαιεὶς τοῦ σύμπαντος καὶ τὸ μικρόκοσμον τῶν κυττάρων μας, ἀλλὰ ἀγνοοῦμε τὴν παρουσία τῶν συνανθρώπων μας.

Ἡ ἀδιέξοδη ἰδεολογικὴ κατάσταση τοῦ κόσμου, μᾶς

δείχνει ὀλοκάθαρα ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀντιληφθεῖτε τὴ νεότητά σας, ὡς μιὰ πολὺ μεγάλη εὐκαιρία, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ στοχεύει μόνον στὴ λήψη γνώσεων πὸν μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν στὴν ἀπόκτηση δεξιοτήτων, ἀλλὰ καὶ σὲ μιὰ Παιδεία πὸν ἀναζητᾶ καὶ δημιουργεῖ, πὸν δὲν βολεύεται σὲ παραδεδομένα σχήματα, πὸν ἀνοίγει δρόμους καὶ προσφέρει ὀράματα, πὸν μπορεῖ νὰ συμφιλιῶνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ φωτίζει τὶς καρδιὰς τους.

Δὲν πρέπει νὰ ἐγκλωβισθεῖτε στὴν νιοθέτηση μιᾶς τεχνοκρατικῆς ἀντίληψης γιὰ τὴ ζωὴ ἐπειδὴ μοιάζει πὸν εὐκόλη. Τῆς δύψας πὸν νοηματοδοτεῖ τὴ δική μας, τὶς ἀναζητήσεις σας πὸν ἐμπλουτίζουν τὶς δικές μας, πρέπει νὰ τὶς ἀφήσετε νὰ σᾶς ὀδηγήσουν στὴν μόνη πηγὴ πὸν ἔχει καθαρὸ νερὸ, στὴν Ἐκκλησία μας...”.

Τέλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ παιδιὰ τῶν Δημοτικῶν σχολείων ὁ Μακαριώτατος ὑπογράμμισε τὰ ἑξῆς:

“...Τὸ σχολεῖο εἶναι ἕνα γοργοτάξιδο καρᾶβι πὸν μὲ ἀσφάλεια σᾶς ταξιδεύει σὲ πρωτόγνωρους κόσμους καὶ οἱ δάσκαλοι σας εἶναι οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι πὸν σὰν ἄλλοι πατέρες καὶ μητέρες, σᾶς βοηθοῦν νὰ ἀνακαλύψετε τὰ μυστικὰ τους.

“Ὅμως τὸ πραγματικὰ ἀσφαλὲς σχολεῖο εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας. Ὅταν βρισκόμαστε μέσα σὲ αὐτὸ, καμία τρικυμία δὲν εἶναι ἐπικίνδυνη, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ κυβερνᾶ ὁ Κύριός μας πὸν ἀγαπᾶ κάθε ἀνθρώπο τόσο πολὺ, ὥστε δὲν δίστασε νὰ ἔρθει στὴ γῆ καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὸν Ἐαυτὸ Του προκειμένου νὰ μὴν χαθοῦμε στὴ θάλασσα τῆς ἁμαρτίας. Θυμηθεῖτε τὸ Νῶε καὶ τὴν Κιβωτὸ πὸν συμβολίζει σύμφωνα μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρες μας, τὴν Ἐκκλησία μας ἡ ἀκόμα τὸν τρόπο πὸν ὁ Κύριός μας γαλήνευσε τὴν τρικυμιμένη θάλασσα πὸν τρομοκράτησε τοὺς Μαθητὲς Του...”.

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου)

Ἡ τιμία Κάρα τοῦ ἁγίου Ραφαήλ στὴ Φανερωμένη Χολαργοῦ

Τὴν Κυριακὴ 12 Σεπτεμβρίου μεταφέρθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Νεοφανῶν Μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης τῆς Μυτιλήνης στὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου - Φανερωμένης Χολαργοῦ ἡ τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Σεβασμῶτατο Μητροπολίτη Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβο.

Τὴν τιμία Κάρα ὑποδέχθηκε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος στὸ Ἱερὸν πρὸ τοῦ Δημαρχείου, παρουσία κλήρου καὶ λαοῦ καὶ τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως.

Ἐν πομπῇ κατευθύνθηκαν πρὸς τὸν Ἱερὸ Ναὸ ὅπου τελέσθηκε Μέγας Ἐσπερινὸς καὶ Ἱερὰ Παράκληση πρὸς πνευματικὴ βοήθεια καὶ παρηγορία τῶν πιστῶν τοῦ λεκανοπεδίου, μετὰ τὴν πρόσφατη δοκιμασία τῶν ἀπὸ τοὺς σεισμούς. Ἡ τιμία Κάρα ἐκτέθηκε σὲ προσκύνηση ἐπὶ δύο περιπτου ἑβδομάδες.

(Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ)

Ίερά Μητροπόλεις Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὸ κατώφλι τῆς τρίτης χιλιετίας

Στὸ ξεκίνημα τῆς νέας χιλιετίας, τὴν ὁποία ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀντικρύζει μὲ δέος, θαυμασμό, ἀπορία καὶ ἀνησυχία, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μὲ τὶς βαθιὲς ἱστορικές, θεολογικὲς καὶ ἐκκλησιαστικὲς τῆς καταβολὲς συνεχίζει τὴν πορεία τῆς, πάντοτε στρατευομένη καὶ ποτὲ στατική. Τὸ νέο Ἰωβηλαῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὁποῖο μὲ ἰδιαίτερα πανηγυρικὸ τρόπο σύντομα θὰ ἀρχίσει σὲ ὅλο τὸν Χριστιανικὸ κόσμο, ἀποτελεῖ καὶ γιὰ μᾶς μίαν ἐλπίδα ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ κάθε εἶδους «δεσμά», τὰ ὁποία τὸν καταπιέζουν καὶ τὸν καταδυναστεύουν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ὀδεύει καὶ προοδεύει πάνω στὰ χνάρια τῆς σοφίας τῶν Ἁγίων Πατέρων, στὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων τῆς, στὰ λόγια τῶν εὐαγγελιστῶν τῆς καὶ μὲ τὴν Χάρι τῶν Ἁγίων τῆς δὲν διστάζει μπρὸς στὸ ἀβέβαιο μέλλον, γιὰτὶ εἶναι ἐκ φύσεώς τῆς ἡ Ἐκκλησία τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἐσχάτων, στηριζόμενη πάντοτε στὴν αὐθεντικότητα τῆς διδασκαλίας, τῆς λατρείας καὶ τῆς διοικήσεως. Διαφυλάττει ἀνόθευτο καὶ ἀναλλοίωτο τὸν πνευματικὸ τῆς θησαυρὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν κάνει προσληψίμο καὶ προσεγγίσιμο εἰς τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο μὲ ὄρους καὶ διαδικασίες πού δὲν ἀφαιροῦν τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὴν οὐσία καὶ τὸ βαθύτερο νόημά του.

Μὲ πνεῦμα ἐνότητας καὶ καταλλαγῆς, «σύμφυχοι», κατὰ τὴν Παύλειο ρῆση, Κληρὸς καὶ Λαὸς, συνδυάζουμε συνεχῶς τὸν ἐνθουσιασμό μὲ τὸ φιλότιμο, γιὰ νὰ δράσουμε εὐεργετικά γιὰ τὸν πάσχοντα ἀδελφὸ μας. Καθημερινὰ θέτουμε τὴν ὑπαρξή μας στὴν διακονία τοῦ θεόπλαστου ἀνθρώπου «ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἀπέθανε» μὲ κάθε δυνατὴ στοργή καὶ φροντίδα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κατανοεῖται στὴν ὁλότητά του ὁ θεσμὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀξιοποιοῦνται τὰ χαρίσματα καὶ οἱ λειτουργίες.

Ἐπάρχει δηλαδὴ μίαν διαρκῆς συλλειτουργία. Ἡ Ἐκκλησία μας πρέπει μὲ διακριτικότητα νὰ φροντίζει οἱ ἐπιλογές τῆς νὰ εἶναι ἀπολύτως ἀντικειμενικὲς καὶ νὰ ἔχουν ὡς κριτήριον τὴν εὐαισθησία, τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ βρίσκονται πέρα ἀπὸ κάθε εἶδους συμφέροντα καὶ προσωπικὲς ἐπιλογές.

Ποτὲ δὲν ξεχνοῦμε τὸ ἱεραποστολικὸ χρέος καὶ τὸ χαρακτηριστὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἄλλωστε ἔχει θεμελιωθεῖ ἡ Ἐκκλησία μας μὲ ἀγάπη στὴν καρδιά καὶ τὴν συνείδηση τῶν Μελῶν τῆς, προσπαθώντας νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς ἀνάγκες τους, νὰ ἐρημνεύσει τοὺς παλμούς τους, τὶς ἀνησυχίες, τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὰ ἐνδιαφέροντά τους. Καὶ εἶναι ἀνάγκη, περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, νὰ ἀξιοποιοῦνται συνεχῶς οἱ οικονομικοὶ πόροι γιὰ χάρι τῶ εὐαγγελισμοῦ τοῦ σύγχρονου κόσμου.

Μέσα ἀπὸ μεγάλους ἀγῶνες καὶ σημαντικὸ κόπο ἔθεσε μὲ τὴν ὑπομονή καὶ τὴν ἐπιμονή τῆς τὸν «θεμέλιον λίθον» ἐνὸς ἀσφαλούς καὶ ἀδιασάλευτου Ἐκκλησιαστικοῦ

Μέλλοντος. Ὁ λαὸς μας στὸ σύνολό του ἔχει πλέον πεισθεῖ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία του, τὴν ὁποία μὲ ἰδιαίτερα αἰσθηματικὰ περιβάλλει, εἶναι ἐκείνη πού θὰ δώσει τὴν πνευματικὴ, θεολογικὴ καὶ ἠθικὴ ὑπόσταση τὴν ὁποία ἀναζητᾶ καὶ ἔχει ἀνάγκη. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία πέρα ἀπὸ τὴν πνευματικὴ, ποιμαντικὴ καὶ λειτουργικὴ τῆς διακονία θὰ πρέπει νὰ διαθέτει καὶ νὰ ἐκφράζει τὴν ἀποψή τῆς γιὰ τὰ διάφορα θέματα τῆς σύγχρονης πραγματικότητας, ἀφοῦ τόσο ἡ ἴδια, ὅσο καὶ τὰ μέλη τῆς βιώνουν στὸν κόσμον, ἀντιμετωπίζουν τὶς προκλήσεις του καὶ ἔχουν ἀνάγκη πάντοτε τὴν πνευματικὴ τῆς συμβουλή καὶ τὸν λόγο τῆς.

Διαφωνοῦμε ριζικὰ μ' ἐκείνους πού τὴν θέλουν στὸ περιθώριον γιὰ νὰ προωθοῦν τὰ συμφέροντά τους. Προσωπικὰ κίνητρα, ὀφέλη καὶ ὑπολογισμοὶ δὲν ἔχουν θέση στὴν Ἐκκλησία, καὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἐπικαλούμεθα θεολογικὰ ἐπιχειρήματα καὶ βιβλικὲς ρήσεις γιὰ νὰ μεθοδεύουμε καὶ νὰ δικαιολογοῦμε ἄλλες θέσεις, καταστάσεις καὶ σκοπούς. Οἱ ἀπόψεις ἄλλὰ καὶ ὁ λόγος μας πρέπει νὰ εἶναι συνεχῶς εὐθύς, γιὰτὶ ὁ λαὸς τὸν ὁποῖο διακονοῦμε ἔχει ἰσχυρὸ αἰσθητήριον καὶ διακρίνει τοὺς σκοπούς μας καὶ ἐκτιμᾷ τὴν συμπεριφορὰ μας.

Ἀναλογιζόμενοι πάντοτε τὸ γεγονὸς, ὅτι θεμέλιό μας ὑπῆρξε ἡ θυσία, ὁ ἰδρώτας καὶ τὰ δάκρυα δὲν παραβλέπουμε τὸ χρέος μας, πού εἶναι ἡ ἐνότητα Κλήρου καὶ Λαοῦ, ἡ ἐλευθερία, «ἡ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε» (Γαλ. 5, 1) καὶ ἡ συνεχῆς ἀνανέωση. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς ἐποχῆς μας ἡ στήριξις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ τῶν Φορέων αὐτῶν, μέσα ἀπὸ πνεῦμα σεβασμοῦ τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῶν Ὁργάνων, ὅπως καθορίζονται ἀπὸ τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας καὶ τοὺς Θεόπνευστους Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅλα μας τὰ βήματα κατευθύνονται καὶ στοχεύουν στὴν διαρκῆ ἀνάνηψη, στὴν συνειδητοποίηση τῆς ἀποστολῆς μας καὶ στὴν ἀνακαίνιση τοῦ κόσμου μας. Μὲ μεγάλη φροντίδα, ἐνδιαφέρον καὶ διακριτικότητα γινόμεθα κοινωνοὶ τοῦ Πληρώματός μας. Πάντοτε διακηρύττουμε πρὸς ὅλους «δεῦτε καὶ διαλεχθῶμεν» (Ἠσ. 1, 18) ὅλοι μαζί ἄλλὰ καὶ μὲ τὸν Παράκλητο, ὁ Ὅποιος φωτίζει καὶ καθοδηγεῖ κάθε μας βῆμα γιὰ ὅλα τὰ θέματα, γιὰ τοὺς φόβους, τὶς ἀγωνίες μας καὶ τὰ προβλήματά μας.

Καθημερινὰ μὲ τὴν λειτουργικὴ καὶ ποιμαντικὴ διακονία μας γινόμεθα «συνεργοὶ Θεοῦ» (Α' Κορινθ. 3,9) ἔχοντες πλήρη τὴν βεβαιότητα, ὅτι «πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι» (Μάρκ. 9, 23).

Ὅλοι μαζί «ἐν σώμᾳ ἔσμεν» (Ρωμ. 12, 6), πού προσπαθοῦμε μὲ συνέπεια νὰ ἐφαρμόζουμε τὶς ἀρχές τῆς πίστεώς μας, οἱ ὁποῖες αὐξάνουν τὶς ὀρθόδοξες ἀρετὲς καὶ μᾶς στηρίζουν πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ. Στὸ πλαίσιο αὐτὸ μάλιστα δὲν πρέπει νὰ ἀγνοοῦμε καὶ τὶς σημαντικὲς προοπτικὲς πού διαγράφονται, ὅπως λ.χ. οἱ διορθόδοξες ἐπαφές μὲ ἄλλες Ἐκκλησίες, μὲ ἀναγνώριση ὅμως τῶν κυριαρχικῶν τους δικαιωμάτων, οἱ συνεχεῖς πρωτοβουλίες σὲ εὐαίσθητες περιοχές, ὅπως τὰ Βαλκάνια, οἱ παρευξείνιες

χώρες, αλλά και ο ευρωπαϊκός χώρος εν γένει. Είναι ανάγκη να αναλάβουμε άμεσα περισσότερες θετικές και ουσιαστικές πρωτοβουλίες στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένώσεως μέσα από συστηματικοποιημένες και εξειδικευμένες διαδικασίες και ενέργειες.

Το ενδιαφέρον και οι προσπάθειές μας για την επιμόρφωση του Κλήρου μας, την αναζωογόνηση της Ένορίας, την Ίεραποστολή, την νεολαία, τους πνευματικά και κοινωνικά «άδυνάτους», πρέπει να είναι συνεχείς και ουσιαστικές για να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε καλύτερα στις όλοένα αυξανόμενες απαιτήσεις των εξελίξεων και των αλλαγών που με γοργούς ρυθμούς καταφθάνουν. Πάντοτε «άληθεύοντες εν αγάπη» (Εφ. 4, 15) πρέπει να αποβλέπουμε στην διαρκή μεταμόρφωση με την ανακαινίση του νοός ήμων (Ρωμ. 12, 2).

Η νέα χιλιετία μπορεί και πρέπει να αναδείξει την Όρθοδοξη Εκκλησία, την οποία έναγωνίως αναζητά ο σύγχρονος κόσμος, ως μία σημαντική πνευματική δύναμη, ή οποία θα συναδελφώνει και θα εμπνέει τους λαούς της οικουμένης.

† Ο Κερκύρας, Παξών και Διαποντιών Νήσων
ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Νικαίας

Άμέσως μετά τον καταστροφικό σεισμό της 7ης Σεπτεμβρίου 1999 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικαίας κ. Άλέξιος βρέθηκε κοντά στους δοκιμασθέντας κατοίκους των περιοχών της Μητροπόλεως του.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, επισκέφθηκε τους σειμοπαθείς του Περάματος που εύρισκοντο συγκεντρωμένοι στις πλατείες της πόλεως.

Το πρωί της 8ης Σεπτεμβρίου, επισκέφθηκε στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νικαίας τους δεκάδες διακομισθέντες τραυματίες, ένισχύοντάς τους με λόγους παρηγορητικούς. Επίσης βρέθηκε στις κεντρικές πλατείες του Δήμου Νικαίας, όπου τόνωσε το ήθικόν των κατοίκων.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, επισκέφθηκε τους σειμοπαθείς του Δήμου Άγίας Βαρβάρας.

Το πρωί της 9ης Σεπτεμβρίου, περιόδευσε τους ναούς της Μητροπολιτικής Περιφέρειας που έχουν ύποστει ζημιές. Επίσης, είχε την ευκαιρία να επικοινωνήσει με τους κατοίκους που προσωρινώς διέμειναν στους πέριξ των Ναών χώρους.

(Εκ της Ίερας Μητροπόλεως).

Ίερά Μητρόπολις Χίου

Το κύριο εκκλησιαστικό γεγονός, το οποίο σημάδεψε το έφετινόν 20ό έτος της θεοφιλοῦς και πολυκάρπου ποιμαντορίας του Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρών και Οίνουσσών κ. Διονυσίου, υπήρξεν ή εύλογητή και έπίσημη έπίσκεψη του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου, στη Χίο.

Ο Μακαριώτατος επισκέφθηκε τόν νησί από τήν 21ην έως τήν 24ην Ίουλίου, ύστερα από πρόσκληση του Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, για να τιμήσει, με τήν παρουσία του, τίς έκδηλώσεις για τήν μνήμη τής Άγίας ένδόξου Παρθενομάργυρος Μαρκέλλης τής Χιοπολίτιδος, και να επικοινωνήσει μετά του πιστού λαού τής Χίου.

Ο Προκαθήμενος τής Έκκλησίας τής Ελλάδος έγινε δεκτός στο νησί με έκδηλώσεις ένθουσιασμού, αγάπης και βαθυτάτου σεβασμού από τίς Άρχές, τόν Ίερό Κλήρο και τόν εύσεβή λαό. Με τήν άφιξή του, εις τήν πλατεία τής πόλεως Χίου τόν προσεφώνησεν ό Δήμαρχος Χίου κ. Πέτρος Παντελάρας, και του άπένεμε τήν άνωτάτην τιμητικήν διάκρισην, τόν χρυσοῦν μετάλλιον τής πόλεως. Κατόπιν, τόν προσεφώνησεν ό Νομάρχης Χίου κ. Γεώργιος Καλουτάς, ό όποιος έτόνισεν ιδιαίτερας τήν ζωογόνον πνοήν, που έδωκε στα θέματα τής Έκκλησίας ή έκλογή του Μακαριωτάτου στο πηδάλιο τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Στη συνέχεια, τελέσθηκε Δοξολογία στον Ίερό Μητροπολιτικό Ναό Χίου. Κατά τήν Δοξολογία ό Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, προσφωνών τόν Μακ. Άρχιεπίσκοπον, έίπε, μεταξυ άλλων, και τά έξής: «... Αί στιγμαί, τας όποίας σήμεραν διερχόμεθα, Μακαριώτατε, δέν είναι στιγμαί άδόλου και νηφαλίου στοχασμού. Ο νοῦς σήμεραν έχει στρατολογηθή εις τήν ύπηρεσίαν τής ύλης και όλονέν εφευρίσκει και φονικώτερα όπλα, διά τήν έξόντωσιν και τόν άφανισμόν τής ζωής. Και όρθως έχαρακτηρίσθη ή έποχή μας, ως έποχή έπιστημονικής βαρβαρότητος. Διότι αί τεχνικαί κατακτήσεις δέν συμβαδίζουν με τήν ήθικήν προκοπήν του άνθρώπου. Και ή Έπιστήμη, άντι να άπαντήση εις τά έναγώνια έρωτήματα τής έποχής, τείνει να άφυπνίση πρωτόγονους όρμας και ένστικτα και σκορπίζει γύρω μας τόν δέος. Και έρωτάται περιδεής ό καθείς, μήπως εισήχθημεν εις τόν λυκόφωσ του συγχρόνου πολιτισμού.

Και εάν, Μακαριώτατε, κλονίζονται σήμεραν τά θεμέλια του πολιτισμού και μία άγωνία επικάθηται επί του στήθους των λαών, άφορμή είναι, πιστεύομεν, διότι ένοθεύθησαν βαθμιαίως τά χριστιανικά βιώματα και διότι ό σημερινός τρόπος ζωής δέν ανταποκρίνεται πλέον προς τήν άποκαλυφθείσαν ύπό του Υιού του Θεού και έμνηνευθείσαν θεοπνεύστως έντός των Οίκουμενικών Συνόδων θείαν αλήθειαν...».

Ο Μακαριώτατος, άπαντώντας στην έμπνευσμένη Προσφώνηση του Σεβ. Χίου, έτόνισεν: «... Έρχομαι στην Χίο, όπως είπα και εις τήν πλατεία τής πόλεως ένώπιον του λαού, όχι τόσοσν ως επισκέπτης, όσον ως προσκνητής των ιερών και όσίων. Και πράγματι. Αύτή ή νήσος έχει να επιδείξει μίαν λαμπράν εκκλησιαστικήν και θρησκευτικήν ιστορίαν.

Άπό τά σπλάγγνα τής εξέπηδήσαν μεγάλες μορφές τής άγίας, ένδόξου Όρθοδόξου Έκκλησίας μας, όχι μόνον κατά τά παλαιά έτη, τά έτη των Μαρτύρων τής Έκκλησίας, αλλά και κατά τους συγχρόνους καιρούς, πράγμα τόν όποϊον άποτελεϊ σημεϊον, δηλαδή ένδειξιν, τής παρουσίας

Μετά την ύποδοχή του στην κεντρική πλατεία της Χίου από τόν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Διονύσιο, τούς κ.κ. Νομάρχη και Δήμαρχο, τίς τοπικές αρχές και πλήθη χριστιανών, ό Μακ. Αρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χριστόδουλος άπευθύνει θερμό χαιρετισμό.

του Θεού επάνω εις αυτήν την γήν, επάνω εις αυτήν την νήσον σας. Άλλά και πέραν αυτού, έρχομαι εις την νήσον σας, ή όποία είναι γνωστή για την προσφοράν της και εις άλλους τομείς, όπως είναι π.χ. ό τομέας τών Έπιστημών και τής μορφώσεως του ανθρώπου, διότι από εδώ ξεκίνησαν μεγάλες επίσης μορφές τής νεοελληνικής εκπαιδεύσεως, αλλά και πέραν αυτών εδώ έδίδαξαν μεγάλοι Διδάσκαλοι του Γένους και Πατέρες του Έθνους, οι όποιοι άφησαν ίχνη διαβάσεως όχι μόνον εις αυτήν την νήσον, αλλά και εις όλoκληρον τόν Έλληνισμόν.

Άλλά και ή επιχειρηματική δραστηριότητα τών ναυτιλομένων, τών προερχομένων από αυτήν την νήσον, γεννάει σε όλους έμάς τόν θαυμασμόν, διά την ζωτικότητα, την δημιουργικότητα και την δεξιοτεχνία τών ανθρώπων, που, έκκινήσαντες από αυτό τό όμορφο και μυροβόλο νησί, κατέκτησαν, κυριολεκτικώς, τόν κόσμον και δίδουν, έδωσαν και θα εξακολουθοούν, ασφαλώς, να δίδουν μαρτυριαν μας δυναμικής και ζωντανής παρουσίας μέσα εις τά έμπορικá και οικονομικά δρώμενα του κόσμου όλου. Η ναυτιλία μας όντως άποτελεί έναν τομέα τής γενικότερης έθνικής και οικονομικής και κοινωνικής ζωής και θα είναι εντύχημα εάν και οι νέοι μας θελήσουν να προσανατολιστούν προς τό έπάγγελμα του ναυτικού και να θελήσουν να ακολουθήσουν επί τά ίχνη τών πατέρων τους, όχι μόνον για να εξασφαλίσουν τά προς τό ζήν άναγκαία για

τόν έαυτόν των και τίς οικογένειές των, αλλά, κυρίως, για να συνεχίσουν μίαν λαμπράν παράδοσιν, που είχε αρχίσει πρό αρκετών και πολλών ετών, συνεχίζει και θα συνεχιστεί με τούς ίδιους ταχείς ρυθμούς ανάπτυξεως, εις τρόπον ώστε να παραμείνη ή πατρίδα μας όντως εις την πρώτην θέσιν τής έμπορικής ναυτιλίας, την όποιαν επίζηλος κατέχει, χάρις εις τόν δυναμισμόν και εις την παραγωγικότητα τών τέκνων της...».

Τήν 22αν Ίουλίου ό Μακαριώτατος προέστη τής πολυαρχιερατικής Θείας Λειτουργίας στον Έρεό Ναό Άγίας Μαρκέλλης Βολισσού, συλλειτουργούντων τών Σεβ. Μητροπολιτών: Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου κ. Προκοπίου, Άττικής κ. Παντελεήμονος, Μηθύμνης κ. Χρυσοστόμου, Μυτιλήνης, Έρεσσού και Πλωμαρίου κ. Ίακώβου, και του Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Διονυσίου.

Στό πέρας τής Θείας Λειτουργίας και ενώπιον τών δεκάδων χιλιάδων πιστών, που είχαν κατακλύσει τούς χώρους γύρω από τόν Έρεό Ναό, ό Σεβ. Μητροπολίτης Χίου ώμίλησεν, άναφερόμενος στον βίο τής Άγίας και στο έργο του Μακαριώτατου, λέγοντας: «...Τό μαρτυρικό τέλος τής Άγίας Μαρκέλλης άποδεικνύει, ότι ήταν ένα εύσομο ένσωματο άνθος τών χριστιανικών άρετών, "πεφυτευμένον παρά τás διεόδους τών υδάτων" τής χριστιανικής μας Θρησκείας. Νέα στην ήλικία, με όμορφιά ψυχής και σώματος, όμιλει προς όλους τούς χριστιανούς και, κυρίως, προς

τις χριστιανές νέες. Στις σύγχρονες νέες απευθύνεται ή Άγία Μαρκέλλα και τις καλεί να ζήσουν χριστιανικά και θεοπρεπή. Νέα ή ίδια ξεύρει να τους μιλήση τή δική τους γλώσσα... Μακαριώτατε, είναι γεγονός, ότι έχετε καταστή ή δρομεύς Άπόστολος, που περιέρχεσθε όλην τήν Έπικράτειαν, εύλογώντας και κηρύσσοντας εις τόν πιστόν Έλληνικόν λαόν και φρονηματίζων τους νέους και τις νέες, καθοδηγώντας τους προς τό καλόν. Εύλογήσατε, λοιπόν, τόν λαόν τουτόν, ό όποιος αναμένει με καρτερίαν και αγάπην πολλήν...».

Ό Μακ. Άρχιεπίσκοπος κηρύττοντας, έν συνεχεία, τόν θεϊόν λόγον, έπεσήμανε: «...Πώς να έρμηνεύσω αυτό που έβλεπα στον δρόμο πρωί - πρωί σήμερα, καθώς έρχόμασταν εδώ στην εκκλησία, ανθρώπους έναν έναν ή και πολλούς, με τά πόδια να διανύουν τήν απόσταση από τήν πόλη τής Χίου, μέχρις εδώ, τό Έρρό Προσκύνημα τής Άγίας Μαρκέλλας. Πώς να έξηγήσω τήν παρουσία ανάμεσά σας νέων παιδιών, αγοριών και κοριτσιών, που είναι κάτω από τά 25 χρόνια και τά όποια παιδιά εδώ είναι παρόντα, και τό πρωί τά είδα να άνεβαίνουν και να κατεβαίνουν τά βουνά για να έλθουν, να φθάσουν εδώ στη μνήμη και στην χάρη τής Άγίας. Πώς άλλως να έρμηνεύσω τό ότι αυτήν τήν στιγμήν εδώ, μπροστά στα μάτια μου, είστε άπλωμένοι εδώ εκατοντάδες άν μη και χιλιάδες άνθρωποι. Άνθρωποι όχι μόνον του νησιού αυτού αλλά και προσκνηητές από άλλα μέρη. Έμαθα δέ, ότι και έσεις οι Χιώτες έχετε τόση προσκόλληση στην Άγία σας Μαρκέλλα, ώστε και από τήν Άμερική και από τόν Καναδά και τήν Εύρώπη, τούτη τή μέρα φροντίζετε, όσοι μπορείτε, να έρχεστε αυτήν τήν ήμέρα εδώ, για να δίνετε τό παρών. Και δέν άμφιβάλλω, ότι και όσοι δέν μπορούν να έρθουν εδώ σήμερα, είναι εδώ παρόντες και με τήν ψυχή και με τήν σκέψη, και εκεί όπου ζουν και εργάζονται αυτήν τήν ώρα ασφαλώς προσεύχονται στην Άγία, για τήν υγεία τους, τήν προστασία τους και για τήν πρόοδό τους...».

Πέραν τών προαναφερθέντων έξόχων γεγονότων, ή έπίσκεψη του Μακαριωτάτου εις Χίον περιελάμβανε έπισκέψεις στους Δήμους Χίου, Καρδαμύλων, όπου του άπενεμήθη τό χρυσοϋν μετάλλιον του Δήμου, Άμανής και Όμηρούπολης -στους όποιους άνεκηρύχθη Έπίτιμος Δημότης-, προσκύνημα σέ Μοναστήρια και Ναούς, έπισκέψεις στο Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Χίου, όπου έτέλεσε τόν άγιασμό τών εγκαινίων τής Καρδιολογικής Κλινικής, στο Γηροκομείο, σέ Κατασκηνώσεις κ.ά.

Άξίζει να σημειωθή ή έπίσκεψη του Μακαριωτάτου στις νεοανειρωόμενες και υπέροχες έγκαταστάσεις του Έκκλησιαστικού Λυκείου Β. Αιγαίου, με έδρα τή Χίο, άποτέλεσμα τής διαρκούς φροντίδος του Σεβ. Μητροπολίτου Χίου και τών συντόνων ενεργειών του Βουλευτού Χίου και τ. Έπουργού κ. Ά. Κοτσακά, στον «Όίκο Άγάπης», ένα από τέσσερα πολυδύναμα στο είδος τους Κέντρα τής Χώρας, που άποτελεί έργο ζωής του Σεβ. Μητροπολίτου Χίου.

Έιδιαίτερα συγκινητική ήταν ή έπίσκεψις του Μακαριωτάτου στον Έ. Ναόν Άγίας Παρασκευής, του συνοικισμού Καστέλλου - Χίου, όπου εύρίσκεται ή θαυματοργός εικών τής Άγίας, τήν όποιαν έφεραν μαζί τους τό 1922 πρόσφυγες από τήν Κρήνη τής Μ. Άσίας. Έκει τόν υπεδέχθη ή Πρόεδρος τών Άγιοπαρασκευουσιών Κρήνης Μ. Άσίας κ. Σωτήριος Μ. Τζούμας μετά του Διοικητικού Συμβουλίου, ή όποιος τόν προσεφώνησε με μιá έμπνευσμένη όμιλία, εις τήν όποιαν άπήντησεν, με καταφανή συγκίνηση, ή Μακαριώτατος.

Κατανυκτική ήταν ή έπίσκεψις του Μακαριωτάτου εις τήν Έ. Μονήν Παναγίας Βοηθείας, όπου προσεκύνησε τό Τιμιόν Λείψανον του Έδρουτου τής Μονής, νεωστί αναγνωρισθέντος Άγίου, Όσίου Άνθίμου του Χίου.

Ό Μακαριώτατος άνεχώρησε από τήν Χίο, εύχαριστώντας και συγχαίροντας τόν Σεβ. Χίου, για τήν όργάνωση τής Έ. Μητροπόλεως, τό έργο του και τήν θαυμάσια ύποδοχή που Του έπεφυλάχθη.

(Έκ τής Έερράς Μητροπόλεως)

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ό Πάπας Έωάννης - Παύλος Β', -μετά τήν λήψη τής άποφάσεως περι άναβολής τής συγκλήσεως στη Βαλτιμόρη τής Γενικής Συνελεύσεως τής «Διεθνούς Μεικτής Έπιτροπής για τό Διάλογο μεταξύ τής (Ρ)Καθολικής και τής Όρθοδόξου Έκκλησίας», - απέστειλε τήν 20ήν Μαΐου 1999 έπιστολήν προς τόν Πρόεδρο του «Ποντιφικού Συμβουλίου για τήν προώθησι τής ένότητος τών χριστιανών» Καρδινάλιον Cassidy, στην όποία, εκτός τών άλλων, γράφει τά έξης:

«Έξ αίτίας του πολέμου στα Βαλκάνια, δυστυχώς δέν κατέστη δυνατόν να πραγματοποιηθή ή Γενική Συνέλευσις τής Διεθνούς Μεικτής Έπιτροπής για τόν Διάλογο μεταξύ τής (Ρ)Καθολικής και τής Όρθοδόξου Έκκλησίας». Με λύπη συμφωνήσαμε από κοινού να αναβάλουμε τή συνάντησι για τό έπόμενο έτος. Σ αυτήν τήν τόσο σημαντική στιγμή του Διαλόγου θα πρέπει πράγματι να ύπάρχη ή παρουσία όλων τών ενδιαφερομένων και να διεξαχθή ή Διάλογος σ' ένα κλίμα κατάλληλο να δημιουργήση τις προϋποθέσεις για μιá ήρεμη άναζήτησι τής Άλήθειας...

»Στά τελευταία χρόνια ή Διάλογος άνάμεσα στα μέλη τής Έπιτροπής έξήτασε ένα δύσκολο ζήτημα (Σημ.: τό ζήτημα τής Ούνίας), που πηγάζει από ιστορικά γεγονότα και διαιρέσεις, που δημιουργήθηκαν κατά τή δεύτερη χιλιετία.

»Έπιθυμώ να ένθαρρύνω Σας, άξιότιμε άδελφέ, και τά μέλη τής Έπιτροπής να σκεφτήτε με προσεκτικήν ευαισθησία και κατανόησι γύρω από τις σχέσεις άνάμεσα στις Όρθόδοξες Έκκλησίες και τις Άνατολικές Καθολικές (Σημ.: Ούνιτικές) Έκκλησίες, συνειδητοποιώντας ότι αυτές οι τελευταίες έχουν, ένώπιον τής (Ρ) Καθολικής Έκκλησίας, άξιοπρέπειαν ίση με όλες τις άλλες Έκκλησίες, που είναι σε πλήρη κοινωνία με τόν Έπίσκοπο Ρώμης,

άπολαμβάνον τὰ ἴδια δικαιώματα, δεσμεύονται μὲ τις ἴδιες ὑποχρεώσεις...

«Ὁ Διάλογος ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ σταματήσει, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνεχισθῆ μὲ ἀνανεωμένη ἔντασι, ὥστε νὰ λάμψη πρὸ φωτεινῆ ἢ μαρτυρία τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν σύγχρονο κόσμο, στὸ κατώφλι τῆς νέας χιλιετίας. Γι' αὐτὸ προτρέπω τὸ Ποντιφικὸ Συμβούλιο γιὰ τὴν προώθησι τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν νὰ ἀναζητήσῃ τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ καταστήσῃ ὅσον γίνεται περισσότερο ἐγκάρδιες καὶ ἐποικοδομητικὲς τὶς σχέσεις μὲ καθεμὰ ἀπὸ τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, δημιουργώντας τὶς προϋποθέσεις, πού θὰ ἐπιτρέψουν στὸν Θεολογικὸ Διάλογο νὰ ἐξαγάγῃ τὰ ἐκκλησιολογικὰ καὶ κανονικὰ ἐπακόλουθα πού προέρχονται ἀπὸ τὴ μυστηριακὴ δομὴ τῆς Ἐκκλησίας...».

– Ὅς χρονικὸν ἄνευ σχολίων ἀναμεταδίδομε κάποιες χαρακτηριστικὲς λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Β' στὴ Ρουμανία, ὅπως μεταδόθηκαν τὴν 1η Ἰουλίου ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ρωμαιοκαθολικὴ ἐφημερίδα «Ἐνοριακὲς Καμπάνες», γιὰ νὰ ἐξαγάγουν οἱ ἀναγνώστες τῆς «Ἐκκλησίας» τὰ συμπεράσματά τους:

«Γιὰ 40 χρόνια (μέχρι τὸ 1989) οἱ Ρουμάνοι, Ὁρθόδοξοι καὶ Καθολικοί, κάτω ἀπὸ τὸ ἄθεο κομμουνιστικὸ καθεστῶς, ζοῦσαν στὶς κατακόμβες τὴν πίστη τους στὸ Χριστό. Ἄν κάποιος τὴν ἐκδήλωνε δημόσια, κατέληγε εἴτε στὶς φυλακὲς, εἴτε στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ρουμανία ἔζησε τὴ Λειτουργία μὲ τόσες χιλιάδες πιστοὺς ὅπως τὴν Κυριακὴ 9 Μαΐου κατὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα. Τὸ πρῶτὸ στὴ Λειτουργία, πού τελέστηκε στὴν πλατεία Unirii, προΐστατο ὁ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης Θεόκτιστος περιστοιχισμένος ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο καὶ συμμετεῖχαν 70.000 πιστοί. Ἦταν παρὼν καὶ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β'. Πάπας καὶ Πατριάρχης, πρὶν τὸ Πιστεύω ἀντάλλαξαν τὸν ἀσπασμὸ τῆς εἰρήνης καὶ μετὰ ἀπὸ τὶς ὁμιλίαι τους εὐλόγησαν μαζὶ τὸ πλῆθος.

Τὸ ἀπόγευμα στὴ Λειτουργία, πού τελέστηκε στὸ διπλανὸ πάρκο, προΐστατο ὁ Πάπας, συλλειτουργοῦσαν ὅλοι οἱ Καθολικοὶ Ρουμάνοι Ἐπίσκοποι, λατινόρρυθμοι καὶ ἑλληνόρρυθμοι, μὲ χίλιους περίπου ἱερεῖς, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔκλαιγαν διότι εἶχαν ζήσει χρόνια στὶς φυλακὲς. Συμμετεῖχαν 200.000 πιστοί. Ἦταν παρὼν καὶ ὁ Πατριάρχης.

Ἡ Ἁγία Τράπεζα, ὅπου λειτουργοῦσε ὁ Πάπας, εἶχε τοποθετηθεῖ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο παλάτι τοῦ Τσαουσέσκου, τοῦ δικτάτορα πού καταδίωξε τοὺς χριστιανούς ἀνελέητα ἐπὶ 40 χρόνια. Ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ παλάτι τελέστηκε ἡ συγχώρεσι, ἡ συμφιλίωσι, ἡ εἰρήνη, ἡ ἐνότητα. Κανένας δὲν πρόφερε λόγια ἐκδίκησης πρὸς τοὺς διώκτες!

Ὅταν ὁ Πάπας εἰσερχόταν στὸ πάρκο, μέσα στὸ θωρακισμένον αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ τὸν Πατριάρχη, ἡ κραυγὴ «ζήτω ὁ Πάπας» ὑψώθηκε ἀπὸ τοὺς χίλιους ἱερεῖς καὶ μεταδόθηκε σὰν κύμα σὲ ὅλο τὸ πλῆθος. Τὸ νὰ ἀκουστῆ ἡ

κραυγὴ αὐτὴ σ' αὐτὸ τὸ χῶρο, ὅπου πρὶν μόλις 10 χρόνια βασιλεύε καὶ καταπίεζε ὁ στυγνὸς καὶ ἄθεος κομμουνισμός, εἶναι κάτι πού συγκλονίζει. Πάνω στὴν ἐξέδρα οἱ Ρουμάνοι Ἐπίσκοποι δακρυσμένοι ἀγκάλιαζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἦταν ἡ μέρα πού τὴν περιμέναν χρόνια!

Πρὶν ἀπὸ τὴ Θεία Κοινωνία Πάπας καὶ Πατριάρχης ἀντάλλαξαν τὸν ἀσπασμὸ τῆς ἀδελφικῆς κοινωνίας, ἐνῶ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ξεσποῦσε σὲ ἓνα δυνατὸ χειροκρότημα.

Ἦταν μιὰ μεγάλη προσευχὴ γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἐνότητα. Συγκίνησε βαθιὰ ὅλους ἡ κραυγὴ «Unitade! Unitade!» (= ἐνότητα), στὸ τέλος τῆς Εὐχαριστίας. Ὁ λαὸς τῶν κατακομβῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνα ἔδειξε ὅτι εἶναι ἔτοιμος γιὰ θαρραλέες ἐπιλογές.

Εἶπε ὁ Πάπας στὴν ὁμιλία του: «Βρίσκομαι ἐδῶ ἀνάμεσά σας ὠθούμενος μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς αὐθεντικῆς ἐνότητος καὶ ἀπὸ τὴ θέλησι νὰ κατανοήσω τὴν Πετρίνεια διακονία πού μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Κύριος». Καὶ στὸ τέλος ἐπανέλαβε τὰ λόγια πού εἶχε προφέρει στὶς 16.12.1978: «Μὴ φοβάστε! Ἀνοίξτε διάπλατα τὶς πόρτες τῆς καρδιάς σας στὸ Σωτήρα Χριστό».

Ὁ Πάπας δώρισε στὸν Πατριάρχη ἓνα δισκοπότηρο καὶ μιὰ προσφορὰ γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ νέου Ὁρθόδοξου καθεδρικοῦ ναοῦ. Ὁ Πατριάρχης δώρισε στὸν Πάπα ἓνα σταυρὸ καὶ μιὰ εἰκόνα τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέα, πού ἡ παράδοσι θέλει νὰ ἔχει κηρύξει τὸ Εὐαγγέλιο στὴν περιοχή.

Καὶ στὶς δύο Λειτουργίες, πού μετέδωσε ἀπ' εὐθείας ἡ Τηλεόρασι, ἦταν παρὼν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Ἐμίλ Κονσταντινέσκου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ξεκίνησε ἡ πρόσκλησι πρὸς τὸν Πάπα.

Ἡ Ρουμανία παρακολούθησε συγκινημένη αὐτὲς τὶς τρεῖς ἱστορικὲς ἡμέρες τοῦ Πάπα στὴ Ρουμανία, ποτισμένες ἀπὸ αὐθεντικὸ ἀποστολικὸ πνεῦμα. «Συμφιλίωσι» εἶναι ἡ λέξι πού ἐπαναλαμβάνονταν πρὸ συχνὰ στὰ σχόλια τῶν μέσων κοινωνικῆς ἐπικοινωνίας τῆς χώρας.

Δὲν ξέφυγε τῆς προσοχῆς κανενὸς ἡ εἰκόνα τῶν νέων Ρουμάνων πού φώναζαν «ζήτω ὁ Πάπας» σκαρφαλωμένοι πάνω στὴν ἐξέδρα ὅπου ἦταν κάποτε τοποθετημένο καὶ τιμόταν τὸ ἄγαλμα τοῦ Λένιν».

– Τὴν 29η Ἰουνίου 1999 ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς μνήμης τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ζήτησε ἀπὸ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ τοὺς Ὁρθοδόξους νὰ ὑπερνήκῃσιν τὶς «πλάνες» τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ ἐορτάσουν ἀπὸ κοινου τὸ ἔτος 2000. Οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ φθάσουν στὴν πλήρη ἐνότητα, τὴν ὁποία θέλει ὁ Χριστός. Στὸν καθιερωμένον ἑορτασμὸ αὐτὸ συμμετέσχε καὶ Ἀντιπροσωπεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Γέροντα Ἐφέσου κ. Χρυσόστομο. Τὰ μέλη τῆς Ἀντιπροσωπείας ἔγιναν ἰδιαίτερος δεκτὰ ἀπὸ τὸν Πάπα.

– Ὁ Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β' σχεδιάζει νὰ ταξιδεύσῃ κατὰ τὸ ἔτος 2000 στὶς σπουδαιότερες τοποθεσίες τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἡ πρόθεσίς του νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν Ἀθήνα, πού προκάλεσε τὶς γνωστὲς

ἀπὸ τὸν Τύπο ἀντιδράσεις τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μελετᾶται προσεκτικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὡς ἐπεσήμανεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος σὲ ἐπιστολὴ Του πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο καλὸν θὰ ἦταν μὴ Πανορθόδοξος Σύναξις τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀπὸ κοινοῦ τὰ προβλήματα, πού συναρτῶνται πρὸς τὸ ζήτημα τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Πάπα καὶ τῶν τυχόν σχετικῶν οἰκουμενικῶν ἐκδηλώσεων εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους.

– Τὸ Συμβούλιο τῶν Ἐθνικῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Συνόδων τῆς Εὐρώπης συνεκάλεσε τὴν ἐτησίαν Συνέλευσι τῶν Γενικῶν Γραμματέων τῶν Συνόδων αὐτῶν στὴν πόλι Dubronnik τῆς Κροατίας. Σὲ κοινὴ διακήρυξί τους οἱ Γενικοὶ Γραμματεῖς διεκήρυξαν τὴν ἀνάγκη τῆς ἐντατικοποιήσεως τοῦ διαλόγου μὲ τὴς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ ἔκαμαν ἔκκληση στοὺς ὑπευθύνους πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς ἡγέτες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης νὰ μὴ θεωροῦν ὡς ὑπεύθυνο ὁλόκληρο τὸν Σερβικὸ λαὸ γιὰ τὴς ἀγριότητες, πού διαπράχθηκαν στὸ Κοσσοβο. Ἐπίσης ἐπεσήμαναν ὅτι ὁ Σερβικὸς λαὸς δὲν πρέπει νὰ συμπεριληφθῆ στὴς χῶρες, τὴς ὁποῖες ἐνισχύει ἡ Δύσις πρὸς ἀνόρθωσιν. Ὅσον ἀφορᾷ στὴν πορεία τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν πρὸς ἐνοποιήσιν τους οἱ Γενικοὶ Γραμματεῖς τῶν Ἐθνικῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Συνόδων τόνισαν, ὅτι τὸ κέντρον τοῦ βάρους τῶν προσπαθειῶν δὲν πρέπει νὰ τίθεται μόνον στὴν οἰκονομία. Ἀναγκαῖα εἶναι καὶ “ἡ πνευματικὴ διάστασις ὡς προϋπόθεσις στενωτέρας συναναπτύξεως τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων στὴν Ἀνατολὴ καὶ στὴ Δύσι”. Ἰδίως οἱ Ἐκκλησίες καλοῦνται «μὲ αὐτοσυνειδησιν καὶ αὐτοκριτικὴν νὰ δημιουργήσουν μαζὶ αὐτὸν τὸν νεὸν πολιτισμὸν ἐπάνω στὴν γηραὶ ἡπειρο».

– Ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς ἐπίσκοπος στὴν Ταϊλάνδη John Bosco Manat Chuabsamai, ὁ ὁποῖος εἶναι Πρόεδρος τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Διαθρησκευτικῶν Ὑποθέσεων στὴ χώρα αὐτὴ, προτρῶπει τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς νὰ ἐντατικοποιήσουν τὴς προσπάθειές τους γιὰ νὰ γνωρίσουν εἰς βάθος τὴ διδασκαλία καὶ τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων θρησκευτῶν στὴν Ἀσία καὶ ἔτσι νὰ ἔχουν θετικὴ στάσι ἀπέναντι σ’ αὐτέες. «Εἶναι σπουδαῖο, –ὅπως εἶπε– ν’ ἀναπτύσωμε τὴ γνῶσι μας γιὰ ἀνθρώπους ἄλλων θρησκευτῶν, ἰδίως γιὰ τὴς διδασκαλίαις τους, πού ἀφοροῦν τὴν πίστι, καὶ γιὰ τὴν πράξι ὡς ἐκδήλωσι τῆς πίστεως αὐτῆς, γιὰ νὰ οἰκοδομοῦμε ἔτσι στὴν Ἀσία ὀρθὸν καὶ βαθὺν σεβασμὸν γιὰ ἄλλους ἀνθρώπους... Πὰ τὸ ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ στὴν Ἀσία τὸ ὕψιστο πρωτεῖο βρισκεται στὴ μαρτυρία τῆς δυνάμεως τῆς ἀγάπης».

– Ἡ «Εὐρωπαϊκὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν», τὴν 25ῃ Σεπτεμβρίου 1999, θὰ ἀπονείμῃ στὴν πόλι Salzburg τὸ διὰ τὸ τρέχον ἔτος «Toleranzpreis» (Βραβεῖον γιὰ τὴν ἀνοχὴ τῶν ἄλλων μὲ ἀγάπην) στὸν πρῶτον Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Βιέννης διακεκομμένο 94ετῆ Καρδινά-

λιο Franz König, συνιδρυτὴ τῆς Ἀκαδημίας αὐτῆς, πρὸς ἀναγνώρισιν τόσοσ τῆς παγκοσμίως γνωστῆς προσφορᾶς αὐτοῦ ὡς θεολόγου καὶ θρησκευτολόγου, ὅσον καὶ τῶν πολυαριθμῶν οἰκουμενικῶν πρωτοβουλιῶν αὐτοῦ πρὸς ἀνέγερσιν πνευματικῶν γεφυρῶν ἐπικοινωνίας καὶ ἐνότητος μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης.

Ε.Δ.Θ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατόπιν ὑπευθύνου εἰσηγήσεως καὶ ἀξιεπαίνου ἐπιμονῆς τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ, Ὁρθοδόξου Προέδρου τῆς «Διεθνoῦς Μεικτῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸ Διάλογο τῆς ΡΚαθολικῆς καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», καὶ κατόπιν σχετικῆς ἐγκρίσεως τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Πάπα, ἀνεβλήθη γιὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἡ Γενικὴ Συνέλευσις αὐτῆς, πού εἶχε προγραμματισθῆ νὰ γίνῃ τὸν Ἰούνιο 1999, στὴ Βαλτιμόρη.

– Ἀπὸ τὴν 7ῃ μέχρι τὴν 9ῃ Μαΐου ὁ Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β΄ ἐπισκέφθηκε τὴ Ρουμανία. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1998 εἶχε λάβει πρόσκλησι ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Ρουμανίας Emil Canstantinescu καὶ τὴν 4ῃ Φεβρουαρίου 1999 ἀπὸ τὸν Μακ. Πατριάρχη Ρουμανίας κ. Θεόκτιστο καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας. Πρόκειται γιὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψιν ἐνὸς Πάπα σὲ μὴ χώρα, στὴν ὁποία ἐπικρατεῖ τὸ Ὁρθόδοξο Χριστεπώνυμο πλήρωμα. Κατὰ τὴ διάρκειαι τῆς ἐπισκέψεως ἔγινε πολὺς λόγος περὶ διαλόγου, ἀδελφοσύνης, ἐνότητος, συμφιλώσεως. Μάλιστα ὁ Πάπας κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του στὸν ἀποχαιρετιστήριον λόγον του στὸ ἀεροδρόμιον, μίλησε γιὰ ἓνα «νέο πνευματικὸ συμβάν Πεντηκοστῆς». «Παρὰ ταῦτα, –ὅπως σημειῶναι στὸ τεῦχος Ἰουνίου, τὸ ρωμαιοκαθολικὸ περιοδικὸ «Glaube in der 2. Welt», τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα μεταξὺ τῶν δυὸ Ἐκκλησιῶν ὑφίστανται ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες, δὲν ἔχουν λυθῆ. Αὐτὸ γίνεται φανερὸν ἀπὸ πολλὰ χωρία τῶν λόγων τοῦ Ρουμάνου Πατριάρχου. Ὁ Θεόκτιστος στὰ ἀποχαιρετιστήρια λόγια του ἀπέτρεψε τὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία νὰ ἔχη «ἱεραποστολικὸν (=προσηλυτιστικὸν) ζῆλον». «Ἱεραποστολικὴς προσπάθειαι –εἶπε– δηλητηριάζουν τὴς διεκκλησιαστικὴς σχέσεις» καὶ ὑπενθύμισεν ὅτι μετὰ τὴν πολιτικὴν στροφὴν (ἐκ τῆς καταρρεύσεως τοῦ κομμουνισμοῦ) ΡΚαθολικοὶ καὶ Προτεστάντες προσπαθοῦν νὰ ἀποκτήσουν πιστοὺς «ἐπάνω στὸ κανονικὸ Territorium τῆς Ὁρθοδόξιας», δηλαδὴ διεξάγουν προσηλυτισμὸν.

Στὸ ἄρθρο τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ προστίθενται καὶ τὰ ἐξῆς γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Παπικοῦ Πρωτείου: «Ὁ Πατριάρχης Θεόκτιστος μὲ γνησίως Ὁρθόδοξη ἐπιχειρηματολογίαν ὑπέμνησε τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, στοὺς ὁποίους δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη ἀξίωσις τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης γιὰ ἓνα πρωτεῖο δικαιοδοσίας πᾶνω σ’ ὁλόκληρη τὴν Ἐκκλησία ἀλλὰ περισσότερα Πατριαρχεῖα μὲ ἴδια δικαιώματα ὑπῆρχαν τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο, ὅπως

συμβαίνει σήμερα στον ὀρθόδοξο κόσμο με τις αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες τους... Ἡ οἰκουμενική ἀντίληψις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας συνίσταται στο ἀίτημα τῆς ἐπιστροφῆς στήν ἀδιαίρετη Ἐκκλησία τῆς πρώτης χιλιετίας. Θά ἦταν ἔτοιμη, ὅπως προσέθεσεν ὁ Πατριάρχης Θεόκτιστος, νά δεχθῆ στο πρόσωπο τοῦ Πατριάρχου Ρώμης τὸν «*primum inter pares*» καὶ νά ἀναγνωρίσῃ σ' αὐτὸν πρωτεῖον τιμῆς. Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ πρωτεῖο δικαιοδοσίας, πού ἀπαιτεῖ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία γιὰ τὸν Πάπα. Ἐδῶ συγκρούονται δύο Ἐκκλησιολογίες, πού ἡ μιὰ ἀποκλείει τὴν ἄλλη, εἶναι ἀπὸ τὰ κύρια σημεῖα διαφωνίας μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἥδη ἀπὸ τὰ μέσα τῆς πρώτης χιλιετίας. Ἄραγε πῶς θά ἀντιδράσῃ ἡ Ρώμη στὶς νέες προτάσεις ἀπὸ ὀρθόδοξη πλευρά, νά ἐξετασθῆ τὸ ζήτημα αὐτὸ σὲ μία Σύνοδο;». (Τὸ ἄρθρο αὐτὸ στο περιοδικὸ «*Glaube in der 2. Welt*», πού ἐγράφη ἀπὸ τὸν Erich Bryner, ἀναδημοσιεύθηκε στο λαμπρὸ Δελτίο πληροφοριῶν *Pressespiegel* (1η Ἰουλίου 1999), πού ἐκδίδεται στὴ Βιέννη ἀπὸ τὸ ἀκτινοβόλο Ἰδρυμα «*Pro Oriente*»).

– Τὸ περιοδικὸ *Herder Korrespondenz* (Ἰούνιος 1999) ἀναφέρει ὅτι ὁ Πάπας εἶπε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μακ. Πατριάρχη Θεόκτιστο, ὅτι ἡ Ρουμανία μετὰ τὸ ὄνομά της ὑπενθυμίζει τὸ *Imperium Romanum*, ἐνῶ συγχρόνως φέρει τὴ σφραγίδα τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ καὶ «ἔγινε στήν πορεία τῶν αἰῶνων γέφυρα μεταξὺ τοῦ λατινικοῦ κόσμου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως ἐπίσης μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν σλαβικῶν λαῶν».

– Ὁ ρωμαιοκαθολικὸς Γερμανὸς ἐπίσκοπος Kasper, πρῶην ἐπίσκοπος στήν περιοχή Rottenburg - Stuttgart καὶ τώρα Γραμματεὺς τοῦ Παπικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν προώθησι τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος, σὲ συνέντευξί του ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα, ὅτι προσεχῶς θά εἶναι δυνατὴ ἡ κοινὴ εὐχαριστιακὴ κοινωνία μεταξὺ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Λουθηρανῶν. Πά τὴν *Intercommunio* αὐτῆ, ὡς προσέθεσε, δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ κοινὴ πρᾶξις καὶ δρᾶσις. Ἀπαιτεῖται ἐπὶ πλέον «ἡ σκέψις, ἡ ἰδία πεποιθήσις πίστεως». Πρέπει νά ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὸν «ἀπατηλὸ ὀπτιμισμό», ὁ ὁποῖος παραβλέπει τίς πραγματικὲς δυσκολίες. Πρόκειται περὶ «ψευδοῦς Οἰκουμενισμοῦ», ὅταν ἐπιδιώκουμε νά ἐνωθοῦμε μετὰ «τὸν πλέον χαμηλὸ κοινὸ παρονομαστή», καταπιέζοντας κάθε τι ἄλλο.

Ὅσον ἀφορᾷ στο παπικὸ λειτούργημα, ὁ ἐπίσκοπος Kasper προσέθεσεν ὅτι, τοῦτο ἐξασκήθη στήν πορεία τῆς ἱστορίας κατὰ διαφορετικὸν τρόπο. Ἡ σημερινὴ μορφή του δὲν πρέπει νά ἀπολυτοποιηθῆ. Μᾶλλον πρέπει νά ἐξετασθῆ πῶς τὸ παπικὸ λειτούργημα πρέπει νά προσαρμοσθῆ στὶς σημερινὲς καταστάσεις γιὰ νά ἐξασκήται κατὰ τρόπον, πού θά εἶναι ἀνεκτὸς ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ Οἰκουμένη.

– Ὡς «ἱστορικὴ γέφυρα» μεταξὺ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Προτεσταντῶν χαρακτήρισε ὁ Πρόεδρος τοῦ Παγκοσμίου Λουθηρανικοῦ Συνδέσμου λουθηρανὸς ἐπίσκοπος

Christian Krause τὴν «κοινὴ διακήρυξις θά ὑπογράψουν τὴν 31η Ὀκτωβρίου 1999 στήν πόλι Augsburg ἡγετικά στελέχη τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ ὁ ὑπ' ἀρ. 1 θεολόγος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Πρόεδρος τῆς Παπικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὰ ζητήματα τῆς πίστεως Καρδινάλιος Joseph Ratzinger τόνισε σὲ συνέντευξί του, ὅτι ἡ ὑπογραφή τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος «κοινῆς διακηρύξεως» δὲν αἶρει πολλὰ ὑπάρχοντα ἐρωτήματα καὶ «προβλήματα». Ἡ διακήρυξις αὐτῆ, ὅπως τόνισε, «δὲν εἶναι συμφωνία γιὰ τὴν διδασκαλία περὶ δικαιοσύνης αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ γιὰ θεμελιώδεις ἀλήθειες τῆς περὶ δικαιοσύνης διδασκαλίας». Ὑπάρχουν πάντοτε διαφορετικὲς ἐρμηνεῖες ὠρισμένων διατυπώσεων, ὅπως λ.χ. τῆς ἐκφράσεως «*simul iustus et peccator*». Ἐνῶ ἡ φράσις αὐτῆ γιὰ τὸν Λούθηρο σημαίνει «ἁμαρτωλὸς καὶ ἐξ ὀλοκλήρου δικαιομένος», γιὰ τὴν ΡΚαθολικὴ Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει τέτοιος *Dualismus*. «Ὅταν κάποιος δὲν εἶναι δίκαιος, τότε ἐπίσης δὲν εἶναι δικαιομένος». Μετὰ τὴν δικαίωσι καὶ μετὰ τὴν Χάρι, ἡ ὁποία παρέχεται διὰ τῶν Μυστηρίων, ὁ ἁμαρτωλὸς γίνεται «καὶνὴ κτίσις». Ἀλλὰ παραμένει ἡ δυνατότης τοῦ πειρασμοῦ γιὰ τὴν ἁμαρτία. Τέτοιες διαφορὲς, κατὰ τὸν Ratzinger, θά εἶναι προσκόμματα γιὰ μιὰ πλήρη συμφωνία.

Ε.Δ.Θ.

ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Τὸ Παπικὸ Συμβούλιο γιὰ τὸν Διαθρησκειακὸν Διάλογο, ἐξ ἀφορμῆς τῆς κυρίως βουδδιστικῆς ἐορτῆς *Vesakh*, δημοσίευσε χαιρετιστήριο μήνυμα, στο ὁποῖο ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Καρδινάλιος *Atinze* ἐκφράζει τὴν πεποίθησι, ὅτι ἡ «ἐμβάθυνσις στὴ φιλία» καὶ ἡ συνεργασία τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Βουδδισμοῦ θά εἶναι σπουδαία συμβολὴ στὴ λύσι πολλῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν προβλημάτων τοῦ κόσμου τούτου.

– Ἐσχάτως πληθύνονται στήν Εὐρώπη τὰ συνέδρια καὶ οἱ ἡμερίδες ρωμαιοκαθολικῶν καὶ προτεσταντικῶν οἰκουμενικῶν κύκλων καὶ ἐκπροσώπων τῆς βουδδιστικῆς θρησκείας πρὸς ἐξέτασιν τῶν σχέσεων Χριστιανισμοῦ καὶ Βουδδισμοῦ πρὸς ἐπισήμανσιν τῶν σημείων ἐπαφῆς μεταξὺ αὐτῶν, πρὸς ἀπηλλαγμένην διλετταντισμοῦ ὀρθὴν ἐρμηνείαν τῶν ἐπισημαινομένων «ὀμοιοτήτων» καὶ πρὸς συνεργασίαν τῶν ἐκπροσώπων τῶν δύο θρησκειῶν γιὰ ζητήματα δικαιοσύνης, εἰρήνης, προστασίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων κ.τ.τ.

Ε.Δ.Θ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΗ

**Σύστασης Έκκλησιαστικού Ίδρύματος με την
έπωνυμία: «ΙΔΡΥΜΑ ΨΥΧΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ “ΔΙΑΚΟΝΙΑ”»**

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έχουσα υπ' όψει:

1. Τις υποχρεώσεις της από τους Ίερούς Κανόνες και Νόμους του Κράτους προς το Χριστεπώνυμο της Έκκλησίας Πλήρωμα.

2. Τις διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 29 του Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου της Έκκλησίας της Ελλάδος».

3. Τις ύφιστάμενες άμεσες κοινωνικές ανάγκες.

4. Την υπ' αριθμ. 1007/21.4.1999 πρόταση του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου.

5. Τις από 13 και 29.5.1999 Γνωματεύσεις του Νομικού Γραφείου της Έκκλησίας.

6. Την από 10.6.1999 Απόφαση Αυτής,

Αποφασίζει

Τη σύσταση Έκκλησιαστικού Ίδρύματος με την έπωνυμία: «ΙΔΡΥΜΑ ΨΥΧΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ “ΔΙΑΚΟΝΙΑ”».

Η συγκρότηση, όργάνωση και λειτουργία του Ίδρύματος αυτού διέπεται από τις διατάξεις του κατωτέρω Κανονισμού:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

**«Συστάσεως και λειτουργίας Ίδρύματος με την
έπωνυμία: «ΙΔΡΥΜΑ ΨΥΧΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ “ΔΙΑΚΟΝΙΑ”».**

Άρθρο 1

Σύσταση, Έπωνυμία - Νομική Ύπόσταση.

Συνιστάται στην Ίερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών Έκκλησιαστικό Ίδρυμα με την έπωνυμία: «ΙΔΡΥΜΑ ΨΥΧΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ “ΔΙΑΚΟΝΙΑ”».

Το Ίδρυμα τούτο είναι μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα και αποτελεί αυτότελη Ύπηρεσία του Νομικού Προσώπου της Ίερας Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Άρθρο 2

Σκοποί και Μέσα

1. Σκοποί του Έκκλησιαστικού Ίδρύματος τούτου

είναι ή επί τη βάσει των όρθοδόξων άρχών της ποιμαντικής ψυχολογίας και των συγχρόνων έπιστημονικών δεδομένων αντιμετώπιση των ψυχοκοινωνικών προβλημάτων του ανθρώπου:

α. Με την παροχή υπηρεσιών σωστής και έγκυρης ενημέρωσης στο εύρύ κοινό σχετικά με την χρήση και τα άποτελέσματα των εξαρτησιογόνων ούσιών και με την αντιμετώπιση του AIDS.

β. Με την εφαρμογή προγραμμάτων και μεθόδων, τόσο στον τομέα της πρόληψης όσο και στον τομέα της καταστολής που θα άποβλέπουν στην θεραπεία και την άποκατάσταση των προσώπων που έχουν προσβληθή.

2. Ειδικότερα το πρόγραμμα της Ίερας Αρχιεπισκοπής Αθηνών για την αντιμετώπιση των συγχρόνων ψυχοκοινωνικών προβλημάτων, περιλαμβάνει τα έξης Κέντρα με δυνατότητα περαιτέρω ανάπτυξέως των:

α. Κέντρο επιμόρφωσης, εκπαίδευσης και ενημέρωσης.

β. Κέντρο πρόληψης.

γ. Κέντρα θεραπείας.

δ. Κέντρο κοινωνικής επανένταξης, επαγγελματικού κατάρτισμού και άποκατάστασης.

Άρθρο 3

Κέντρο επιμόρφωσης, εκπαίδευσης και ενημέρωσης

Το Κέντρο Έπιμόρφωσης, Εκπαίδευσης και Ένημέρωσης έκπονεί και εκτελεί προγράμματα που άποσκοπούν κυρίως στην έπιμόρφωση ατόμων ή στελεχών, που με την σειρά τους θα βοηθήσουν ή θα ένταχθούν σε κάποια από τα κέντρα του προγράμματος ή προγράμματα ενημέρωσης της κοινωνίας γενικότερα σε θέματα εξαρτησιογόνων ούσιών και AIDS στο επίπεδο της ένορίας ή της Αρχιεπισκοπής.

Ένδεικτικά αναφέρονται οί έξης τομείς:

1. Έπιμόρφωση κληρικών.

Άφορά στην κατάρτιση των κληρικών σε θέματα εξαρτησιογόνων ούσιών και AIDS, προκειμένου να αντιμετώπισουν τα καθημερινά ποιμαντικά προβλήματα των ένοριών τους ή να ένταχθούν σε κάποιο από τα κέντρα του προγράμματος.

2. Εκπαίδευση επαγγελματιών ψυχικής ύγείας.

Άφορά στην εκπαίδευση - ενημέρωση και έξειδίκευση ψυχιάτρων, ψυχολόγων και κοινωνικών λειτουργών σε θέματα τόσο εξαρτησιογόνων ούσιών και AIDS, όσο και όρθοδόξου ποιμαντικής και θεολογίας γενικότερα.

3. Έπιμόρφωση Ίερέων - Πνευματικών.

Άφορά στην κατάρτιση των Πνευματικών της Αρχιεπισκοπής Αθηνών στα ειδικά προβλήματα και θέματα των εξαρτησιογόνων ούσιών και του AIDS, είτε αυτοί πρόκειται να ένταχθούν στο πρόγραμμα, είτε όχι.

4. Ένημέρωση εύρυτέρου κοινού.

Άφορᾶ σὲ ὁμιλίες, διαλέξεις, ἀνοιχτὲς συζητήσεις, ἐκθέσεις, ἐκδόσεις ἐντύπου ὑλικού, ταινίες, συνεργασία μὲ τὰ Μ.Μ.Ε., ἐνημέρωση γονέων, ἐκπαιδευτικῶν, μαθητῶν κ.τ.λ.

Άρθρο 4
Κέντρο Πρόληψης

Α. Τὸ κέντρο Πρόληψης:

1. Παρέχει τὶς ὑπηρεσίες του στὸ εὐρὺ κοινό, δηλαδή σὲ ἄτομα ποὺ εἴτε ἔχουν, εἴτε δὲν ἔχουν ἄμεση ἐμπλοκὴ στὸ θέμα τῆς χρήσης ψυχοδραστικῶν οὐσιῶν καὶ AIDS, τόσο σὲ ἐπίπεδο Ἐνορίας, ὅσο καὶ σὲ ἐπίπεδο Ἀρχιεπισκοπῆς, μὲ στόχο:

α. τὴν παροχὴ ὀρθῆς καὶ ἔγκυρης πληροφόρησης καὶ

β. τὴν πρόληψη καὶ ἀποτροπὴ τῆς διάδοσης τῆς χρήσης οὐσιῶν καὶ AIDS.

2. Ὑλοποιεῖ προγράμματα καὶ δραστηριότητες πρόληψης.

3. Ἀναπτύσσει δίκτυα συνεργασίας μὲ εἰδικὲς μονάδες στὶς ὁποῖες παραπέμπει τὰ περιστατικά ποὺ ὑπερβαίνουν τὶς ἀρμοδιότητές του, καθὼς καὶ μὲ ἄλλα κέντρα πρόληψης ποὺ ἀπευθύνονται στὸν ἴδιο πληθυσμό.

Β. Πρωτογενὴς Πρόληψη:

Μπορεῖ νὰ ἐνταχθεῖ στὸ γενικότερο πλαίσιο ποιμαντικῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀφορᾶ στὶς εὐρύτερες κοινωνικὲς ὁμάδες καὶ ἔχει στόχο τὴ φυσικὴ, ψυχικὴ καὶ κοινωνικὴ εὐεξία τοῦ ἀτόμου, μειώνοντας τοὺς κινδύνους νὰ ἐμφανισθοῦν κἀνούργιες περιπτώσεις ἀτόμων ποὺ κάνουν χρῆση ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν καὶ συμπεριφορὲς ποὺ ὀδηγοῦν σὲ αὐτὴν ἢ τὸ AIDS.

Γ. Δευτερογενὴς Πρόληψη:

Ἐδῶ βρίσκεται ὁ οὐσιαστικότερος τομέας τῆς πρόληψης. Ἀπευθύνεται κυρίως σὲ ἄτομα ἐφηβικῆς καὶ περιεφηβικῆς ἡλικίας, τὰ ὁποῖα εἴτε κάνουν περιστασιακὴ χρῆση ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν, εἴτε ὁ κίνδυνος νὰ ἐμπλακοῦν σὲ αὐτὲς εἶναι πολὺ ὑψηλός.

Ἐνημερώνει καὶ κατευθύνει τὶς οἰκογένειες τῶν χρηστῶν γιὰ μιὰ σωστὴ ἀντιμετώπισή τους.

Δ. Τηλέφωνο S.O.S.:

Προβλέπεται ἡ δημιουργία ΑΝΟΙΧΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ γιὰ τὴν παροχὴ πληροφοριῶν καὶ ὑπηρεσιῶν ὑποστήριξης (ὅπου εἶναι δυνατό) καθ' ὅλο τὸ εἰκοσιετῶρο, 365 ἡμέρες τὸ χρόνο.

Άρθρο 5
Κέντρα Θεραπείας

Τὰ Κέντρα Θεραπείας κατανέμονται ὡς ἑξῆς

1. Κέντρο Εἰσαγωγῆς:

Άφορᾶ στὴν ἐπιλογὴ καὶ προετοιμασίᾳ ἐξαρτημένων ἀτόμων στὶς μονάδες ψυχικῆς ἀπεξάρτησης τοῦ προγράμματος ἀπὸ ἔμπειρους, ἐξειδικευμένους ἐπαγγελματίες τοῦ χώρου.

2. Ἀνοιχτὴ Θεραπευτικὴ Μονάδα:

Άφορᾶ σὲ πρόγραμμα ἀπεξάρτησης μὲ βάση τὴν

καθημερινὴ προσέλευση τῶν χρηστῶν γιὰ διάστημα μερικῶν μηνῶν (ἐνδεικτικὰ 8 - 14 μῆνες). Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ δέχεται ἀσθενεῖς ποὺ ἤδη ἔχουν ἀπεξαρτηθεῖ σωματικὰ μὲ ὅποιοδῆποτε τρόπο.

3. Κλειστὴ Θεραπευτικὴ Μονάδα:

Άφορᾶ σὲ πρόγραμμα ἀπεξάρτησης σὲ ἐσωτερικὴ 24ωρη βάση καὶ γιὰ διάστημα πάλι μερικῶν μηνῶν. Ἐδῶ παρέχεται διατροφή, στέγαση, ἀπασχόληση κ.λπ. γιὰ ὅλο τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς στὴν μονάδα πέραν τῶν κυρίως θεραπευτικῶν δραστηριοτήτων.

Άρθρο 6
Κέντρο Κοινωνικῆς Ἐπανεξέλιξης καὶ Ἐπαγγελματικῆς Κατάρτισης

Τὸ Κέντρο αὐτὸ βρίσκεται σὲ ἄμεση ἐξάρτηση μὲ τὸ προηγούμενο Κέντρο καὶ ἔχει τοὺς ἑξῆς τομεῖς:

1. Ψυχοκοινωνικὴ Ὑποστήριξη.

Περιλαμβάνει τὴ συνέχεια τῶν θεραπευτικῶν διαδικασιῶν γιὰ μερικὰ χρόνια. Ἐδῶ, ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καθαρὰ θεραπευτικὲς διαδικασίες, παρέχεται ὑποστήριξη καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπόμενους τομεῖς.

2. Ἐπαγγελματικὴ Ἐκπαίδευση.

Περιλαμβάνει Προγράμματα ἐπαγγελματικῆς κατάρτισης καὶ ἐκμάθησης διαφόρων τεχνῶν (ἀγιογραφία, ἀργυροχρυσοχοΐα, λογιστικὴ, ξένες γλῶσσες, ξυλουργικὴ, ξυλογλυπτικὴ, κηροπλαστικὴ, ψαλτικὴ, χρῆση ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, κηπουρικὴ, ἀνθοκομία κτλ.) γιὰ καλύτερη καὶ γρηγορότερη κοινωνικὴ ἐπανεξέλιξη.

3. Νομικὴ Ὑποστήριξη.

Ἀποσκοπεῖ στὴ νομικὴ ὑποστήριξη ἀσθενῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐκκρεμεῖς δικαστικὲς ὑποθέσεις.

4. Ἐξεύρεση Ἐργασίας.

Προωθεῖ τὴν σύναψη συμβάσεων μὲ διαφόρους ἐπαγγελματικούς φορεῖς γιὰ ἀπορρόφηση ἀπεξαρτημένων ἀτόμων.

5. Ἐξεύρεση Κατοικίας - Ξενώνας.

Προσφέρει δυνατότητα προσωρινῆς στέγασης σὲ ἄτομα ποὺ ἔχουν ὀλοκληρώσει κάποια ἀπὸ τὰ θεραπευτικὰ προγράμματα μέχρις εὐρέσεως μόνιμης στέγης. Προβλέπεται ἡ δραστηριοποίηση Ὁμάδας Βοηθείας στὴν ἐξεύρεση κατοικίας.

Άρθρο 7
Διοίκηση

1. Τὸ Ἴδρυμα διοικεῖται ἀπὸ ἐννεαμελὲς Διοικητικὸ Συμβούλιο, τοῦ ὁποῖου Πρόεδρος εἶναι ὁ ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος.

2. Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διορίζονται μὲ τριετὴ θητεία ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος. Τὰ μέλη, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, εἶναι ἐπανεκλέξιμα δυνάμενα νὰ ἀντικατασταθοῦν ὅποτεδῆποτε.

3. Τὸ Δ.Σ. ἐπειτα ἀπὸ πρόταση τοῦ Προέδρου ὀρίζει τὸν Γενικὸ Διευθυντὴ καὶ τοὺς Διευθυντὰς τῶν Κέντρων καὶ ἐγκρίνει τὴν πρόσληψη τοῦ παντὸς εἵδους προσωπικοῦ.

4. Οἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, τῶν Διευθυντῶν τῶν Κέντρων καὶ ὁ τρόπος λειτουργίας

των Ύπηρεσιών του Ίδρύματος θα καθορισθούν με Έσωτερικό Κανονισμό, ό οποίος θα καταρτισθεί έντός του έτους από της δημοσιεύσεως του παρόντος κατά την διαδικασίαν του άρθρου 29 παρ. 2 του Ν. 590/77.

5. Ό Γενικός Διευθυντής παρίσταται στις συνεδρίες του Δ.Σ. άνευ ψήφου.

Άρθρο 8

Πόροι του Ίδρύματος

Πόροι του Ίδρύματος είναι:

1. Ετήσια επιχορήγηση της Ίεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και λοιπών Νομικών Προσώπων ή Όργανισμών της Εκκλησίας.

2. Οί πρόσοδοι από έράνους, οί όποιοί διενεργούνται από την Ίερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις.

3. Οί δωρεές πάσης φύσεως σε χρήμα, κινητά ή άκίνητα.

4. Έπιδοτήσεις πάσης φύσεως από Διεθνείς Όργανισμούς ή από την έκπόνηση προγραμμάτων επιδοτούμένων από την Εύρωπαϊκή Ένωση.

5. Έθελοντικές προσφορές από συνδρομητάς για τους σκοπούς του Ίδρύματος.

6. Κάθε άλλο νόμιμο έσοδο, μη προβλεπόμενο κατά τα άνωτέρω, που έξυπηρετεί τους σκοπούς του Ίδρύματος.

Η πάσης φύσεως περιουσία του Ίδρύματος αποτελεί περιουσία του Νομικού Προσώπου της Ίεράς Αρχιεπισκοπής προοριζόμενη, έφ' όσον χρόνον ύφίσταται τό Ίδρυμα, για την εκπλήρωση των σκοπών αυτού.

Άρθρο 9

Προσωπικό

1. Τό Ίδρυμα λειτουργεί με έμμισθο και άμισθο προσωπικό, τό όποιο θα εκπαιδεύεται καταλλήλως. Ειδικότερα:

Τό Κέντρο Α (άρθρο 3 του παρόντος - έπιμόρφωσης) στελεχώνεται από ιερείς, εκπαιδευτικούς, επαγγελματίες σωματικής και ψυχικής ύγείας, νομικούς, γονείς σε έθελοντική βάση στο μεγαλύτερο μέρος τους.

Τό Κέντρο Β (άρθρο 4 - πρόληψης) στελεχώνεται από ιερείς, έξειδικευμένους κοινωνικούς λειτουργούς (που έχουν μεγάλη εύθύνη στο Κέντρο αυτό), ψυχολόγους, γιατρούς, εκπαιδευτικούς, νομικούς, γονείς, έθελοντές. Οί περισσότεροι (πλήν των κοινωνικών λειτουργών και των ψυχολόγων) συνεργάζονται σε έθελοντική βάση.

Τά Κέντρα Γ (άρθρο 5 - θεραπείας) στελεχώνονται από έμπειρους πνευματικούς και εκπαιδευμένους επαγγελματίες ψυχικής ύγείας (ψυχίατροι, ψυχολόγοι, κοινωνικοί λειτουργοί). Οί επαγγελματίες ύγείας δύναται να είναι άμειβόμενοι. Επίσης σε έθελοντική βάση ή σε έμμισθη θέση μπορούν να άπασχοληθούν εκπαιδευτικοί και νομικοί. Επίσης υπάρχουν συνεργάτες ιατροί διαφόρων ειδικοτήτων.

Τό Κέντρο Δ (άρθρο 6 - κοινωνικής επανένταξης) χρειάζεται τα ίδια στελέχη της προηγούμενης ομάδος και έπιπλέον επαγγελματίες διαφόρων ειδικοτήτων (έθελοντές ή έμμισθους). Οί κοινωνικοί λειτουργοί έχουν έδω αύξημένο ρόλο και μπορούν να βοηθούνται από έθελοντές.

2. Τό Διοικητικό Συμβούλιο για την πρόσληψη του προσωπικού συγκροτεί έκαστοτε ειδική Έπιτροπή στην όποια άπαραίτητα μετέχει κληρικός με πείρα και ειδικές γνώσεις. Τά όριζόμενα έκαστοτε μέλη της Έπιτροπής δέν δικαιούνται να αναλάβουν έμμισθη θέση στο Ίδρυμα.

3. Τό έμμισθο προσωπικό προσλαμβάνεται με σύμβαση έργασίας ώρισμένου χρόνου ή άορίστου διάρκειας ή με συμβάσεις έργου κατόπιν άποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου.

Άρθρο 10

Έπιστημονική Έπιτροπή

1. Στα Κέντρα είναι περισσότερο από άναγκαίος ό συνεχής έλεγχος των χρησιμοποιούμενων μεθόδων και τεχνικών όλων των στελεχών, υπό την καθοδήγηση Έπιστημονικής Έπιτροπής, ώστε τό πρόγραμμα να έχει συνοχή και ή άποκτώμενη έμπειρία να αύξάνει την άποτελεσματικότητα του προγράμματος.

2. Η άξιολόγηση του Προγράμματος πρέπει να είναι τακτική (μία ή δύο φορές τό χρόνο), ώστε να έπέρχονται έγκαιρα οί άναγκαίες τροποποιήσεις σε στελέχη και μεθόδους προκειμένου να προσεγγίζεται όλο και περισσότερο ό άρχικός σκοπός.

3. Η Έπιστημονική Έπιτροπή συγκροτείται με εισήγηση του Δ.Σ. του Ίδρύματος και άπόφαση του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου με ένιούσια τουλάχιστον θητεία δυναμένη να άνανεούται.

4. Οί άπασχολούμενοι στα Κέντρα (έμμισθοι ή άμισθοι) θα έχουν δυνατότητες άπασχολήσεως σε περισσότερα από ένα κέντρα, ώστε και τό πρόγραμμα να είναι συμπαγές κατά την κρίση της Έπιστημονικής Έπιτροπής.

Άρθρο 11

Τηρούμενα βιβλία

Τό Ίδρυμα τηρεί τά έπόμενα βιβλία:

α. Βιβλίό Κτηματολογίου, εις τό όποϊον καταχωρείται ή κινητή και άκίνητη περιουσία αυτού.

β. Βιβλίό Πρωτοκόλλου.

γ. Βιβλίό Άποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου (Πρακτικά).

δ. Βιβλίό Άποθήκης.

ε. Βιβλίό Ταμείου (Έσόδων - Έξόδων).

στ. Στέλεχος τριπλοτύπων άποδείξεων εισπράξεως και

ζ. Στέλεχος διπλοτύπων ένταλμάτων πληρωμής.

Τά άνωτέρω πρέπει να φέρουν άρίθμηση τό καθ' ένα κατά φύλλο και να είναι θεωρημένα από την Ίερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ**Ίερά Μητρόπολις Κυθήρων**

Προκειμένου να προβώμεν εις την πλήρωσιν της κενής θέσεως λαϊκού υπαλλήλου Κλάδου ΔΕ Κλητήρος - οδηγού της καθ' ήμας Ίερας Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅπως ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ίερας Μητροπόλεως σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν κατὰ Νόμον ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν.

Οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὴν κατάληψιν τῆς θέσεως ταύτης δέον νὰ ἔχωσιν τὰ δι' ἐκκλησιαστικὸν υπάλληλον προσόντα, ὡς ταῦτα ὀρίζονται ὑπὸ τῶν ἄρθρων 6 ἕως 13 τοῦ 5/1978 Κανονισμοῦ "Περὶ Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων".

Ὁ διορισμὸς εἰς τὴν ὡς ἄνω θέσιν ἐνεργηθήσεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ.

Ἐν Κυθήροις τῇ 10ῃ Αὐγούστου 1999

† Ὁ Κυθήρων ΚΥΡΙΛΛΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Καστορίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ίερας Συνόδου «Περὶ Ίερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἔφημερίου τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ

Ἁγίας Παρασκευῆς Ἄργους Ὀρεστικοῦ καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 31ῃ Αὐγούστου 1999

† Ὁ Καστορίας ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ίερά Μητρόπολις Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων 38, παραγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβώμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς

- α) Ἁγίου Γεωργίου Νέας Ζίχνης, καὶ
- β) Ἁγίου Δημητρίου Κάτω Νευροκοπίου

Ἄρθρο 12**Οἰκονομικὴ Διαχείριση**

1. Γιὰ τὴν εὐρυθμὴ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος προβλέπεται γραμματειακὴ καὶ λογιστικὴ κάλυψη, ποὺ θὰ καθορισθῇ ἀπὸ Ἐσωτερικὸ Κανονισμὸ θεσπιζόμενο κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 29 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77.

2. Οἰκονομικὸς καὶ κάθε ἄλλος ἔλεγχος διενεργεῖται ἀπὸ τὴν Ίερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν σύμφωνα μετὰ τὰς κείμενας διατάξεις ἢ μετὰ ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἀπὸ εἰδικὴ Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ.

3. Τὸ Ἰδρυμα μπορεῖ νὰ συνεργασθῇ μετὰ ἀστικὴ Ἐταιρεία μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρα γιὰ παρεμφερεῖς σκοποὺς ἐπειτα ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ Δ.Σ.

Ἄρθρο 13**Προϋπολογισμὸς - Ἀπολογισμὸς**

1. Στὸ τέλος ἐκάστου ἔτους συντάσσεται ὁ Ἀπολογισμὸς τοῦ Ἰδρύματος. Ἐπίσης στὸ τελευταῖο δίμηνο ἐκάστου ἔτους καταρτίζεται ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ ἐπομένου ἔτους.

2. Ὁ Ἀπολογισμὸς καὶ ὁ Προϋπολογισμὸς καταρτίζονται ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. καὶ ἐγκρίνονται ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρο 14**Διάλυση**

1. Τὸ Ἰδρυμα δύναται νὰ διαλυθῇ μετὰ ἀπόφαση τῆς

Δ.Ι.Σ. κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 29 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77 καὶ ὕστερα ἀπὸ αἰτιολογημένη ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ποὺ λαμβάνεται μετὰ τὴν παρουσία ἐπτά ἐκ τῶν μελῶν του καὶ ἔγκριση τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

2. Στὴν περίπτωση αὐτῆ τὴν κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία ποὺ εἶχε διατεθεῖ γιὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἰδρύματος, ἢ Ίερά Ἀρχιεπισκοπὴ ὑποχρεοῦται νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ ἄλλον παρεμφερῆ σκοπὸ, κατὰ τὴν ἀπόλυτο κρίση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Ἄρθρο 15

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δημοσίευσή του στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρο 16

Ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ίερας Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιοριστεῖ.

Ἀθῆναι 10.6.1999

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

καλούμεν τούς βουλομένους ίνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Νέᾳ Ζίχνη τῆ 3ῃ Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: 1. Τὰς διατάξεις τοῦ Π.Δ. 1398/73 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων παρὰ τῆ Ἀρχιεπισκοπῆ Ἀθηνῶν καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». 2. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1342/76 ἡμετέραν ἀπόφασιν. 3. Τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθμ. 2104/76 ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ ἀναδιαρθρώσεως τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων». 4. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Ν. 673/1977 «Περὶ ἀνακατανομῆς καὶ ρυθμίσεως ὀργανικῶν τινων θέσεων Διακόνων» καὶ 5. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 33,34,36 καὶ 37 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων Διακόνων πρὸς πληρωσιν τῶν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν:

α) Ἀγίου Θεράποντος καὶ

β) Ἀγίου Νικολάου

καλούμεν τούς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ δελτίῳ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ" ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῆ 3ῃ Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίου Νικολάου Μαντζαρίου

καλούμεν τούς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαι-

τούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καλαμάτᾳ τῆ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίου Δημητρίου Ἀρκάδων Καλαμάτας

καλούμεν τούς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καλαμάτᾳ τῆ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἠλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις:

1. Ἐφημερίων: α) Ἀγίου Γεωργίου Κορυφῆς, β) Ἀγ. Γεωργίου Ζαχαρεΐκων, γ) Μεταμ. Σωτήρος Κάμπου, δ) Ἀναλήψεως Σωτήρος Λαβδαϊκῶν, ε) Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀρετῆς καὶ στ) Ἀγ. Νικολάου Κρεμμυδίου,

2) Διακόνων: α) Ἀγ. Νικολάου Λαμπείας καὶ β) Ἀγ. Τρύφωνος Ἀμαλιάδος

καλούμεν τούς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Πύργῳ τῆ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Ἠλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

«Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

- 1) Ἁγίου Κωνσταντίνου Δοκανεΐκων,
- 2) Ἁγίου Γεωργίου Ἄλσους,
- 3) Γενεσίου Θεοτόκου Βερίνου,
- 4) Γενεσίου Θεοτόκου Δροσιᾶς καὶ
- 5) Ἁγίου Νικολάου Νιφορέϊκων

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Πάτραις, τῆ 22α Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἰκαρίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

- α) Εἰσοδίων Θεοτόκου Καρλοβάσου,
- β) Ἁγίου Ἀθανασίου Ὑδροῦσης καὶ
- γ) Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Λέκκας

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Σάμῳ τῆ 24η Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΥΣΕΒΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σιδηροκάστρου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς

- 1) Ἁγ. Γεωργίου Σιδηροκάστρου καὶ
- 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἡρακλείας

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σιδηροκάστρῳ τῆ 27η Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Σιδηροκάστρου ΙΩΑΝΝΗΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίου Νικολάου Πολυνερίου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Τρικάλοις τῆ 29η Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς

- α) Ἁγίου Γεωργίου Ναυπλίου καὶ
- β) Ἁγίου Πέτρου Ἄργους

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῆ 29η Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

- 1) Ἁγίου Νικολάου Ἡραίου Ναυπλίας,
- 2) Ἁγίας Παρασκευῆς Τσέλου Ναυπλίας,
- 3) Ἁγίου Γεωργίου Νεοχωρίου Ἄργους,
- 4) Ἁγίου Ἀθανασίου Τουρνηκίου Ἄργους,
- 5) Ἁγίας Τριάδος Γυμνοῦ Ἄργους,

560

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Σεπτέμβριος 1999, Άριθ. 1

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 29ῃ Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 37, παρ. 2, καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Κοιμήσεως Θεοτόκου Συνοικισμοῦ
Ἐλευθερίου Βενιζέλου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσιν τὴν Ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 34/1α τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προβλεπόμενα κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν "ΕΚΚΛΗΣΙΑ" ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νεομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἔφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Ἐρυθρῶν

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Μεγάροις τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου 1999

† Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. καὶ Fax 72.18.308

Διεύθυνσις Διαδικτύου τῆς Ἐκκλησίας:
http: // www.ecclesia.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ὑπὸ τοῦ Κλάδου Ἐκδόσεων
τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς
Ἐπιχειρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
ΠΡΟΝΟΙΑ

τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**
Ἀρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Μ.Χ.Ε.
Τακτικὸν μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΛΕΚΚΟΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου
τῆς Ἐταιρείας Γραφικῶν Τεχνῶν "ΑΒΕΛ"
Μενελάου 2, Ἡλιούπολη, Τηλ. - Fax: 9761274

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐαγγέλιον Δ. Θεοδώρου, Ὁραματισμοὶ καὶ προοπτικὲς ἐκ τῆς προκλήσεως τοῦ καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ τῆς Ἀττικῆς.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς 143ης Περιόδου (1.1.1999 - 31.8.2000).

Ἐπίσημα Ἐγγράφα.

Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν **Χριστοδούλου**, Προσφώνησις - χαρισματικὸς πρὸς τὰ ἀπερχόμενα μέλη τῆς ληξάσης 142ας Συνοδικῆς Περιόδου.

Μητρ. Σταγῶν καὶ Μετεώρων **Σεραφεῖμ**, Ἀντιφώνησις. Ἀρχιμ. Δανυὴλ **Πουρτσουκλή**, Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Κλεόπας (†).

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἰ. Μ. **Χατζηφώτη**, Χρονικὸ τῆς ἐπίσημοις ἐπισκέψεως τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος (20 Μαΐου - 5 Ἰουνίου 1999).

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Πράξεις συστάσεως Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων.
Παράρτημα.